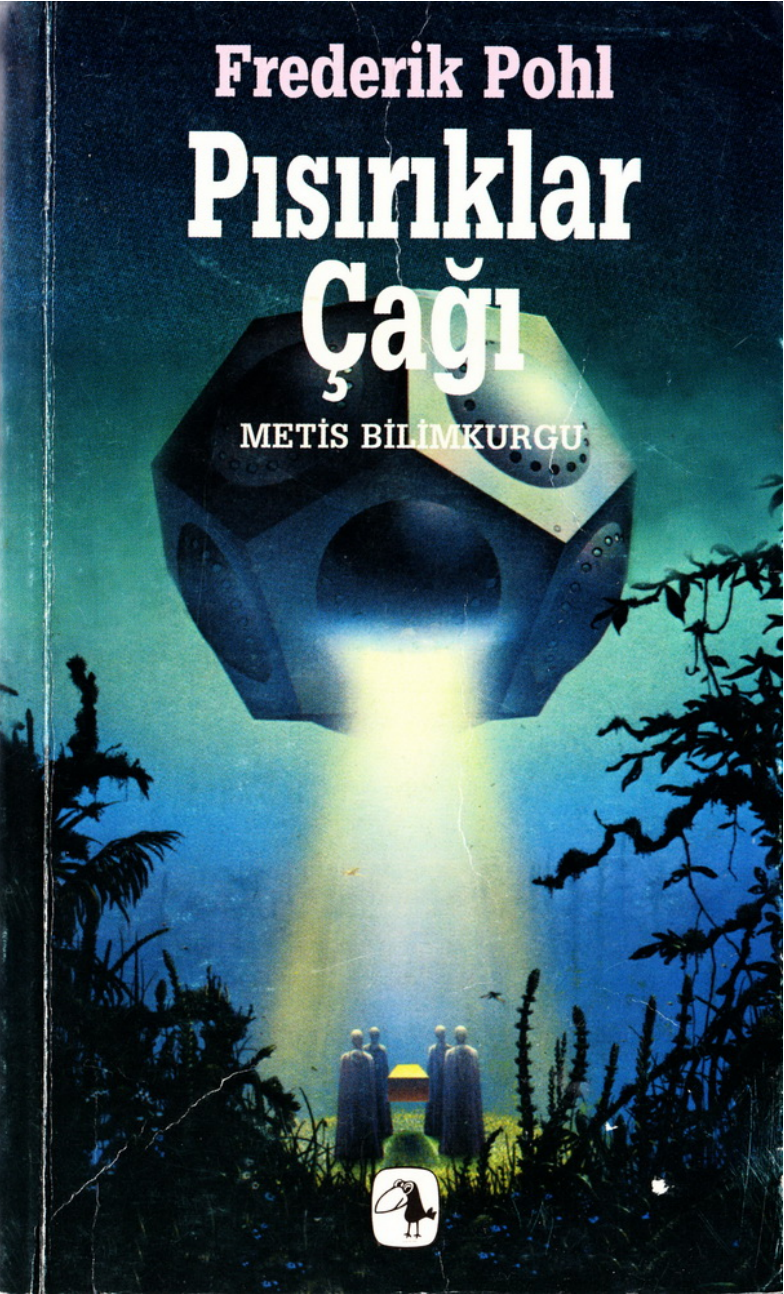
Frederik Pohl

Pısırıklar Çağı

METİS BİLİMKURGU

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 25
Metis Edebiyat Dizisi
Pısırıklar Çağı
Frederik Pohl
Özgün adı: The Age of Pussyfoot (1969)

© Bu çevirinin bütün yayın hakları
Metis Yayınları'na aittir, 1998

Birinci Basım: Haziran 1998

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen
Kapak Resmi:
Tim White'ın bir resminden detay

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Sedat Ateş
Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-193-1

Frederik Pohl

Pısırıklar Çağı

Çeviren: Mehmet Moralı

METİS YAYINLARI

FREDERIK POHL

1919'da doğdu. Amerikan bilimkurgu edebiyatının en verimli yazarlarından biridir. 1940'lı yılların başlarında *Astonishing Stories* ve *Super Science Stories* dergilerinin editörlüğünü yapmış ve "Altın Çağ"ın hazırlayıcılarından biri olmuştur.

Bu dönemlerde sayısız takma ad kullanarak yazdığı öyküler vardır, ancak bir yazar olarak ilk ününü Kornbluth'la yaptığı ortak çalışmalarla kazanmıştır. Kombluth'un ölümünden sonra da özellikle Jack Williamson'la ortak çalışmalar yapmış ve bu ikili "Starchild" (1964, 1965, 1969, Yıldız Çocuğu) üçlemesiyle ün kazanmıştır. 1950'li yılların sonlarına kadar daha ziyade bir kısa öykücü olarak bilinen Pohl'un tek başına yazdığı romanlar, özellikle 1960'lardan sonra yazarın gerçek ününe kavuşmasını sağlamıştır. 1976'da yazdığı *Man Plus* (İnsan-Üstü), bir yıl sonra Nebula Ödülü kazanmıştır. 1980'lerde yazdığı "Heechee" (Hiçi) üçlemesi ülkemizde Kavram Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

1

ODADAKİ –yoksa orası bir park mıydı?– herkesin üzerinde ışık değişik biçimlerde renkler yansıtıyordu. İncecik bir elbise giymiş olan kızın bir an için parıldayan pembe gözleri vardı, hemen sonrasında gümüşi saçlardan bir haresi oluştu. Forrester' ın yanındaki adamın teni altın rengiydi ve yüzüne maske gibi bir gölge düşüyordu. Dalga dalga belirsiz birtakım kokular –adaçayı, hemen arkasından gül goncası– uçuşuyordu. Derinden ama berrak bir müziğin nağmeleri ara ara duyuluyordu.

"Zenginim!" diye haykırdı, "üstelik hayattayım!"

Kimse ilgilenmemişti sanki. Forrester, Hara'nın önerdiği renksiz üzümden bir tane kopardı, doğruldu, ince elbiseli kıza hafifçe bir şaplak attı, sallanarak havuzda çıplak bir karmaşa halinde eğlenen gruba yaklaştı. Yeni âdetleri öğrendiği ve eski, lüzumsuz bilgilerden kurtulduğu canlandırma sonrası eğitimine rağmen Forrester o eski âdetinden vazgeçememiş olduğu için, çıplaklığa ilgi duyuyordu.

"İşte zengin adam, Forrester!" diye haykırdı birisi. Forrester gülümseyip el salladı. "Hadi ona bir şarkı söyleyelim," dedi kızlardan biri. Ve hep bir ağızdan şarkıya başlayıp ona sular sıçrattılar:

Ah, o öldü de öldü de öldü
(Faş!)
Ve bağırdı da bağırdı da bağırdı
(Faş!)
Öfkesi ve dehşetiyle âlimleri şaşırttı,
Ve onun çeyrek milyon doları var!
Forrester!
(Faş! faş!)

Forrester gayri ihtiyari başını salladı ve kendini bıraktı. Ilık, kokulu suyla onu ıslattılar. Çıplak vücutlarına bakıp sırıtarak "Eğlenin, eğlenin!" diye haykırdı. Yanık veya beyaz, diri veya yumuşak, her vücut güzeldi. Boynu ve belindeki çıtçıtları açıp elbisesini çıkartsa ve onlara katılsa aldırmayacaklarını biliyordu. Ama aynı zamanda kendi vücudunun o Adonisler' le karşılaştırılamayacağını ve diri göğüslü o Venüsler'i kesinlikle etkileyemeyeceğini de biliyordu, bu yüzden havuzun kenarında kaldı. "İçin ve mutlu olun, çünkü biz dün öldük,". dedi ve onlara hazvericisiyle kokular püskürttü. Onlar kadar güzel olmaması Forrester'ı üzmüyordu, en azından şimdilik. Mutluydu. Hiçbir şey onu endişelendirmiyordu; ne tasa, ne bezginlik ne de korku. Vicdanı da onu rahatsız etmiyordu; çünkü zaman yitirmesine rağmen buna bile hakkı olduğunu düşünüyordu.

Hara zaten öyle demişti. "Gevşe," demişti Hara. "Ortama alış. Yavaş ol, çok uzun süre ölü kaldın."

Forrester onun önerilerine uymaktan fazlasıyla memnundu. Sabaha olaylara daha ciddi yaklaşacaktı. Sabaha bu yeni dünyaya çıkacak ve kendine bir yer bulmaya çalışacaktı. Elinde olmayan bir gururla, bunu ihtiyaçtan değil –tamam çeyrek milyon doları vardı– ama asıl doğru olan bu olduğu için, mutluluğu hak etmek için çalışması gerektiğine inandığı için yapacağını düşünüyordu. İyi bir yurttaş olacaktı.

Sırf denemek için kızlardan birine müstehcen bir öneri haykırdı (aslında Hara ona bu devirde konuşmaların müstehcenlik içermediğini söylemişti). Cevap olarak, kız ona çekici bir işaret yaptı, Forrester bunu müstehcen bir cevap olarak yorumlamaya zorladı kendini; kızın yanındaki erkek ise tembelce hazvericisini Forrester'a doğrultup onu aniden cinsel bir heyecana sürükleyen, hemen sonrasında doygunluk ve anlık bir yorgunluğa iten bir koku sıktı.

Ne güzel bir yaşam biçimi, diye düşündü Forrester. Döndü ve şarkının devamını dinleyerek oradan uzaklaştı:

Ve o uyudu da uyudu da uyudu,
Ve o ağladı da ağladı da ağladı–

Bizi lanetliyor mu yoksa kıyamete mi sürüklüyor?
Bu arada, acaba o insan mı?
Forrester!

Fakat onu ıslatamayacakları kadar uzaklaşmıştı. Bu arada konuşmak istediği birisini gördü.

Bir kızdı bu. Daha yeni gelmişti ve görece ayıktı. Yalnızdı. Üstelik Forrester kadar uzun boylu bile değildi.

Bu bir bakıma Hara'nın partisi olduğu için, isterse onları tanıştıracağını biliyordu. Fakat o an için Hara'yı göremedi. Hara'ya ihtiyacım da yok, diye düşündü. Kıza doğru ilerledi ve koluna dokundu.

"Ben Charles D. Forrester," dedi. "Beş yüz doksan altı yaşındayım. Çeyrek milyon dolarım var. Bu, donuk uykudan çıkışımın ilk günü, oturup benimle biraz konuşur, beni öperseniz memnun olurum."

Kız onun elini tutup "Elbette," dedi. "Gel şu menekşelerin üzerine uzanalım. Hazvericime dikkat et, özel bir şeyle doldurulmuştur."

Yarım saat kadar sonra Hara geldi ve onları sırtüstü uzanmış, kolları birbirlerinin altında ve baş başa vermiş durumda buldu.

Forrester onu hemen fark etmişti, ama kızla konuşmaya devam etti. Başlarının üzerindeki bir daldan renksiz, berrak üzümleri koparıp yemekle meşguldüler. Rahatlatıcı meyve, içinde bulunduğu ortam ve ona hâkim olan kendini iyi hissetme duygusu, onu toplumsal yükümlülüklerinden kopartmıştı. Nasıl olsa Hara onu anlar ve affeder diye düşündü. Kıza "Ona aldırma tatlım," dedi. "Verici olarak anlaşma yapmamamı söylüyordun."

"Veya av olarak. Birçok çaylak bu tuzağa düşer, çünkü parası iyidir. Fakat sana öyle davranırlar ki, uzun vadede zarar edeceğini göremezsin."

Forrester, "Bu çok ilginç," dedi, içini çekti ve başka taraflara baktı. Hara'yı selamlayıp "Biliyor musun Hara?" dedi. "Engel oluyorsun."

Hara, "Sen de sarhoş oluyorsun," diye cevap verdi. "Se-

lam Tip. İyi eğleniyormuş gibisiniz."

"O çok tatlı," diye cevapladı kız. "Elbette sen de çok tatlısın Tip. Şampanya zamanı geldi mi?"

"Geçti bile. Yanınıza bu yüzden geldim. Bu şampanyayı bulmak için bir sürü zorluğa katlandım, onun için Forrester kalkıp birazını içse de nasıl içildiğini biz de görsek."

"Şişeyi eğip şampanyayı döküyorsun," dedi Forrester.

Hara ona daha dikkatlice bakıp hazvericisine el attı. "Sana söylediklerimden hiçbirini mi hatırlamıyorsun?" diyerek, Forrester'a bir an için canlandırıcı gibi gelen ama sarsmayan, buz gibi bir şey sıktı. "Bu akşam fazla sarhoş olma, biraz alışmaya bak. Sakın ölmüş olduğunu unutma. Sana söylediklerimi yap, olur mu? Şimdi şu şampanya denilen şeye bakalım."

Forrester uslu bir çocuk gibi yerinden kalktı, kızın koluna girip, servis masalarına doğru ilerleyen Hara'yı takip etti. Kızın kabarık bir taç gibi, soluk renkli saçları vardı ve ışık oyunları, aralarında ateşböcekleri uçuşuyormuş hissi uyandırıyordu.

Forrester bir zamanlar evleneceği Dorothy'yi tekrar görmesi durumunda böyle şeylerden vazgeçmesi gerekeceğini düşündü. Fakat, hiç olmazsa şimdilik, bu çok zevkli ve güven vericiydi. Kolunu güzel bir kızın beline dolamışken daha doksan gün önce vücudunun, kalbi ve beyni durmuş, akciğerleri tahrip olmuş bir durumda ve çok düşük ısıda bir kristal olarak sıvı helyum ortamında yattığını düşünmek çok zordu.

Şampanyanın mantarını ustaca patlattı, kadehini kaldırdı ve içti. Markasını evvelce hiç görmemişti, ama şampanyaydı işte. Hara'nın isteği üzerine, alkışlar arasında "İngiltere'nin Piç Kralı"ndan dizeleri haykırarak okudu ve gene sendelemeye başladığını fark etmesine rağmen kimsenin onu ayıltmasına izin vermedi. "Sizi çürümüş otlar," dedi dostça, "o kadar çok şey bilmenize rağmen sarhoş olmasını bilmiyorsunuz."

Yirmisi birden daire oluşturmuş, parmakla çalınan çello ve flüt sesleri eşliğinde, ayaklarını vurarak ve arada aniden yön değiştirerek bir tür halk oyunu gibi dans ediyorlardı. "Oh, Charles! Charles Forrester!" diye haykırdı kız. "Beni de

bir Arkadyacı yapacaksın neredeyse!" Kızı sağ eliyle tutarken bir taraftan da başıyla onu tasdik edip homurdandı, sol tarafında da turuncu taytlı, irikıyım bir mahluk vardı. Birisi adamın Mars'tan yeni geldiğini söylemişti ve dünyanın alışamadığı yerçekimi yüzünden zorlanıp sallanıyordu. Ama adam gene de gülüp duruyordu. Aslında herkes gülüyordu. Birçoğu da Forrester'ın beceriksizce dansına gülüyordu ama, hiçbiri onun kadar kuvvetli gülmüyordu.

Hatırladığı hemen hemen son şey de bu oldu. Onu ne yapacakları hakkında bazı bağrışmalar duydu. Kimisi onu ayıltmayı önerdi, ama bu reddedildi. Gülüşmeler arasında uzunca bir tartışma sırasında o, kafası yaylı bir oyuncak gibi, sürekli baş sallıyordu. Partinin ne zaman bittiğini hiç hatırlayamadı. Belli belirsiz kızın onu yüksek, karanlık, anıt gibi yapıların arasındaki boş bir yoldan sürüklediğini hatırlıyordu, o ise bu arada yüksek sesle yankılara şarkı söylüyordu. Kızı öptüğünü de hatırladı, bu arada kızın hazvericisinden süzülen bir afrodizyak onda karmaşık ihtiras ve korkuyla dolu bir his uyandırmıştı. Ama odasına döndüğünü, yatağına girdiğini hiç hatırlamıyordu.

Ve sabah uyandığında neşeli, dinlenmiş, sağlam ve yalnızdı.

2

Forrester'ın uyandığı yatak, oval, yaylı ve tatlı bir ılıklık içindeydi. Onu neşeli, teskin edici, hafif bir mırıltı uyandırmış, kıpırdamaya başladığında mırıltı durmuş, bu sefer de yatağın yüzeyi adalelerine hafif bir masaj yapmaya başlamıştı. Uzaktan, bir çigan üçlüsünü andırır canlı bir müzik duyuluyordu. Forrester gerindi, esnedi, dilini dişlerinin arasında şöyle bir gezdirdi ve oturdu.

Yatak, "Günaydın, Adam Forrester," dedi. "Saat sekiz elli ve dokuz yetmiş beşte bir randevunuz var. Sizi arayanları sıralamamı ister miydiniz?"

Forrester hemen, "Şimdi olmaz," dedi. Hara ona konuşan yataktan söz etmişti. Bu onu şaşırtmadı. Bu sadece bir kolaylıktı, bir tehlike değil. Bu sevecen dünyanın bir başka konforuydu, o kadar.

Yanarak öldüğünde otuz yedi yaşında olan ve kendisini hâlâ bu yaşta gören Forrester bir sigara yaktı, durumunu dikkatlice irdeledi ve bunun, daha evvel bu dünyanın tarihinde otuz yedi yaşındaki hiç kimsenin erişemediği bir durum olduğu kararına vardı. Bunu başarmıştı. Hayat, sağlık, iyi dostlar ve çeyrek milyon dolar.

Kuşkusuz düşündüğü kadar eşsiz değildi. Fakat öldüğü ve şimdi yeniden hayata döndüğü gerçeğini tam olarak kabullenemediği gibi, bu durumda daha milyonlarca kişinin de bulunduğunu hiç anlayamıyordu ve kendini eşsiz hissediyordu. Kendini çok iyi hissediyordu.

"Şimdi sizin için bir mesaj daha aldım Adam Forrester," dedi yatak.

"Dursun," dedi Forrester. "Kahvemi içtikten sonra."

"Size bir fincan kahve göndermemi mi istersiniz Adam Forrester?"

"Sen ihtiyar bir sütçü beygirisin, biliyor musun? Ne istediğimi ve ne zaman istediğimi ben söyleyeceğim."

Kendi kendine bile daha söylememiş olmasına rağmen Forrester'ın asıl istediği, bir an için bağımsızlık hissinin tadını çıkartmaktı. Bu bir kurtuluş gibiydi. Askerde, temel eğitimin ilk haftasında fark ettiği gibi, engelleri aşmanın bir zor yolu, bir de kolay yolu vardı ki, bu kolay yol da hiç karar vermemeye, hiç inisiyatif almamaya ve sadece her denileni yapmaya dayanıyordu; büyükler için, pek de iyi organize edilmemiş uzunca bir yaz kampından pek bir farkı kalmıyordu o zaman askerliğin.

Burası hakikaten muhteşemdi. Ama prensip gene de aynıydı. Hiçbir yükümlülükle uğraşmak zorunda değildi. Hiçbir yükümlülüğü yoktu. Çocukların okul sorunlarıyla uğraşmayacaktı, çünkü çocukları yoktu. Karısının ihtiyaçları için yeterli parası olup olmadığını da düşünmeyecekti, çünkü karısı da yoktu. Canı isterse şimdi yatağa uzanabilir, örtüyü ka-

fasına çekip uyuyabilirdi. Kimse onu durdurmaz, bundan hiç kimse incinmezdi. Canı öyle isterse sarhoş olana kadar içebilir, bir kızı baştan çıkartmaya çalışabilir, şiir yazabilirdi. Bütün borçları asırlarca önce ödenmiş veya affedilmişti. Verdiği her sözden kurtulmuş veya kurtulma aşamasından bile çoktan geçmişti. 1962'deki o hafta sonu hakkında Dorothy'ye söylediği yalanın onu artık rahatsız etmesi gerekmiyordu. Gerçek şimdi ortaya çıksa bile aldıracak kimse kalmamıştı ki, zaten gerçeğin ortaya çıkması da tamamen olanaksızdı.

Kısaca hayatında yeni, beyaz bir sayfa açılmıştı.

Bundan da öte, hayatının devamı da bir hayli güvence altındaydı. Hasta değildi. Öyle bir ihtimal dahi yoktu. Ölümünden önce birkaç defa kendisini korkutan bacağındaki şişliğin bile artık habis olma ihtimali yoktu, olsaydı dondurucudaki doktorlar onu halletmiş olurlardı. Bir otomobil tarafından –eğer hâlâ otomobil varsa– ezilme tehlikesi de yoktu, alt tarafı bu, sıvı helyum banyosunda geçirilecek birkaç asır ve eskisinden daha sağlam vaziyette hayata geri dönüş demekti.

Sahip olmak istediği her şeye sahipti yani.

Sahip olmadığı şeyler eskiden sahip olduğu ve pek de meraklısı olmadığı şeylerdi; aile, arkadaşlar, toplumda bir yer.

M.S. 2527 senesindeki bu hayatta Charles Forrester tamamıyla özgürdü. Ama mutluluk, madalyonun iki yüzü olduğunu göz ardı edecek kadar da kör etmemişti onu. Madalyonun öteki yüzü de tamamıyla gereksiz olduğu gerçeğiydi.

"Adam Forrester," dedi yatak, "ısrar etmek zorundayım. Acil bir mesajım ve bir ziyaret haberim var." Şilte altında kıvrıldı, onu hoplattı ve yere bırakıverdi.

Sendeleyen Forrester homurdandı: "Acil olan neymiş?"

"Hakkınızda bir avlanma izni çıkarıldı, Adam Forrester. İzin sahibi Heinzlichen Jura de Syrtis Major, erkek, dipara-Zen, Ütopyacı, yaşanmış yıl seksen altı, bir metre doksan altı, ithalat-ihracat. O bir dünyadışı-insan. Bir sebep belirtilmemiş. Teminat ve garantiler tebliğ edilmiş. Kahvenizi şimdi arzu eder misiniz?"

Bütün bunları anlatırken yatak toplanmış ve duvardaki bir delikten kaybolmuştu. Bu biraz sarsıcı idi, ama Forrester

Hara'nın talimatlarını hatırladı ve hazvericisini buldu, "Kahvaltımı şimdi istiyorum, jambon ve yumurta, kızarmış ekmek, portakal suyu, kahve ve de bir paket sigara," dedi.

"Beş dakikada teslim edilecekler, Adam Forrester," dedi hazverici. "Mesajlarınızın gerisini de ister misiniz?"

"Bir dakika, ben mesajları verenin yatak olduğunu sanıyordum."

"Biz hep aynı şeyiz, Adam Forrester. Mesajlarınız geliyor. Kişisel ziyaret haberi: Taiko Hironibi size kahvaltıda katılacak. Dr. Hara ihtiyaç halinde kullanılmak üzere bir kuvvetlendirici yazdı, kahvaltınızla birlikte verilecek. Adne Bensen size bir öpücük yolladı. First Merchants Audi ve Trust size himaye öneriyor. Eskiler Derneği sizi üyeliğe kabul ettiğini ve yerleştirme gelirlerinden yararlanabileceğinizi bildirdi. Ziegler Durant ve Colfax Avukatlık..."

"Reklamlara boş verebilirsin. Bu avlanma izni ne demek?"

"Hakkınızda bir avlanma izni çıkarıldı, Adam Forrester. İzin sahibi Heinzlichen Jura de..."

"Bunu daha evvel söylemiştin. Bir dakika." Forrester düşünceli düşünceli hazvericisine baktı. Çalışma prensibi oldukça açıktı. Bu, cep matarası, ilkyardım kiti, makyaj çantası gibi işlevleri görmesini de sağlayan bazı eklentileri olan, zaman paylaşımlı bir bilgisayar programının uzaktan girdi-çıktılarını sağlayan bir aletti. Bir soytarı asasına benziyordu. Forrester bir asaya konuşmanın bir telefon ahizesine konuşmaktan daha gayri tabii olmadığını düşündü. Ama bir telefonun öbür ucunda canlı bir insan olurdu hatırladığı kadarıyla, hiç olmazsa bir zamanlar canlı olan bir insanın banda kaydedilmiş sesi. Her neyse, bu doğal gelmiyordu ona. İhtiyatla konuştu: "Bütün bunları hiç anlamıyorum. Aynı zamanda beni arayan bütün bu insanları da tanımıyorum."

"Adam Forrester, kişisel olarak arayanlar şunlar: Taiko Hironibi: erkek, dendritik Konfüçyüsçü, Arkadyacı, yaşanmış yıl elli bir, bir metre seksen sekiz, organizatör, işi siyaset. Kahvaltısını yanında getirecek. Adne Bensen: dişi, Evrenselci Arkadyacı-oportünist, beyan ettiği yıl yirmi üç, bir metre yetmiş üç, deneyci-ev kadını, işi bildirilmemiş. Öpücüğü geliyor."

Forrester ne ümit etmesi gerektiğini bilmemesine rağmen memnuniyetle her şeye hazırdı.

Elde ettiği gerçekten bir öpücüktü. Bu çok şaşırtıcıydı. Ortada dudak filan yoktu. Belli belirsiz, hoş kokulu bir nefes ve hemen sonra dudaklarında bir basınç – ılık ve yumuşak, nemli ve tatlı.

Şaşkın, dudaklarına dokundu, "Bunu da ne cehennemden çıkardın?" diye haykırdı.

"Dokunma duyusu yoluyla duyu uyarması, Adam Forrester. Taiko Hironibi'yi kabul edecek misiniz?"

"Bilmem ki," dedi Forrester, "Canı cehenneme, gelsin bakalım. Onu içeri yolla. Ama... bir dakika. Önce giyinmem gerekmez mi?"

"Başka giysiler mi istersiniz, Adam Forrester?"

"Dur bir dakika, aklımı karıştırma," dedi Forrester, kızgın ve biraz da şaşkın. Bir an için duraladı. "Ben bu Hirobilmemkimin kim olduğunu bilmiyorum ki."

"Taiko Hironibi, Adam Forrester. Erkek, dendritik Konfüçyüscü..."

"Kes sesini!" Forrester'ın nefesi daralmaya başladı. Aniden elindeki hazverici tıslad ve üzerine bir an için nemliymiş gibi gelen, ama hemen dağılan bir sprey sıktı.

Forrester gevşediğini hissetti, reçeteyi yazıp ilacı verenin bir makine olması fikri pek hoşuna gitmemesine rağmen, bu sakinleştirici spreyden hoşlanmıştı.

"Tanrım!" dedi, "kim olduğu umurumda mı? Tamam, al onu içeri, şu bizim kahvaltıyı da yolla artık, olur mu?"

"Sen bu işi yaparsın!" diye haykırdı Taiko Hironibi. "Muhteşem! Ne kafatası ama! Sen –ne diyeceğimi bilemiyorum– sen beyinsin. Bir aklandırıcı."

Charles Forrester, ciddi ama keyifli bir ifadeyle ona bir iskemle işaret etti. "Oturun. Ne istediğinizi bilmiyorum ama, bunu tartışmaya hazırım. Şimdiye kadar gördüğüm en garip görünüşlü Japon'sunuz."

"Öyle mi?" Adam şaşırmıştı. Üstelik sarı saçları, mavi göz-

leriyle hiç de Japon'a benzemiyordu. "Bu işi yaparken sizi çok değiştiriyorlar," dedi özür diler gibi. "Belki bir zamanlar başka türlü görünüyordum. Söylesenize! İlk ben mi geldim?"

"Buraya kahvaltımdan bile önce geldiniz."

"Çok iyi, hakikaten çok iyi. Şimdi konuya gelelim. Burası karmakarışık. İlk olarak bunu bilmelisiniz. İnsanlar koyun gibi. Kişiliklerinin kamulaştırıldığını biliyorlar, ama bunun hakkında ne biliyorlar? Hiç. Sadece oturup keyiflerine bakıyorlar. Ned Lud Derneği işte bunun için var. Siyasi görüşlerini bilmiyorum ama, Charley..."

"Bir zamanlar demokrattım."

"Bunu unutabilirsin, artık bir anlamı kalmadı. Elbette ben kayıtlı bir Arkadyacıyım, ama bir sürü insan oportünist, hatta bazıları belki biraz daha kötü, bilirsin ya? Hepimiz bu işte beraberiz. Herkes etkileniyor. Çocuklarını makinalar yardımıyla büyütürsen, makina sevenler yetiştirirsin, değil mi? Şimdi..."

"Hey!" diye haykırdı Forrester, duvara bakarak. Hatırlayabildiği kadarıyla duvarda yatağın kaybolduğu deliğin hemen yakınında yeni bir delik oluşmuştu. Bu delikten, bir tarafında kendi kahvaltısı, diğer tarafındaysa tek kişilik boş bir servis olan iki kişilik bir masa çıktı.

"Ah, kahvaltı," dedi Taiko Hironibi. Giymekte olduğu kilt benzeri giysinin bir cebini açarak, kapaklı bir kâse, bir çeşit kraker içeren plastik bir kutu ve bir küre çıkardı. Küreyi sıkarak önündeki fincanı yeşilimsi bir çayla doldurdu, kâsenin kapağını açarken de kibarca sordu. "Erik turşusu alır mıydınız?"

Forrester başını salladı, masanın iki yanında iskemleler belirivermişti, jambon ve yumurtaların olduğu taraftakine oturdu.

Dumanları tüten tabağın hemen yanında, üzerinde bir draje ve altın renkli küçük bir not olan kristal bir tepsi duruyordu:

Şampanya hakkında pek bir şey bilmiyorum. Akşamdan kalma isen bunu yutuver.

Hara

Hissettiği kadarıyla Forrester akşamdan kalma değildi, ama gene de draje ziyan edilmeyecek kadar iyi duruyordu. Drajeyi portakal suyunun yardımıyla yuttu ve aniden kendini daha iyi hissetti, elbette daha iyi olması mümkünse. Koyu renk, solgun bir şeyi iştahla kemiren sarışın Japon'a karşı bir yakınlık bile hissetti.

Forrester, hazvericinin suratına sıktığı sprey ile drajenin toplam etkisinin, beklediğinden daha fazla olabileceğini düşündü. Ayakları yerden kesilmişti sanki, biraz daha dikkatli olması gerektiğine karar verdi ve sordu: "Sizi kim yolladı?"

"İrtibatı Adne Bensen sağladı."

Gülmemeye çalışan Forrester, "Tanımıyorum," diye tersledi.

"Tanımıyor musun?" Taiko şaşkın, yemeğine ara vermişti. "Ama o bana dediydi ki..."

"Fark etmez!" diye haykırdı Forrester ve en sona sakladığı kendince öldürücü vuruşunu yaptı: "Bana şunu söyle, benim bu derneğe katılmaktan çıkarım ne olacak?"

Sarışın adam açıkça sıkılmıştı: "Dinle, sana yalvarmıyorum, elimizde güzel bir şey var. İster girer, ister girmezsin..."

"Bana mantık yürütme, sadece sorularıma cevap ver." Forrester bu arada bir sigara yakmayı başarmıştı, Taiko'nun suratına dumanını üfleyerek devam etti. "Mesela," dedi, "bu işin içinde para var mı?"

"Eh, elbette var. Herkesin paraya ihtiyacı vardır. Değil mi? Ama tek şey bu değil..."

Kahkahasını zor tutan Forrester, kibar ama ciddi bir ifadeyle, "Ben de böyle olduğunu düşünmüştüm," dedi. Aldığı iki sakinleştiricinin, bir gece evvelden sisteminde kalanla birleşince, sıkı bir sarhoşluğa çok yakın bir etki uyandırdığını fark etti ve bundan gururlandı. Bu perişan haliyle bile zihnini bu kadar açık tutabilmesi ne kadar erkekçeydi.

"Senden faydalanmak istiyormuşum gibi davranıyorsun," dedi Taiko hiddetle. "Derdin ne senin? Makinaların bizi doğal insanlık haklarımızdan mahrum ettiğini görmüyor musun? İstersek çaresiz olmak, hata yapmak, unutmak haklarımızdan? Biz Luddistler'in makinaları ezip dünyayı insanlara

geri vermek istediğimizi görmüyor musun? Tabii gerçekten gerekli makinaları kastetmiyorum."

Forrester ayakta hafifçe sallanarak, "Elbette görüyorum," diye kabul etti. "Pekâlâ, teşekkürler, Hironibi, artık gidebilirsin. Dediklerini düşüneceğim, belki sonra tekrar bu konuyu görüşürüz. Ama sen beni arama, ben seni bulurum," Taiko'yu kapıya kadar götürüp kapıyı arkasından kapattı, bu arada Japon çıkana kadar da sakin ifadesini hiç bozmadı.

Sonrasında Forrester iki kat olup kahkahalarla güldü. "Aptal herif!" diye bağırdı. "Beni kolay lokma sanıyor! Ah, zenginliğin dertleri. Herkes sizi ondan kurtarmaya çalışır!"

"Anlayamadım Adam Forrester," dedi hazverici. "Bana mı söylediniz?"

Hâlâ kıkırdayan Forrester, "Yok canım," diye karşılık verdi. Gurur duygusu gittikçe yükseliyordu. Onu taşralı bir akraba gibi görebilirlerdi, ama gol atabilmeleri için biraz daha sert şut çekmeleri gerekiyordu.

Bu dolandırıcıya adını veren, aynı zamanda elektronik öpücüğü gönderen Adne Bensen'in kim olduğunu merak ediyordu. Eğer gerçekte de dokunma duyusu yoluyla duyu uyarması ile olduğu kadar iyi öpüyorsa tanışmaya değerdi. Problem yoktu doğrusu, eğer bu asrın, karşısına çıkaracaklarının en kötüsü Taiko gibiyse, diye düşündü mutlulukla, çeyrek milyon doları emniyetteydi.

Yirmi dakika sonra, hazvericisinin itirazlarına rağmen binanın zemin katına ulaşmıştı. "Adam Forrester," diyordu alet, "yürüyerek gitmeyin, bir taksi çağırın, garantiler provokasyonları ve aşırı ihmalkârlıkları kapsamaz."

"Bir an için susabilir misin!" Forrester sonunda kapıyı açabilmiş, dışarı bakıyordu.

M.S. 2527'nin şehri çok büyük, çok hızlı hareket eden, çok gürültülü bir yerdi. Bir çeşit geçitteydi. On metre kadar yükseklikteki muazzam bir füjer kümesi, tıka basa dolu on iki şeritlik bir ana caddeyi kısmen gizliyordu. Ara sıra, Forrester'ın taksi olduğunu tahmin ettiği ve hiç yüz vermediği bir

araç sıradan ayrılıp girişe yanaşıyor, kısa bir süre bekledikten sonra yoluna devam ediyordu.

"Adam Forrester," dedi hazverici, "Ölüm-çevirici aracı çağırdım, ama gelmesi birkaç dakika sürer. Sizi uyarmak zorundayım, masrafların teminat şartlarına dahil edilmesine itiraz edilebilir."

"Kes artık!" Güzel bir güne benziyordu ve Forrester'ın dengesi daha yerine gelmemişti, yürüme isteğine karşı koyamadı. Bütün sorular ertelenebilirdi. Ertelenmeli, dedi kendi kendine. İlk işi etrafına alışmak olmalıydı. O bir şehirliydi ve bundan gurur duyuyordu; ölümünden önceki eski günlerinde, New York veya Chicago'da olduğu gibi San Fransisko veya Roma'da da kendini evinde gibi hissetmişti; her zaman bir şehri tanıyabilmek için etrafı dolaşmaya zaman ayırmıştı.

Bu yeni şehri de gezecekti. Hazvericilerin canı cehenneme diye düşündü. Sağa döndü, hazvericisini beline taktı ve yaya kaldırımında yürümeye başladı.

Sokaklarda çok az yaya vardı. Elbette ani kararlar yanıltıcı olabilirdi ama, bu devrin insanları dayanıksız gözüküyordu. Dayanıklı olmaları gerekmiyordu belki de. Benim gibi birisi, diye düşündü, herhalde mağara adamı, kaba, vahşi, çakmaktaşı baltalı biri gibi gözüküyor onlara.

"Adam Forrester!" diye yalvardı hazverici, "Heinzlichen Jura de Syrtis Major'un teminat şartlarına itirazdan vazgeçtiğini bildirmek zorundayım, ölüm-çevirici araç da yola çıktı." Forrester alete bir şaplak atıp susturdu, ya da sürekli itirazları trafiğin gürültüsü arasında duyulmaz olmuştu. Bu araçların ne yaktığını bilmiyordu ama benzin değildi, duman yoktu; sadece havayla sürtünmelerinin sesi ve lastik cayırtılarının bitmez tükenmez uğultusu vardı. Araç yolu, biri yumuşak, parlak turuncu, diğeri mavi-gri, kırık çelik rengi iki binanın arasından geçiyordu. Yolun karşı tarafındaki binanın avlusunda, trafiğin anlık boşluklarının ve camın arasından belli belirsiz, kocaman mor çiçekleri olan bir bitki kümesi görülüyordu. Forrester'ın tepesindeki bir balkonda kokulu bir çeşme şırıldıyordu.

Hazverici gene bir şeyler söylemeye çalışıyordu, ama an-

cak sonunu duyabildi "... şimdi yerine vardı, Adam Forrester." Üzerinden bir gölge geçti; kafasını kaldırıp baktı.

Başının üzerinde bir çeşit beyaz uçak –kanatları yoktu– çaprazdan ona doğru kayıyordu. Kenarında asa ve yılanlı, parlak kırmızı tıp işareti vardı. Kendine en yakın kenarı tamamen camdı ve içi görünüyordu; tam üzerine göre dikilmiş mavi giysisi olan bir kadın, Forrester'ın göremediği bir ekranda dikkatle bir şeyler seyrediyordu. Araç tepesinde durdu ve yürüdükçe de onu takip etmeye başladı.

"Tuhaf," dedi Forrester.

"Bu tuhaf bir dünya," dedi yakınlarda birisi.

Arkasına döndü. Orada rahat ifadeli dört kişi duruyordu. Bir tanesi çok uzun ve çok şişmandı. Adam iğrençti doğrusu; bir bastona dayanmış, ilgili ve uyanık bakışlarla Forrester'ı süzüyordu.

Forrester lafın kendine söylendiğini anladı ve o zaman adamı tanıdı, "A, tabii," dedi, "Turuncu taytlı Marslı."

"Çok iyi," diye tasdik etti Marslı. Turuncu tayt giymemişti, bu sefer bol beyaz bir tünik ve gri şort vardı üzerinde. O aslında Marslı değil, diye hatırladı Forrester, hiç olmazsa ataları Dünya'dan gitmişlerdi.

Öbür adamlardan biri Forrester'ın elini yakaladı ve sıktı. "Sen çeyrek milyon doları olan adamsın," dedi, "Bu iş bittiğinde beni bul, senin gibi birisinin Dünyamız hakkında neler düşündüğünü bilmek istiyorum."

Aniden dizini kaldırıp Forrester'ın kasığına sertçe vurdu.

Forrester'a dünya infilak etmiş gibi geldi. Üstelik bu patlama Forrester'ın içinden başlıyordu. Adamın geri çekildiğini, kendisine ilgi ve zevkle baktığını gördü, ama bakmak çok zordu, çünkü şehir habire etrafında dönüyordu. Birden çarpıldı ve kaldırım suratına vuruverdi. Hayalarını tutarak yuvarlandı ve kendini sırtüstü buldu.

Mars'tan gelen adam sohbet edermişçesine, "Acele etmeyin," dedi, "herkes için zaman var." Bastonunu kaldırdı ve topallayarak ilerledi. Mars'tan sonra Dünya'nın çekiminde yürümek zor olmalı diye düşündü Forrester. Baston kalktı ve omuzuyla koluna indi, sonra kalktı ve gene indi, düzenli,

yavaş ve kuvvetli. Ağır olmalıydı; beyzbol sopası hissi veriyordu.

Forrester'ın karnındaki acı ölüm gibiydi. Kolu artık hissetmiyordu.

Yani aslında, diye düşündü açık seçik –hareket edemiyordu ve bastonu elden ele geçirmelerini, aracın tepelerinde durmasını, sabırla aşağıya bakan kadının yüzünü seyrediyordu– sonuç olarak beklediğinden daha az acı veriyordu. Belki Hara'nın ilacından, belki de şoktan.

Forrester'ın başının yanında düştüğü yerden, "Uyarılmıştınız!" dedi hazvericisi hüzünle.

Cevap vermeye çalıştı ama, ciğerleri çalışmıyordu.

Çok arzulamasına rağmen kendinden de geçmiyordu. Belki bu da Hara'nın uyarıcısının tesiriydi. Sonunda başardığını hissetti. Karnındaki acı artmış, sonra azalmaya başlamıştı, sonunda hiçbir şey hissetmemeye başladı, hiç olmazsa fiziki olarak.

Ama zihninde ona acı veren bir şey vardı: Neden? Neden ben? diye soran.

3

Bir kahkaha seli Forrester'ı sarmıştı. Kızın biri bağırıyordu: "Vurdu! Vurdu! Kovanı gördüm galiba!"

Forrester gözlerini açtı. Yalpalayan ve homurdanan bir şeyin içindeydi. Arkası dönük, vücuduna tıpatıp oturan mavi elbiseli bir kız, televizyon olduğu anlaşılan ve bir çeşit arenayı gösteren bir ekranda, elinde silah olan, gözü bağlı bir adamın başında, kıpkırmızı yüzüyle mutlu çığlıklar atarak, heyecanla tepinen kızı seyrediyordu.

Forrester'ın ağrı ve sızıları ona hemen başına gelenleri hatırlattı. Canlı olduğuna bayağı şaşırmıştı, "Hey!" diye bağırdı.

Mavi elbiseli kız omzunun üzerinden ona bakarak, "Her şey yolunda," dedi. "Sakin olun. Birazdan orada olacağız."

"Nerede?"

Kız sabırsızca elini salladı. Adam ve kızın olduğu ekran, adam tam silahını doğrulturken kayboluverdi. Ve Forrester karşısında mavi gök ve bulutları buluverdi. "Biraz doğrulun," dedi mavili kız. "İşte orada."

Forrester bir dirseği üzerinde doğrulmayı denedi: Tam ağaçlıklı bir alanda pastel renkli bazı binaları görür gibi olmuştu ki, tekrar devriliverdi. "Doğrulamıyorum! Allah kahretsin, zaten yarı yarıya öldürüldüm!" Bir sedyede yattığını, yan sedyede de üstü örtülü bir başkasının yatmakta olduğunu fark etti. "Bu da kim?" diye haykırdı.

"Ne bileyim ben? Ben onları taşıyorum sadece, hayat hikâyelerini yazmıyorum. Şimdi sakinleş de seni uyutmak zorunda kalmayayım."

"Pis kaltak," dedi Forrester. "Buna tahammül etmek zorunda değilim. Bana... dur bir dakika ne yapıyorsun?"

Kız dönmüş, kendininkine çok benzeyen bir hazvericiyi doğrultmuştu. "Sesini kesip yatacak mısın?"

"Seni uyarıyorum, bunu yapmaya..."

Kız içini çekti, serin bir şey yüzünü okşayıverdi.

Forrester onun hakkında düşündüklerini söyleyebilmek için tüm gücünü topladı; cinsel yaşamı, içinde yaşadığı ve kendi gibi doğru dürüst insanların acayip muamelelere tabi tutuldukları garip dünyası; yapamadı. Ağzından çıkan tek ses "Arr, a-r-r-r," oldu. Daha kendini kaybetmemişti, ama çok halsizdi.

"Beni uğraştırıyorsun çaylağım," dedi kız. "Sen bir çaylaksın değil mi? Hiç kaçırmam anlarım. Senin gibiler, koğuşta uyanır ve Tanrı'nın sevgili kulları olduğunuzu düşünürsünüz. Tamam, canlandınız, tamam, iyi yırttınız, ama bize ne bundan?"

Bu arada uçak aşağı kayıp dönerek inmeye hazırlanıyordu. Aslında pilot da olduğu düşünülebilecek kız bunlarla pek ilgilenmiyordu. Kırgın bir havası vardı. "Bakın, ben işimi bilirim ve benim işim sizi canlı tutmak veya sizinle ilgilenilinceye kadar sağlam kalmanızı sağlamak. Sizinle konuşmak ve özellikle sizi dinlemek zorunda değilim."

Forrester ağzını açtı "A-r-r-r."

"Sizden hoşlanmadım bile," dedi kız sıkıntıyla, "üstelik en sevdiğim programı kaçırmama sebep oldunuz. Amaan! Hadi artık uyuyun."

Tam Forrester uçağın yere indiğini hissettiyordu ki hazverici doğruldu ve o uyudu.

Sıvı helyum ısısında kimya durur.

Bu gerçeğe ve mantıklı bir varsayıma dayanılarak yirminci yüzyılın en büyük endüstrisi doğmuştu.

Mantıklı varsayım şuydu: Tıp, geçmiş yıllardaki mucizevi ilerlemesine gelecekte de devam edecek ve günün birinde, ölüm nedeni ne olursa olsun, bunun tedavisi, telafisi veya tamiri yolu bulunacak veya hiç olmazsa hayatın fazla etkilenmeden sürdürülmesi sağlanacaktı (tabii dondurmanın etkilerinin giderilmesinin yöntemi de buna dahildi.)

Önemli olan nokta dondurma işleminin zamanı durdurmasıydı.

Ve sanayi de Ölümsüzlük A.Ş.'ydi.

Forrester'ın uyandığı, sekiz yüz yaşındaki devasa bir kent olan Shoggo, bir göl kenarında, bin dönüm civarındaki parkının göle bitiştiği yerindeki tepe haricinde dümdüz bir alana kurulmuştu. Tepe de aslında insan yapımıydı ve dünyanın o bölgesinin dondurma merkezini barındırıyordu.

Yüz elli milyon metreküp toprak kazılarak insanlar için bir soğuk hava deposu oluşturulmuş, depo yapıldıktan sonra da kalan toprak yalıtım sağlamak üzere bunun üzerine yığılmış ve tepeyi oluşturmuştu.

Toprak seviyesiyle tepenin merkezi arasında Kelvin ölçeğinde üç yüz derece dolaylarında bir ısı farkı vardı.

Uçağın kendisini nereye götürdüğünü fark ettiği anda Forrester tarif edemeyeceği bir korkuya kapıldı. Kendine gelmeye başlamasına rağmen korkunç zayıftı. Kızın hazvericisinden sıktığı sprey sanki iradesinin adaleleri üzerindeki hâkimiyetinin yüzde doksanını alıp götürmüştü (aslında olan da buydu). Parlak, kişiliksiz tavanı yattığı yerden görüp, insanları hayata döndüren binlerce garip aletin tıkırtı ve homurtula-

rını duyduğunda, dehşet içinde, kendisini tekrar donduracaklarına karar verdi. Orada yatmış, anlamsız hırıltılar çıkartırken ona bir şeyler yaptılar.

Fakat onu dondurmuyorlardı.

Sadece onu tamir ediyorlardı. Kanları silindi. Bereleri madeni bir şeyle ovuldu ve iri bir ruj tüpüne benzer bir tüpten sıkılan, şeffaf, tıkız bir jel sürüldü. Sol bacağı, bir çeşit röntgen cihazı olduğunu bildiği iki parlak levhanın arasına tutuldu ve koyu renkli parlak bir sıvı kalbinin üzerine sürüldü.

Her ne idiyse bu son yaptıkları ona bayağı iyi geldi. Konuşabildiğini fark etti.

"Teşekkür ederim," dedi.

O anda üzerinde çalışmakta olan genç görünümlü, kırmızı suratlı adam ilgisizce başını salladı ve göbeğine gümüşi bir aletle dokundu. Aletin göstergesine baktıktan sonra "Tamam, seninle işimiz bitti. Kalk da Hara'nın ofisine kadar yürüyebilecek misin bir görelim," dedi.

Forrester üzerinde yatmakta olduğu alçak sedyeden ayaklarını aşağı sallandırdı ve her zamanki kadar yürüyebildiğini fark etti. Yaraları bile ona acı vermiyordu, hiç olmazsa fazla vermiyordu, ama arada ağrıların geri gelmeye başladığını da hissedebiliyordu.

Kırmızı suratlı adam "İyisin," dedi, "bir müddet için buralara gelme olur mu? Hara'yı görmeyi de unutma, başın bir tür belada çünkü." Tam Forrester sorusuna başlayacaktı ki, arkasını döndü ve "Ne bileyim ben? Git Hara'ya sor," dedi.

Önünde, yerde beliren yeşil, ışıklı ok onu Hara'nın ofisine yöneltiyordu, ama Forrester buna ihtiyacı olmadan yolunu bulabileceğini düşündü. Acil'i terk ettiği anda koğuşların gayet iyi hatırladığı bir bölümüne girdi. Burada beş yüz yıl süren dondurulmuş uykusundan uyanmıştı. Bir hafta boyunca her gün, bir çeşit hafif, ılık, onu titretip ürperten, kendini uykulu ama her defasında daha iyi hissetmesini sağlayan bir yağ banyosuna girmişti. Alt katta egzersizlerini yapmış, Atatürkçiçeklerinin (ama bunlar parlak, altın rengindeydiler) ötesindeki binaya da uyumaya gitmişti.

Birden kendi deyimiyle mezuniyet sınıfındaki diğerleri-

nin ne olduğunu merak etti. Buzları çözülmüş Lazarus'lar* gruplar halinde işleniyorlardı --onun grubu elli kişiydi– ve onlarla fazla vakit geçirmemiş olmasına rağmen, geçirdikleri ortak tecrübe nedense onları çabucak tanımasına yol açmıştı.

Fakat taburcu edilir edilmez, belli ki politika gereği, hepsi başka bir tarafa dağılmıştı. Forrester teması kaybetmiş olmalarından dolayı üzüntü duydu.

Birden yüksek sesle gülmeye başladı. Karşıdan gelen, mavi elbiseli, bileğine takılı alete bir şeyler anlatan kadın ona merak ve aşağılamayla baktı; "Özür dilerim," dedi, bir taraftan da kıkırdamaya devam ediyordu; bu arada yerdeki yeşil ok köşeyi döndü. Acayip göründüğünden şüphesi yoktu. Kendini acayip hissediyordu. Dondurucu arkadaşlarını, lise son sınıf arkadaşlarıyla aynı ilgisiz, tarafsız ama sıcak özlemle hatırlaması onu eğlendirmişti. Halbuki topu topu kırk sekiz saat önce onlarla beraberdi.

Yoğun bir kırk sekiz saat, diye düşündü. Aynı zamanda korkutucu. Servet bile bu dünyaya karşı onu sandığı kadar korumuyordu.

Yanıp sönen yeşil ışık Hara'nın kapısına geldiğinde kayboluverdi.

Hara kapıda onu bekliyordu. "Tanrı'nın cezası kamikaze," diye tatlı tatlı söylendi. "Seni bir an için gözümden uzak tutamayacak mıyım?"

Genellikle gösterişli davranmayan Forrester, onun elini yakalayıp hararetle sıktı. "Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim! Aklım karmakarışık, neler olduğunu katiyen anlamıyorumve..."

"Sadece beladan uzak dur, olur mu?" Hara duvardan bir iskemle, masasından da bir şişe çıkarttı. Mantarı ustaca çıkartıp Forrester'a bir içki doldurdu. "Biliyor musun, senin bu sabah buraya kendi kendine gelmeni bekliyordum, bir ÖÇ aracında değil. Merkez seni birinin peşinde olduğu konusunda uyarmadı mı?"

* İncil'de Martha ve Meryem'in erkek kardeşi. Ölümünden üç yıl sonra Hz. İsa tarafından diriltildiğine inanılır. (ç.n.)

"Kesinlikle hayır!" Forrester şaşkın ve öfkeliydi. "Peşimdeydi ne demek? Benim hiçbir fikrim..."

Sonra, geç de olsa anladı. "Eğer," diye düşünceli bir ifadeyle devam etti, "hazvericinin mırıldanıp durduğu buysa. Senetler, garantiler ve Syrtis Major'dan Heinz bilmemne isimli birisi hakkında. Orası Mars'ta değil mi? Söylesene!"

"Heinzlichen Jura de Syrtis Major," diye tamamladı Hara, kadehini Forrester'ınkiyle tokuşturup bir yudum alırken. Forrester da ona uydu, gene şampanyaydı içtikleri. Hara içini çekti ve "Bilmiyorum Charles, ama bu içkiden zevk almasını öğrenemeyeceğim galiba."

"Onu boş ver! Şu Marslı! Hani şu turuncu taytlı vatandaş. Beni döven oydu, o ve çetesi!"

Hara şaşırmış gibiydi. "Tabii, haliyle."

Forrester yakut rengi kadehini dikip içkisini bitirdi. Pek iyi bir şampanya değildi –Forrester zamanının gözde içkilerinden biri olduğunu söylediğinde Hara onu kim bilir nereden bulmuştu– ve üstelik içinde bulundukları duruma hiç de uymuyordu. Burnunu gıdıklamıştı. Ama hiç olmazsa alkol içeriyordu ve doğrusu, Forrester'ın buna ihtiyacı vardı.

Başını eğip sordu: "Lütfen ne olduğunu anlatır mısın?"

"Üf, Charles, nereden başlayayım? Heinzie'ye ne yaptın ki?"

"Hiçbir şey! Yani ciddi bir şey yapmadım. Dans ederken ayağına basmış olabilirim."

Hara kızmıştı, "Ayağına mı bastın? Bir Marslı'nın ayağına?"

"Ne var bunda? Yani eğer ayağına bastıysam. Bastığımdan bile emin değilim. Senin bu kadarcık şey için tepen atar mı?"

Hara sabırla, "Mars Shoggo değildir," dedi, " hem belki de atar. Bu, duruma göre değişir. Uyum kitabını okumadın mı sen?"

"Hı?"

"2527 yılı hakkındaki bilgi kitabı. Buradan taburcu olduğunda sana verilmişti."

Forrester şöyle bir düşündü: "Ha o mu? Galiba onu partide unuttum."

"Bu durumu açıklıyor," dedi Hara, bezgince. "Lütfen, önce bir şekilde benim sorumluluğum altında olduğunu, ikincisi nasıl davranman gerektiğini bilmediğini hatırlayabilir misin? Sana o kitaptan bir tane daha bulmaya çalışacağım. Lütfen oku! Yarın gel ve beni gör; şimdi yapılacak işlerim var. Dışarı çıkarken, müracaata uğra ve kitabını al."

Forrester'ı kapıya kadar geçirdi, döndü, bir an durdu.

"Ah! Adne Bensen sevgilerini yolladı. Tatlı kızdır. Seni beğendi," diyerek kapıyı kapattı.

Doktorlar Forrester'ın tedavisini tamamlayıp onu bıraktılar, giderken de eline üzerine altın harflerle ismi yazılmış şık bir dosya tutuşturdular.

İçerisinde dört belge vardı, birincisi tıbbi kayıtlarıydı. Diğeri Hara'nın bahsettiği kitaptı, bronz ciltli, üzerinde ışıklı harflerle adı yazan:

26'NCI YÜZYIL REHBERİNİZ
[1970-1990 İÇİN]

Üçüncü belge bir çeşit hukuki belgeydi, en azından arkasına iliştirilmiş mavi kâğıt bir tebligata benziyordu. Forrester yaralarını tedavi eden doktorun bir beladan bahsettiğini hatırladı. Her ne kadar içerdiği kelimeler durumuyla tamamen uyumsuz veya onun için bir anlam ifade etmiyorlarsa da, bu, işte o belaya benziyordu:

> "Siz, Charles Dalgleish Forrester, bağlantısız, belirsiz, yaşanmış otuz yedi yıl, boşta gezer, selamımızı ve şu direktifleri alınız: Saat 1075, gün 15, ay 9'da Uygunluk Duruşması'nda hazır bulunmalısınız..."

Hukuki bir belgenin özgün havasını taşıdığını dehşetle fark etti. Mavi zarfın içindeki kâğıdın üzeri, Forrester'ın makinada yazılmış çeklerde bulunan, zorlukla okunabilen garip yazılara benzettiği bir yazıyla kaplıydı ve ne olduğu da belliydi. Belgede belirtilen tarihe daha bir hafta kadar bir zaman olması Forrester'ı rahatlatmıştı, o da dördüncü ve son belgeye baktı.

Bu, mali bir rapordu. Ek olarak ince, metal bir sayfa vardı ve aynı makina yazısıyla yazılmıştı. Forrester bunun bir çek olduğunu hemen anladı.

Sevecenlikle çeki okşadı ve üzerinde yazılı miktara baktı.

Adına yazılmıştı ve miktar 231.057.56 dolardı.

Forrester katlamaya çalıştı –çek bir yay gibi eski halini alıvermişti– ve onu cebine koydu. Çeki cebinde hissetmek güzel bir duyguydu doğrusu.

Beklediğinden yirmi bin dolar daha az olması onu biraz şaşırtmıştı, ama oran olarak o kadar önemli bir miktar değildi ve bu toplumda da her toplumda olduğu gibi bir çeşit verginin olması gerektiğini kabul etti. Yirmi bin de bu topluma kabul edilmesine karşılık olarak seve seve feda edebileceği bir miktardı.

Daha güçlü bir emniyet hissiyle kendini dışarı, güneşe attı ve etrafına bakındı.

Öğleden sonranın geç saatleriydi, sağında güneş, solunda gölün lacivert suları görünüyordu. Karşısında, güneyde ise şehrin kubbemsi kütlesi duruyordu.

Şehrin üzerinde uçaklar uçuyor, vadilerinde belirsiz şekiller dolanıyordu. Cam ve metal yüzeyler güneşin ışıklarını yansıtıyor, daha gecenin karanlığı çökmemiş olmasına rağmen oradan buradan neon ve floresan ışıkları görülüyordu.

Forrester'ın da bildiği gibi Shoggo'da on milyon kişi yaşıyordu. Tiyatrolar, oyun salonları, evler vardı ve buralarda kendisine bir arkadaş, bir sevgili hatta bir düşman bulabilirdi. Oralarda bir yerlerde bir gece evvel onu öpen kız –Tip?– ve çetesiyle onu öldürmeye çalışmış olan deli Marslı vardı.

Ama neredelerdi?

Forrester nereden başlayacağını bilemiyordu.

Canlı, sıhhatli ve cebinde çeyrek milyon dolarıyla kendini bir kenara atılmış gibi hissetti. Üzerinde on yedi milyar canlı ve bunun iki katı kadar da donuk vaziyette uyuyan insanın bulunduğu bu gezegende yapayalnızdı.

Kemerindeki yerinden hazvericisi konuştu. "Adam Forrester. Mesajlarınızı alacak mısınız?"

"Evet," dedi Forrester, dalgın dalgın. "Hayır, bekle biraz."

Sabah aldığı paketten son sigarasını çıkardı, yaktı, paketi buruşturup attı. Düşünüyordu.

Bir hazvericiye sahip olmak, üç istek sunabileceğiniz bir cine sahip olmak gibiydi. Aletin hızı ve doğruluğu onu biraz şaşırtıyordu; bu yüzden kendi talimatlarının da aynı kesinlikte olması gerekiyordu ve Forrester bunu becerebileceğinden pek emin değildi.

Forrester, birtakım ferit plakalar ve katı-hal transistorlarından ibaret olan bir makinayla radyo irtibatı kurmaktan başka bir işlevi olmayan bir aletin onu mahcup edebilmesine hüzünle gülümsedi. Sonunda, "Bak," dedi, "ilk iş olarak odama dönüp en baştan başlamam gerektiğini düşünüyorum. Oraya en çabuk nasıl gidebilirim?"

"Adam Forrester," dedi hazverici, "oraya ulaşmanın en iyi yolu bir taksi çağırmak, ama oda artık sizin değil. Mesajlarınızı istiyor musunuz?"

"Hayır. Dur bir dakika! Artık benim değil demekle ne kastediyorsun? Hesabımı kesmedim ki daha."

"Buna gerek yok, Adam Forrester. Odayı terk ettiğinizde bu otomatik olarak yapılır."

Düşündü ve sonuç itibarı ile bunun pek de önemli olmadığına karar verdi. Odada bir şey bırakmamıştı, ne bir çanta, ne de başka bir eşya. Tıraş malzemesi bile yoktu, zaten Hara'nın dediğine bakılırsa daha birkaç hafta tıraş olmasına gerek olmayacaktı.

Odada tek bıraktığı, bir gece evvel giydikleriydi ve onlar da bir sefer kullanılıp atılan türdendi... Ve muhakkak atılmışlardı.

"Fatura ne oldu?"

"Batı Yakası Taburcu Merkezi tarafından ödendi. Mali raporunuzda gözüküyor Adam Forrester. Mesajlarınız, bir acil, iki kişisel, bir hukuki, yedi ticari..."

"Şimdi duymak istemiyorum. Bir dakika bekle."

Bir kez daha Forrester sorması gereken soruyu bulamadı.

Bundan vazgeçti. Yetenekleri ne olursa olsun, o bir bilgisayar programcısı değildi, öyleymiş gibi davranmaya çalışmasının da faydası yoktu. Bir makinaya bu tür bir soru sorması

aptalca gözüküyordu ama–

"Söyle ahbap," dedi, "benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Hazverici, tereddütsüz, sanki böyle bir soruyla her gün karşılaşıyormuşçasına cevap verdi. "Sizin yerinizde olsam, Adam Forrester, yani bir insan, yeni buzları çözülmüş, kalacak yeri olmayan, yeterli sosyal ilişkileri olmayan, işsiz, vasıfsız..."

"Tam o dediğinden," diye tasdikledi Forrester, "şimdi soruyu cevaplandır." Ayağının altında bir şeyler sürünüyordu, kenara çekildi, metal, parlak bir şeydi geçen.

"Bir çayevine giderdim, Adam Forrester. Hafif bir yemek yerken bilgi kitabını okurdum. Sonra bir durum değerlendirmesi yapardım. Sonra..."

"Bu kadarı yeterli."

Görünürde Forrester'ın attığı sigara paketinin peşinde olan metal şey, paketin üzerinde durdu ve onu yutuverdi. Forrester bir an için seyretti ve başını salladı.

"Bayağı iyi fikirlerin var, makina," dedi. "Beni bir çayevine götür."

4

Hazverici, Forrester'a bir taksi çağırdı; ÖÇ aracı gibi kanatsızdı, ama beyaz değil de sanki cadılar bayramındaymış gibi turuncu-siyah renklerdeydi. Taksi onu hazvericinin önerdiği çayevine götürdü.

İlginç bir yerdi. Örümcek şeklinde bir binanın iç bölümündeydi. Taksi delikli çelik bir ayağın altından uçtu, ancak kuşların ve uçakların ulaşabileceği, yerden on beş metre kadar yüksekte, kemerli bir açıklığa yanaştı. Sarmaşık güllerle bezeli bir balkonun önünde durmuştu ve Forrester'ın on beş metre yükseklikteki açıklığı aşması gerekiyordu, bereket Forrester karşıya atlarken araç hiç sallanmadı.

Şeffaf selofan gibi saçları olan bir kız onu karşıladı. "Re-

zervasyonunuzu aldım Adam Forrester. Beni takip eder misiniz, lütfen!"

Forrester kızın peşinden kuartz döşeli avludan geçip salona geçerken bir taraftan da hayranlıkla kalçasının salınımını seyredip, saçlarının nasıl böyle pamuk helva gibi ve şeffaf durduğunu düşünüyordu.

Kız onu içinde gümüşi balıkların yüzdüğü, ışıltılar saçan bir havuzun yanına oturttu. Garip saç biçimine rağmen, gamzeli, neşeli bakışlı, güzel bir kızdı.

"Aslında ne istediğimi bilmiyorum," dedi, "acaba kime sipariş vereceğim?"

"Biz hep aynı şeyiz Adam Forrester," dedi kız. " Sizin yerinize seçeyim ister misiniz? Çay ve kek?"

Uyuşukça başını salladı ve kız uzaklaşırken kalçasının salınımını değişik bir ilgiyle izledi.

İçini çekti, bu dünya aklını karıştırıyordu.

Batı Yakası Taburcu Merkezi'nden verdikleri kitabı zarfından çıkarıp masaya koydu. Başlığı basit ve doğrudandı:

26'ncı YÜZYIL REHBERİNİZ
(1970-1990 İÇİN)
Nerelere Gidilir
Nasıl Yaşanır
Paranızın İdaresi
Yasalar, Âdetler, Halkın Davranışları

Kitap, okuyana yardımcı olmak amacıyla değişik başlıklara ayrılmıştı: ARKADAŞ EDİNMEK, HESAPLI YAŞAMAK, HAZ-VERİCİDEN AZAMİ FAYDA SAĞLAMAK, İŞ İMKÂNLARI, GEREKLİ EĞİTİM NEREDEN SAĞLANIR... Böylece sürüp gidiyordu. Forrester sayfaları karıştırdıkça daha birçok konuyla karşılaştı.

Tahminine göre en az bir hafta okuyacak kadar çok şey vardı. Açıkça görülüyordu ki ilk yapması gereken şey, ilk ne yapması gerektiğine karar vermekti.

Arkadaş edinmek biraz bekleyebilirdi. Zaten daha şimdiden başa çıkabileceğinden daha çok arkadaşı –aynı zamanda düşmanı da!– vardı.

Hesaplı yaşamak? Gülümsedi ve çekini yerleştirdiği cebini okşadı.

Hazvericiden azami fayda sağlamaya gelince, Forrester, bu iyi bir başlangıç, diye düşündü. Kitabın ilgili sayfasını açtı ve okumaya başladı.

"Hazverici" olarak adlandırılan uzaktan erişim bilgisayar aktarıcısı, yeni hayatınızda sizin en değerli varlığınızdır. Eğer telefon, kredi kartı, çalar saat, cep barı, başvuru kitaplığı ve sekreter karışımı bir cihazı zihninizde canlandırabilirseniz, hazvericinin işlevlerinden bazılarını görmüş olursunuz.

Esas olarak hazverici, sizin yaşadığınız kentin merkez bilgisayarıyla olan bağlantınızı zaman paylaşımlı olarak sağlayan, kendi kendini programlayabilen bir aktarıcıdır. Zaman paylaşımlı ifadesi, birçok başka hazvericinin –Shoggo'da on milyon kadar– aynı merkezi bilgisayarı kullandığı manasına gelir. Başka bir şehre giderseniz, hazvericiniz size hizmet etmeye devam edecektir, ama yeni bir frekans ve darbe koduna ayarlanması gerekecektir. Eğer toplu ulaşım araçlarını kullanırsanız bu otomatik olarak yapılır. Ama, eğer kendi olanaklarınızla seyahat eder veya tarım bölgelerinde uzun zaman kalırsanız, yapmanız gerekenleri hazvericinize danışmalısınız, o sizi yönlendirecektir.

"Kendi kendini programlayan" demek, yazılımın içerdikleri arasında...

Kendi kendini programlayan, zaman paylaşımlı, ciddi, koyu renk gözlü kız Forrester'a çayını ve keklerini getirdi. "Teşekkür ederim," dedi, kıza hâlâ şaşkınlıkla bakan Forrester. Onun hakkındaki yargısından hâlâ emin olamıyordu. "Bana mesajlarımı verebilir misin?"

"Tabii, Adam Forrester, eğer öyle arzu ediyorsanız," diye hemen cevapladı, "Alfred Guysman sizinle siyasi konularda görüşmek istiyor. Adne Bensen bu sabahki mesajının cevabını bekliyor. 19. Renk-Tröstü bankacılık işlemlerinizin kendileri aracılığıyla yapılabilmesi için gerekli işlemin hazır olduğunu bildiriyor..."

"Bu kadarı yeterli," dedi, bir taraftan da zaman paylaşımlı bir aktarıcının nasıl bu kadar güzel paketlenebileceğini düşünüyordu. "Gerisini daha sonra alırım."

Çay şekersiz içiliyordu, aynı zamanda hem fiziksel olarak sıcak, hem de kimyasal olarak soğuktu – mentollü sigara gibi yani, ama tadı benzemiyordu. Forrester kitabına döndü.

"Kendi kendini programlayan" demek, yazılımın içerdikleri arasında en sık karşılaşılan ses, deyim, aksan ve diğer değişken modaliteleri bilgisayara yönelik simülasyon yazılımlarına, yani bilgisayarın çalışmasının temelini oluşturan matematiksel formüllere dönüştüren işlemlerin bulunması demektir. Hazvericiniz sesinizi alabilecek uzaklıkta olduğu müddetçe, eğer arzu ederseniz, diğer zaman paylaşımlı aktarıcılar aracılığıyla da iletişim kurabilirsiniz. Gerekli modülasyon otomatik olarak sağlanacaktır. Yalnız hazvericiniz menzil dışındayken başka bir kişinin hazvericisini kullanmaya kalkışmayın. Gerekli kodlama bu durumda sağlanamayabilir. Hazvericinizin kaybolması veya hasar görmesi durumunda...

Forrester içini çekti ve keklerden birisini ağzına attı. Zengin kokular içeriyordu; tereyağı, tarçın ve tanımadığı başka tatlar. Hoş ama garip.

Bu dünyanın ona verdiği diğer bütün şeyler gibi.

"Adam Forrester," dedi, sesi ceketinin ve masa örtüsünün altından gayet boğuk çıkan hazverici. "Bazı mesajları almanız gerekiyor. Bir özel ziyaret mesajı ve..."

"Bak, burada senin söylediğini yapıyorum," dedi Forrester, "bu kitabı okuyorum. Bırak da sen bana mesajları fırlatmadan evvel biraz ne olup bittiğini anlayayım. Eğer," dedi biraz düşündükten sonra, "ortada ölüm kalım meselesi içeren bir mesaj yoksa tabii."

"Ölüm kalım meselesi içeren bir mesaj yok, Adam Forrester."

"O zaman biraz bekle." Uzaktan bir aletin hava üflediğini –bunun ne zamandır sürdüğünü bilmiyordu– fark etti. Hoş ama garip. Kokulu, serin bir meltem duvarlardaki açıklıklardan esiyordu, gene hoş ve garip.

Çekingen bir ifadeyle sordu, "Hazverici, bir sorum var. Şu adı neyse, Heinzie beni neden dövdü?"

"Söz ettiğiniz kişiyi tanımlayamadım, Adam Forrester. Kayıtlı tek saldırıda dört kişi tarafından dövüldünüz. İsimleri

Shlomo Cassavates, Heinzlichen Jura de Syrtis Major, Edwardino..."

"Tamam işte o, Heinzlichen Jura de Syrtis Major. Aynı zamanda diğerleri de – niye bana saldırdılar?"

"Heinzlichen Jura de Syrtis Major hakkında öncelik dereceli bir mesaj var, Adam Forrester. Bilgilendirici olabilir. Vermemi ister misiniz?"

"Allah kahretsin, ver bakalım."

"Heinzlichen Jura de Syrtis Major garantilerin uygulanmasına itiraz etti ve anlaşmasına göre ödemelerin yapılmaması talimatını verdi. Tebellüğ ettiniz, Adam Forrester."

Forrester kızmıştı, "Bilgilendirici dediğin bu muydu? Bak mesajlara boş ver de soruyu cevaplandır. Bütün bunların sebebi ne?"

"Üç soru sordunuz Adam Forrester, birleştirip cevaplandırabilir miyim?"

"Lütfen, eski dostum."

"Alin Hara tarafından kullanılan salonlarda misafir olarak bulunan Heinzlichen Jura de Syrtis Major, size karşı sebebi belirtilmeyen bir şikâyette bulunduğunu bildirdi. Shlomo Cassavates, Edwardino Wry ve Edwardeto Wry'ı ortaklığa davet etti. Derhal, sadece bu konuyla kısıtlı bir kulüp teşkil ettiler ve gerekli teminat ve garantiler için müracaat ettiler. Nedenlerini birinci dereceden sınırsız cinayet olarak belirttiler. Gerekçe olarak, De Syrtis Major için şikâyeti, diğerleri için ise şaka gösterildi. Uyumluluk kaydedildi ve ilgili –bu siz oluyorsunuz Adam Forrester– uyarıldı. Bu sizin üç sorunuzu cevaplıyor mu, Adam Forrester?"

"Bilmem, sen ne dersin?" diye tersledi Forrester. "Belki de cevaplamıştır. Bir şekilde. Yani o diğer üç zibidinin beni şaka olsun diye mi tepelediklerini söylemek istiyorsun?"

"Beyanları öyle, Adam Forrester."

"Ve hâlâ ortalıkta geziyorlar mı?"

"Şu anda nerede bulunduklarını öğrenmek ister misiniz, Adam Forrester?"

"Hayır – yani demek istiyorum ki, hapishanede falan değiller mi?"

"Hayır, Adam Forrester."

"Hazverici, beni biraz rahat bırak da şu kitabımı okuyayım. Görüyorum ki zannettiğim kadar çok şey bilmiyorum."

Forrester çayının kalanını içip keklerini bitirdi ve kitaba daldı.

Hazvericinizi telefon olarak kullanmak: Erişmek istediğiniz kimsenin tam adını ve erişim spektrumunu bilmek zorundasınız. Bu bilgiyi hazvericinize verdiğiniz zaman, hazvericiniz bunu hatırlayacak, ve bir dahaki sefere o kimseye hazvericinize programladığınız kısaltılmış bir ismi veya herhangi bir kodu vererek ulaşabileceksiniz. Biri tarafından aranmanız durumunda, hazvericiniz gerekli tam ad ve erişim spektrumunu kaydedecektir. O zaman hazvericinize sadece konuşmak istediğiniz kimseyi aramasını söylemeniz yeterli olacaktır. Eğer bir kimseyle öncelikli bağlantı istiyorsanız, adı geçen kimsenin de hazvericisine bu doğrultuda talimat vermesi gerekmektedir. Aksi takdirde aramalarınız karşı tarafın talimatları doğrultusunda bekletilebilir veya iptal edilebilir.

Hazvericinizi kredi kartı olarak kullanmak: Bunun için kurum kodu ve hesap spektrumunu bilmeniz gerekmektedir....

Gecikmiş bir düşünce Forrester'ın zihninin yüzeyine çıktı. Mesajlar. Mali kurumlar. Mesajlardan biri böyle bir kurumdan gelmişti.

İçini çekerek etrafına bakındı. Masaların çoğu boştu, ama burası büyük bir yerdi; etrafında gene de ikişerli, üçerli gruplar halinde en az elli kişi vardı. Ses sisteminin özelliğinden dolayı olacak, hiçbirinin sesini duyamıyordu, tek duyulanlar uzaktan gelen bir flüt sesiyle havuzlardaki dev balıkların şapırtısıydı.

Kalkıp onlardan birinin yanına gitse, o elli kişiden herhangi birisi rahatsız olur muydu acaba?

Omuzları ve boynundaki hâlâ belli belirsiz ağrıyan noktaları ovuştururken bundan vazgeçti. Fakat bu ona bir fikir vermişti ve kitabın ARKADAŞ EDİNMEK başlıklı kısmını açtı.

"Acil bir kişisel ziyaret haberim var, Adam Forrester," diye mırıldandı belindeki hazverici.

"Beklet," dedi hayli meşgul olan Forrester. Arkadaş edinmenin yollarını sayan listenin uzunluğu onu şaşırtmıştı. Her

şeyden önce kulüpler vardı. Bunlar o kadar çok sayıdaydı ki on yedi milyar kişinin bile bunları doldurabilmesi inanılır gibi değildi. Sosyal kulüpler, jimnastik kulüpleri, profesyonel kulüpler. Politik gruplar, dini gruplar, terapi grupları. Bir Mars'taki İlk Aileler Derneği, bir de Sadık Barsoom* Hayranlarının Soyundan Gelenler Tarikatı vardı. Sadece Shoggo'da kırk sekiz kuş gözleme grubu vardı. Pul koleksiyoncuları, bozuk para koleksiyoncuları, vergi makbuzu koleksiyoncuları, jet taksi bilet koleksiyoncuları vardı.

Eskiler Derneği adında ilgisini çeken bir şey oldu; Forrester gibi dondurucudan uyandırılanları içeren bir örgüttü bu. Fakat B.P.O.E. ve Dünya Sanayii Emekçileri (Anma Örgütü) gibi tuhaflıkların listesinde, üstelik en altta adı geçiyordu.

Tuhaf, eğer hakikaten böyle bir şey varsa, milyarlarca üyesi olması gerekmez miydi?

Açıkça böyle olmadığı görülüyordu, ama...

"Adam Forrester, sizi kişisel bir..."

"Dur bir dakika," diye kesti, bir an için kafasını kaldırıp şaşkın şaşkın etrafına bakan Forrester.

Etrafta belli belirsiz bir parfüm kokusu vardı.

Forrester kitabı bırakıp kaşlarını çattı. Koku tanıdık gelmişti. Neydi bu? Her kimse şu Adne Bensen'ın dokunma duyusu kaydı yoluyla gönderdiği bir başka mesaj mı?

Omuzlarında bir dokunuş hissetti. Sonrada etrafında ılık kollar, bir sarılma.

Bu dokunma duyusu kayıtları da bayağı inandırıcı oluyordu doğrusu! Sonra birdenbire bunun bir kayıt olmadığını fark etti. Etrafına sarılan kolları sadece koklayıp hissetmiyordu ki, gözünün ucuyla onları görmüştü ve bir tutuştan kurtulmaya çalışan güreşçi gibi, beceriksizce kolların arasında geriye döndü.

Partideki kızla yüz yüze geliverdi.

"Tip!" diye haykırdı, "Tanrım, seni gördüğüme çok sevindim!"

* Barsoom: Bilimkurgu yazarı Edgar Rice Burroughs'un eserlerinde, Mars'ta yaşayanlar tarafından bu gezegene verilen isim. (ç.n.)

Aslına bakarsanız, partideki arkadaşça öpücük sayılmazsa kızı pek tanımıyordu, ama o anda kızı kendine pek yakın hissetti. Aynı banliyö treninde yıllarca karşılıklı seyahat ettiğiniz birisiyle Tayvan'da karşılaşmak gibi bir şeydi bu bir arkadaş değil, bir tanıdık bile değil, ama beklenmeyen bir karşılaşma dolayısıyla birdenbire yakın ve aziz oluveren birisi. İskemlesinde doğruldu ve ona sıkıca sarıldı. "Sevgili Charles," dedi kız, soluksuz, "o kadar sıkı sarılma lütfen."

"Özür dilerim." Kız karşısına oturdu, o da bir taraftan kızın koyu saçları, soluk teni, güzel yüzü ve endamını hayranlıkla seyrederek yerine çöktü. Salonda bazıları, kız geldiğinde dönüp onlara bakmış, ama hemen sonra ilgilerini kaybedip kendi uğraşlarına dönmüşlerdi. "Seni gördüğüme o kadar sevindim ki, Tip," dedi Forrester.

Kız şaşırmıştı, sonra kısık bir sesle, "Benim adım Adne Bensen, sevgili Charles," dedi, "bana Adne diyebilirsin."

"Ama geçen akşam Hara seni – ah!" dedi, hatırlamıştı, "Sen bana şu mesajları gönderen kızsın."

Kız başıyla onayladı.

"Çok zarif mesajlardı," dedi, "çay ister misin?"

"Oh, hayır," dedi kız, "yani burada değil, aslında sana evime yemeğe gelir misin, diye sormak için gelmiştim."

"*Eve*!"

Güldü, "Ne kadar da acelecisin, Charles. Size bunun için mi kamikaze insanları diyorlar, yani sizin asırdan gelenleri kastediyorum."

"İşte bunu bilmiyorum, Adne." dedi, "Doğrusunu istersen, kimin bana ne dediğini de bilmiyorum. Kafamın bayağı karışık olduğunu söyleyebiliriz. Seni gördüğüme bu kadar sevinmiş olmamın nedenlerinden biri de, konuşacak birisine ihtiyacım olması."

Adne gülümsedi, arkasına yaslanıp bir çay içebileceğini söyledi. Sipariş verilmemiş olmasına rağmen çay geldi; belli ki hazverici konuşmaları takip etmiş ve her tecrübeli garson gibi, gerekli neticeyi çıkartmıştı. İnce, kabarık şalını çıkarttı – omuzlarını bir bulut gibi sarıyordu, ama Forrester, çıkartıp iskemlenin arkasına atıldığında dümdüz, hiç dikkat çekmeden

durduğunu fark etti. Derin yakalı, vücuda tam oturan, ten rengi ve ilk bakışta çok dikkat çeken bir bluz ortaya çıktı.

İkinci bakışta hâlâ dikkat çekiyordu.

"Sevgili Charles," dedi, "hazvericine hiçbir şey sormuyor musun?"

"İsterdim, ama ne soracağımı bilmiyorum."

"Her şeyi! Ne istiyorsun? Bir ilgi profili kaydettin mi?"

"Zannetmem."

"Ah, yaptır! O zaman sana programları, katılabileceğin partileri, tanımak isteyeceğin kişileri bildirir. İçgüdülerine göre davranmak çok kötü, Charles," dedi ciddi ciddi, "bırak hazvericin sana yardım etsin."

Kendi çay fincanının da doldurulduğunu fark etmişti, bir yudum içti. "Anlamıyorum," dedi, "bırakayım da eğlenmek için ne yapacağıma hazvericim mi karar versin demek istiyorsun?"

"Tabii ki, yapacak o kadar çok şey var ki, hangisini yapmak istediğini nereden bilebilirsin?"

Başını salladı...

Orada konuşulanlar bu kadarla kaldı. Hazvericisi, birdenbire tizleşen madeni bir sesle bağırmaya başladı: "*Öncelik acil! Bu bir tatbikattır! Saklanın! Saklanın! Saklanın!*"

Somurtan Adne, "Of, hadi gidelim," dedi.

"*Saklanın!*" diye tekrarladı hazverici, o zaman Forrester madeni sesin sebebini anladı. Sadece kendininki değil, kızınki, öbür masadakilerinki, bütün hazvericiler hep bir ağızdan bağırıyorlardı. "*Saklanın! Geriye sayım şimdi başlıyor! Yüz saniye. Doksan dokuz. Doksan sekiz.*"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, onunla beraber kalkan Forrester.

"Sığınağa, tabii ki! Acele eder misin lütfen, Charles? Bu şeyler olurken dışarıda olmaktan nefret ediyorum."

"*...Doksan bir. Doksan. Seksen dokuz...*"

Forrester yutkunup sordu, "Hava hücumu mu? Savaş mı var?"

Kız Forrester'ın elinden tuttu ve öteki müşterilerin çoktan yöneldiği bir arka kapıya doğru onu çekmeye başladı.

"Tam değil, sevgili Charles. Sen hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Ne oluyor peki?"

"Yabancı yaratıklar. Canavarlar. O kadar. Şimdi acele et, yoksa ayakta kalacağız."

5

Bir yürüyüş, bir asansör yolculuğu, aydınlık bir koridorda kısa bir yürüyüş daha; sonunda büyük, loş bir salona gelmişlerdi. Ancak oturacak bir yer bulmalarına yetecek kadar ışık vardı. Salon hızla doluyordu ve Forrester arkasında kapanan kapıların sesini duydu.

Koltukların yaklaşık dörtte üçü dolduğunda, siyah giysili bir adam sahneye çıktı. "İşbirliğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bu binanın tam yüz kırk bir saniyede dört-dokuz uygunluk sağladığını söyleyebilmekten mutluluk duyuyorum."

Kalabalık ilgiyle hareketlenmişti. Forrester sesin nereden geldiğini anlayabilmek için –salonun her tarafından birden gelir gibiydi– başını çevirdi. Ve adam tekrar konuştuğunda anladı. Ses kendisinin ve salonda bulunan herkesin hazvericilerinden geliyordu.

"Şimdiye kadar gerçekleştirdiğimiz en iyi performans," dedi, "Tebrikler. Artık gidebilirsiniz."

"Bu kadar, artık benim oraya gidelim mi?"

"Ama," dedi Forrester, "bir hava hücumu olacaksa veya böyle bir ihtimal varsa, burada kalıp biraz beklememiz..."

"Ne oluyor sana, Charles sevgilim? Köstebekler gibi yerin altına kapanmanın gereği yok. Bu sadece bir deneme."

"Evet, ama..." Bir an tereddüt ettikten sonra dalgın dalgın onunla birlikte salondan dışarı çıktı.

Bu aklını karıştırmıştı, hiç kimse ona bir savaştan söz etmemişti ki.

Bunu Adne'ye söylediğinde o, güldü ve ilave etti:"Savaş mı? Aman Charles çok komiksin, siz kamikazeler yok musu-

nuz! Yeteri kadar zaman kaybettik – bana yemeğe geliyor musun gelmiyor musun?"

İçini çekti.

"Tabii," dedi olabildiğince neşeli bir sesle.

1932'de başlayıp otuz yedi yıl sonra bir akciğer dolusu alev yutmasıyla biten hayatında, Forrester başarılı, kendi kendine yeterli ve sağlam bir kişiydi.

Ufak tefek, sarışın, kendinden biraz genç bir karısı –adı Dorothy'ydi– vardı. Üç oğlu, bir teknik yazı firmasında kopya şefi olarak bir işi ve arkadaşları arasında iyi bir poker oyuncusu ve yararlı bir dost olarak itibarı vardı.

Savaşa aktif olarak katılamamıştı ama, İkinci Dünya Savaşı sırasında izcilik yapmış, atık metal ve yağ toplama kampanyalarına katılmıştı. Genç bir yetişkin olarak, her sokak köşesinde sığınak işaretlerinin olduğu şehirlerde ilk hidrojen bombası histerisini yaşamıştı. Hava akını tatbikatının ne manaya geldiğini bilecek kadar çok film ve televizyon programı seyretmişti.

Bu yaşadığı deneme onu tatmin etmemişti doğrusu. Tatminsizliğini Adne'ye ifade etmeye çalıştı ama, o sırada bir paravanın arkasında üzerini değiştirmekte olan kız pek de ilgilenmedi. Tatbikatlar onun için sıkıcıydı ama çok da ciddi değildi.

Paravanın arkasından üzerinde incecik, soluk ve yemek pişirmek için pek de uygun olmayan bir giysiyle çıktı. Ama, diye düşündü Forrester, bu devirde insanların nasıl yemek pişirdiklerini kim bilebilir ki? Hışırdayarak Forrester'a yaklaştı, elini tuttu, parmaklarını öpmeye başladı, ve yanına oturdu. Hazvericisini koltuğun kolunda koyduğu yerden aldı ve "Charles, özür dilerim," dedi, "mesajlarımı alayım."

Forrester hazvericinin söylediklerini duyamıyordu, çünkü aleti kulağına yakın tutuyordu ve belli ki sesini kısmıştı – bunu nasıl yapması gerektiğini öğrenmeye karar verdi. Fakat verilen cevapları duyabilmesine rağmen konuşulanlar onun için anlamsızdılar. "İptal edin. Üçü tutun, dördü ısmarlayın, iki

programlandığı gibi iki A-değişkeni." Sonra, "Bu da halloldu," dedi, "içecek bir şey ister misin?"

"Olur." Adne, Forrester'ın bir kokteyl masası olduğunu sandığı ve belki de öyle olan masanın yuvasından iki bardak çıkardı. Bu arada kızın gözünün odanın başka bir köşesindeki paketlere takıldığını fark etti. "Müsaade eder misin?" dedi kız, bardaklara nanemsi bir içki doldurduktan sonra. "Bunlara bakmam lazım." İçkisinden bir yudum alıp masanın öbür tarafına yürüdü. Forrester tatlı olmayan ve burnunu karıncalandıran içkiyi beğenmişti. Kalktı ve kıza doğru ilerledi. "Alışveriş mi yapmıştın?" diye sordu. Adne paketlerden giysiler, kozmetiğe benzeyen küçük kutular, aygıt gibi bir şeyler çıkartıyordu.

"Oh, hayır Charles sevgilim. Bu benim işim." Yumuşak, yeşil, dalgalı bir kumaşı dikkatle yanağına sürtüyordu. Kolunun bir hareketiyle omzuna attı ve Elizabeth devri bir yakaya benzeyiverdi. "Beğendin mi, sevgilim?"

"Tabii, yani herhalde."

"Yumuşak. Tut bak." Onu suratına yaklaştırdı. Kolalı ve dikenli gibi durmasına ve vücudundan uzaklaşır uzaklaşmaz dikleşmesine rağmen kürk hissi veriyordu. "Veya şu," dedi ve ilkini paketine geri koyup, yerine kutusunda yağlanmış ipek gibi durmasına rağmen, omzuna attığında cildine parlaklık ve renk vermesi haricinde tamamen kaybolan başka bir giysi çıkarttı. "Veya..."

"Hepsi güzel," dedi, "işim bu derken ne kastediyorsun?"

"Ben bir tepkiciyim," dedi kız gururla. "Yaklaşık elli milyona ağırlıklı, çift dokuz hassasiyetinde."

"Ne demek yani?"

"Ah, bilirsin işte. Ben bir şeyi beğenirsem, yüzde doksan dokuz oranında diğerleri de beğenir."

"Elli milyon kişi içinde mi?"

Kız, gurur ve heyecanla başını salladı.

"Sen hayatını böyle mi kazanıyorsun?"

"Böyle zengin oluyorum," diye düzeltti. "Söylesene," kız ona düşünceli bir ifadeyle bakıyordu. "Merak ediyorum, soğutucudan senin gibi kaç kişinin çıktığı hakkında bir fikrin

var mı? Belki sen de aynı işi yapabilirsin. Bir sorayım..."

Gülerek kızın elini minnetle okşadı; "Hayır, teşekkür ederim," dedi, zaten zengin olduğunu dikkatle saklayarak. Bir gün evvelki partide buna dikkat etmemişti, ama Marslı'yla çıkan problemlerin de gösterdiği gibi, o partide zaten birçok yanlış yapmıştı.

"Hiç sormamıştım," dedi Adne, "nasıl ölmüştün sen, Charles?"

"İşte," Forrester yerine oturup kızın yanına gelmesini bekledi, "bir yangında öldüm. Doğrusunu söylemek gerekirse, zannedersem ben bir kahramanım."

"Doğru mu?" Kız etkilenmişti.

"Gönüllü itfaiyeciydim, biliyor musun. Bir gece, bir apartman yangını oldu –çok soğuk bir ocak günüydü, bir su birikintisine bassan iki dakikada yapışırdın– ve binanın üst katlarından birinde bir çocuk vardı, merdivene en yakındaki de bendim."

Sütümsü altın rengini beğendiği içkisinden bir yudum aldı. "Oksijen tüpümü unutmuştum," diye itiraf etti, "dumana yakalandım. Veya her ikisi birden – duman ve ısı. Ve belki de içki, çünkü bir partiden geliyordum. Hara alev teneffüs etmiş olmam gerektiğini söyledi, çünkü ciğerlerim yanmıştı, suratım da yanmış olmalı şüphesiz. Yani demek istiyorum ki, sen bunu bilemezsin tabii, ama zannederim eskiden tam böyle değildim. Yüzüm eskisinden daha ince, belki daha da genç. Ve eskiden gözlerimin de bu kadar parlak mavi olduğunu zannetmiyorum."

Kız kıkırdadı, "Hara değiştirmeden edemez. Çoğunlukla birkaç değişikliğe itiraz etmezler."

Yemek, tıpkı kahvaltı gibi, duvardaki bir delikten geliverdi. Adne özür dileyip, masa hazırlanırken, bir an için kayboldu.

Bir müddet sonra gülerek geri geldi. "İşte böyle," dedi herhangi bir izahat vermeden. "Hadi artık yemeğe oturalım."

Forrester yemeklerin ancak birkaçını bir şeye benzetebildi. Genel olarak Doğu yemekleri havası hâkimdi; su kestanesi gibi gevrek bir şey, çikletimsi, sukiyaki'ye benzeyen başka bir şey; salata gibi gevrek bir şeylerden sonra, plastik dokusunda,

nişastaya benzer başka bir şey. Tatları garip ama lezzetliydi. Yemek esnasında kıza kendinden bahsetti – teknik yazman olarak hayatı, çocukları, ölümü.

"İlk dondurulanlardan olmalısın," diye yorumladı. "1969 ha? Başladığından ancak birkaç yıl sonra."

"Mahalledeki ilk vaka," diye onayladı Forrester. "İtfaiye şirketi sayesinde belki de. O zaman ölüm çevirme aracımız yeni gelmişti, etrafta böyle bir şey olmasını arzulayan bir milyonerin bağışıydı. Siftahı benim yapacağımı hiç düşünmemiştim doğrusu." Hamurun içinde kremalı soğan görüntüsü veren yemeğinden bir çatal aldı. "Dorothy için zor olmuş olmalı."

"Karın mıydı?"

Başını salladı. "Onun hakkında bir şeyler öğrenebilir miyim diye merak ediyorum. Ne yaptı? Çocuklara ne oldu? Ben öldüğümde gençti... Bakayım. Otuz üç yaşlarında. Bilemiyorum, ölü ama donuk bir koca sahibi olmak... Bir daha evlenebilir mi? Umarım öyle yapmıştır. Yani demek istiyorum ki..." Sustu ve ne demek istediğini düşünmeye koyuldu.

"Her neyse," dedi, "Hara'da bazı kayıtlar vardı, elli yıl kadar daha yaşamış, seksenlerinde, üçüncü inmeden sonra ölmüş, o an zaten bir müddettir felçliymiş." Başını salladı, küçük, sarışın Dorothy'yi yaşlı, yatalak bir kadın olarak tahayyül etmeye çalışıyordu.

"Doydun mu?" diye sordu Adne.

Biraz sarsılmış olarak yaşadığı zamana döndü. "Yemek mi? Evet, sanırım. Çok güzeldi." Adne masanın yerine girmesini sağlayan bir şeyler yapıp ayağa kalktı. "Buraya gel de kahveni iç, senin için özel olarak söyledim. Müzik dinlemek ister misin?"

Tam, "Pek değil," diyecekti ki, Adne uzaktaki bir müzik aletini çalıştırmıştı bile. Durdu ve dinlemeye başladı, her şeye razıydı ama Bartok tercih edebilirdi. Onun yerine kemana benzer, kopuk, içe dönük, Çaykovski türü bir müzik çıktı.

Kız ona doğru uzanıverdi, ılık ve hoş kokuluydu, "Sana yaşayacak bir yer bulmalıyız," dedi.

O da kolunu kıza doladı.

"Bu bir kooperatif binası," dedi kız, düşünceli düşünceli. "Ama belki bir şeyler ayarlayabiliriz. Herhangi bir tercihin var mı?"

"Tercih sahibi olacak kadar şey bilmiyorum." Bir taraftan da kızın saçlarını okşuyordu.

Kız, uykulu uykulu, "Hoşuma gitti," dedi, sonra aynı tonda devam etti: "Ama seni benim bir doğal-akış olduğum konusunda uyarmalıyım, üstelik M eksi dört günümdeyim, bu yüzden tek istediğim biraz okşanmak." Esnedi ve eliyle ağzına dokundu. "Ah! Özür dilerim."

Sonra Forrester'ın yüzündeki ifadeyi gördü ve "Darılmazsın, değil mi?" diye sordu. Oturmuştu. "İstersen bir hap alabilirim – rengine ne oldu öyle, Charles?"

"Hiç, hiçbir şey."

"Özür dilerim, ama kamikaze usullerini bilmiyorum. Bir tabu söz konusuysa... özür dilerim."

"Tabu değil, sadece bir yanlış anlama." Bardağını uzattı. "Bundan biraz daha var mı?"

"Charles sevgilim," dedi gerinerek, "İstediğin kadar. Bir fikrim var."

"Söyle."

"Sana yaşayacak bir yer bulacağım!" diye haykırdı. "Burada kal, dilediğini sipariş et." Forrester'ın göremediği bir yere dokundu ve ekledi: "Eğer bilemediğin bir şey olursa çocuklar sana yardım ederler, sana eşlik de edebilirler."

Boydan boya duvarmış gibi gözüken yerde bir kapı belirmişti. Forrester karşısında, üzerine tırmanabildikleri bir labirentin etrafında koşuşturan iki çocuğun bulunduğu, iyi aydınlatılmış, şirin bir oda buldu.

"Yemeğimizi yedik, anni," dedi çocukların biri, sonra Forrester'ı gördü ve ötekini dürttü. İkisi Forrester'a bakıp sessizce şöyle bir süzdüler.

"Sence bir sakıncası yok, değil mi Charles?" diye sordu Adne. "Doğal-akış olmanın başka bir yönü."

İki taneydiler, biri kız, biri oğlan, Forrester yaşlarını yedi ve beş olarak tahmin etti. Onu sorgusuz kabullenmişlerdi...

Tam da değil, bazı sorular soruldu.

"Charles, eskiden insanlar gerçekten kötü mü kokarlardı?"

"Charles, otomobil mi kullanırdın?"

"Çocuklar kömür madenlerinde çalıştıklarında bir şey yemezler miydi?"

"Neyle oynarlardı, Charles? Konuşmayan bebeklerle mi?"

Elinden geldiğince cevaplamaya çalıştı. "Benim zamanımda çocukların çalıştırılması dönemi geçmişti, yani hemen hemen. Ve bebekler kısmen konuşuyordu. Pek akıllı değil..."

"Sen ne zaman yaşadın, Charles?"

"1969'da yanarak öldüm."

Küçük kız bir çığlık attı, "Cadılıktan mı?"

"Yo, hayır, o yüzlerce sene önceydi." Charles gülmemeye çalışıyordu. "Biliyor musunuz, o zamanlar evler yanıp duruyordu..."

"Shoggo Yangını!" diye haykırdı Oğlan. "Mrs. Leary'nin ineği ve deprem!"

"Eh – onun gibi bir şey. Her neyse, işi bu yangınları söndürmek olan kişiler vardı ve ben onlardan biriydim, yalnız bir seferinde ben de yakalandım ve yanarak öldüm."

"Anni de bir seferinde boğulmuştu," diye övündü küçük kız. "Biz hiç ölmedik."

"Ama bir sefer hastalandın," diye ilave etti oğlan, ciddi ciddi. "Ölebilirdin. Anni doktorla konuşurken duydum."

Forrester sordu, "Okula gidiyor musunuz?"

Çocuklar bir ona, bir birbirlerine baktılar.

"Yani demek istiyorum ki, derslere başlayacak yaşa geldiniz, değil mi?"

Oğlan atıldı, "Tabii, Charles, Tunt şimdiye kadar başlamalıydı, doğrusu."

"Sen de! Anni dedi ki..."

"Misafirimize kibar davranmalıyız, Tunt!" Oğlan Charles'a sordu: "Sizin için ne yapabiliriz? Yiyecek bir şey? İçecek? Seyredecek bir program? Seks-uyarıcı? Ama herhalde biliyorsunuzdur," diye özür diler gibi ilave etti: "Anni doğal-akış ve..."

"Evet, evet, biliyorum," diye aceleyle cevapladı Forrester, ve *Aman Tanrım!* diye düşündü.

Fakat Roma'da, diye düşündü, Romalıların ne yaptığı önemliydi; buna uymaya karar verdi. Durumu içtenlikle kabullendi.

Bir partiye gitmek gibiydi bu. Saat onda oraya varmışsınız, yakanız sıkıyor, geç kalmaktan dolayı sıkıntılısınız, çocuklara dişlerini fırçalatmaya çalışırken sıçrayan sudan gömleğiniz hâlâ ıslak. Ev sahibiniz şu bizim sıkıcı Sam, karısı Myra da yeni zengin havalarında, yeni bulaşık makinasıyla hava atmaya çalışıyor; konuşma konusu da politika, bu Sam'in en saldırgan davrandığı konu...

Fakat bu arada ikinci içkinizi içiyorsunuz. Ve sonra üçüncüyü. Yüzler parlamaya başlıyor. Kendinizi biraz daha rahat hissetmeye başlıyorsunuz. Fıkralarınızdan birine herkes kahkahalarla gülüyor. Müzik dans edebileceğiniz bir melodiye dönüyor. Ve partinin ritmini yakalayıveriyorsunuz...

Deneyeceğim, diye söz verdi kendi kendine Forrester ve çocukların hazvericilerine karşı oynadıkları oyunda onlara katıldı. Bu devrin havasını yakalayacağım, dedi, beni tekrar öldürse bile. Tekrar.

6

Yataktan kalkma ve dünyayı fethetme zamanı.

Adne'nin ona bulduğu ev şaşırtıcıydı –gerektiğinde dolaba dönüşen duvarlar, pencere olmayıp bir çeşit televizyon ekranı olan pencereler– ama Forrester evin sunduğu harikaları incelemeye zaman harcamadı. Rahatsız bir uykudan kalkmıştı ve yeni dünyasını denemeye, onunla nasıl başa çıkacağını öğrenmeye çıktı. Çocuklar harikaydılar, Adne'den onları ödünç istemişti ve şimdi ona rehberlik ediyorlardı. Onu 19. Renk Tröstü'ne götürdüler. Burada iriyarı ve yaşlı bir Varyemez, Forrester'ın çekini ciddi ciddi inceledi, titizlikle nasıl nakte çevirebileceğini izah etti, hesap açılabilmesi için gerekli olan belgeleri imzalamasını sıkı sıkı denetledi ve ancak en sonunda "İyi günler Adam Forrester," diyerek kimliğini belli etti. Da-

ha sonra çocuklar onu yemeye bir Titan lokantasına götürdüler. Onlar için bu bir eğlence olmasına rağmen Forrester için sinirlerini hırpalayan bir deneme oldu, çünkü Titanhlar sadece canlı yiyecek yiyorlardı ve Forrester kaşığında kıvranıp hışırdayan jöleyle zar zor başa çıkabildi. Sonra onu oyun okullarına götürdüler. Burada haftanın üç günü akranlarıyla oyunlar oynayıp haylazlık ediyorlardı (dersleri evde, çocuklar için özel olarak ayarlanmış hazvericiler aracılığıyla yapılıyordu) ve Forrester kendini on dört çocuk ve bir diğer yetişkinle Londra Köprüsü yıkılıyor oyununda, çocuk yuvasının şarkısında da geçen, cinayet ve köprünün temellerindeki gömme ayininin sembolik temsilinde buldu. Çocuklar, kimseye söylememesi gerektiğini tembihledikten sonra, yarı korku, yarı kıkırdamalar arasında onu fakirlerin yaşadığı yerlere götürdüler. Merkür'de talihsiz bir güneş yanığı veya batık dondurucu sigorta şirketleri hikâyeleri arasında Forrester'ın bütün bozuk paraları tükendi. Onu yeraltında ve kapalı, topolojik olarak gülünç derecede garip bir derenin tepe yukarı aktığı bir parka götürdüler; ördekleri, kurbağaları ve Venüs'ten gelme, tüylü garip bir balığı beslediler. Onu bir müzeye götürdüler; bir hücrenin büyütülmüş örneğini, bir ineğin ayağını pislikten çıkarırkenki sesini andıran bir plop sesiyle bölünmesini, maket bir Tyrannosaurus Rex'in havlayıp, öksürüp, ayağını yerde çınlatmasını seyrettiler. Ona tüm hazinelerini ve eğlencelerini gösterdiler. Ama ne bir fabrika, ne bir işyeri, ne de bir mağaza görebildi. Çünkü bunlar artık mevcut değilmişler gibi gözüküyordu. Hazvericileri onları azarlayana kadar bütün Shoggo'yu gezdiler, kendi hazvericisi de müdahale etti, "Adam Forrester, çocukların geri dönüp uyumaları lazım. Ve sizin de artık mesajlarınızı almanız gerekiyor."

Çocuklar üzüntüyle ona bakıyorlardı, "Pekâlâ," dedi Forrester, "başka bir gün devam ederiz. Buradan eve nasıl döneceğiz?"

"Taksiyle," diye cevapladı küçük kız, müteredditi, ama oğlan, "Yürüyelim!" diye bağırdı, "yürüyebiliriz, nerede olduğumuzu biliyorum – oraya on dakikada gideriz. Bana inanmıyorsan hazvericine sor."

"Sana inanıyorum," dedi Forrester.

Oğlan, "O zaman bu taraftan Charles, gel Tunt," diye bağırarak çok hızlı hoverkraftların dolaştığı, geniş bir çimenliğin hemen yanındaki iki büyük binanın arasına daldı.

Hazverici sızlanıyordu: "Adam Forrester, çelişkili talimatlarım var, lütfen bunu çözümleyin."

"Tanrım," dedi Forrester, sıkkın ve bezgin, "şimdi sorun ne?"

"Mesajları bekletmemi istediniz, ama aralarında yüksek öncelikli ve acil olanlar var. Lütfen bekletme talimatını teyit edin, mümkünse bir zaman limiti belirtin veya onları dinleyin."

Oğlan kıkırdadı. "Biliyor musun, Charles," dedi, "Mesajları bekletmek onları rahatsız eder, bu tuvalet ihtiyacı gibi bir şey."

"Benzetme yanlış, Adam Forrester. Ama gene de mesajlarımı vermeme müsaade edin."

Forrester içini çekti ve gerçeklerle yeniden yüz yüze gelmeye kendini alıştırdı. Ama dikkatini dağıtan bir şey oldu.

Geçmekte olan hoverkraftın düzgün fuş fuş sesi ve uzaktan gelen koronun şarkısı –bir çeşit kilisenin yanından geçiyorlardı– haricinde bir ses daha duyuluyordu. Forrester yukarı baktı.

Beyaz araçtan belli belirsiz bir iletişim gürültüsü geliyordu. Forrester aracın yanındaki bildik kırmızı işareti ve camın arkasındaki mavi kıyafetli, esmer, Forrester'a bakan adamı gördü.

Forrester yutkundu.

"Hazverici," diye sordu, "şu tepemizdeki bir ölüm çevirme aracı değil mi?"

"Evet Adam Forrester."

"Yani bu..." genzini temizledi, "bu o deli Marslı'nın hâlâ peşimde olduğu manasına mı geliyor?"

"Adam Forrester," dedi hazverici resmi bir tonda, "acil öncelikli mesajlarınız arasında bir hukuki tebligat var. Yirmi dört saatlik bekleme müddeti geçmiş olup, gerekli muamele ve tebligatlar da yapılıp kayda geçtiğinden, Adam Heinzlic-

hen Jura de..."

"Kes şunu, herif gene peşimde mi?"

"Adam Forrester," dedi hazverici, "evet. On yedi dakika öncesi itibarıyla bekleme süresi bittiğine göre, öyle."

Neyse ki deli Marslı daha ortalıkta görünmüyor, diye düşündü gelip geçen az sayıda yayayı gözleriyle tarayan Forrester. Ama ölüm çevirme aracının ortalıkta olması iyi haber değildi.

"Çocuklar," dedi, "başımız belada, takip ediliyorum."

"Oh, Charles!" dedi, şimdiden kendini kaptırmış olan oğlan, "Öldürülecek misin?"

"Mani olabilirsem, hayır. Bakın, buralarda hiç kestirme biliyor musunuz? Bildiğiniz gizli geçitler –bodrumlardan, çatılardan– var mı?"

Oğlan küçük kıza baktı. Kızın gözleri tekerlek gibi olmuştu.

"Tunt," diye fısıldadı küçük kız, "Charles saklanmak istiyor."

"Öyle," dedi Forrester, "Ne diyorsun evlat? Bazı özel yollar biliyorsundur. Her çocuk bilir."

"Charles, tabii ki bir yol biliyorum," dedi oğlan, "ama emin misin..."

"Eminim, eminim," diye atıldı Forrester. "Hadi, nerede?"

Oğlan teslim olmuştu. "Beni takip et. Sen de, Tunt."

Döndüler ve binalardan birine dalıverdiler. Forrester dönüp son bir defa etrafa baktı. Heinz adıherneyse ortalıkta görünmüyordu. Sadece hoverkraft, bir iki yaya ve ölüm çevirme aracından aşağı, ona şaşkın ve kızgın bakışlar atan mavi elbiseli adam.

Salimen kooperatif apartmanlarına ulaştıklarında çocukları evlerine bırakan Forrester kendini evine attı, kapıyı kapadı ve kilitledi.

"Hazverici," dedi, "haklıymışsın, bunu kabul etmek zorundayım. Onun için şimdi mesajları almak istiyorum. Ama lütfen yavaş ol ki neden bahsettiklerini anlayabileyim."

Hazverici vakur bir ifadeyle başladı, "Adam Forrester, mesajlarınız şöyle: Vincenzo d'Angosturo hukuki vekâlet için hazır olduğunu, ama Baro kurallarına göre bir daha aramasının mümkün olmadığını bildiriyor. Taiko Hironibi arada bir yanlış anlaşılma olduğunu ve bunu sizinle görüşmek istediğini bildiriyor. Adne Bensen sizi kucaklıyor. Posta kutunuzda bir doküman paketi var. Kucaklamayı tebellüğ edecek misiniz?"

"Dur bir dakika, beni meşgul edecek bir şeyler var. Gerisi önemli mi?"

"Bu konuda yeterli veriye sahip değilim, Adam Forrester."

"Çok yardımcı oldun," dedi acı acı Forrester, "ben düşünürken sen bana bir içki ver. Hmm, cin ve tonik." İçkinin gelmesini bekledi, gelince de büyük bir yudum aldı.

Sinirleri düğümlenmiş bir dikenli tel yumağı hissi vermeye başlamıştı. "Tamam," dedi, "şu paket neymiş, bakalım?"

"Posta kutunuzda bir doküman paketi var, Adam Forrester. Bir zarf. Yaklaşık dokuz santimetreye yirmi beş santimetre, yarım santimetreden ince, ağırlığı da yaklaşık dokuz gram. Üzerindeki yazı: 'Bay Charles Dalgleish Forrester, Sosyal Güvenlik Numarası 145-10-3088, hayattayken son adresi 252 Dulcimer Yolu, Evanston, İllinois. 16 Ekim 1969 günü aldığı yanıklardan ölmüş. Canlandırıldığında teslim edilecek.' İçeriği bilinmiyor."

"Hmm. Bütün bilgi bu mu?"

"Hayır, Adam Forrester. Teslim prosedürüyle ilgili makina dilinde bazı talimatlar da var. Mümkün olduğu kadar aktarmaya çalışacağım. Sigma trifaz uuti-puut trip to beykır teyr şugır alef parafreyz..."

"Yaa! İyi, bu kadarı yeterli. Demek istediğim, başka İngilizce bir şey var mı? Anlayabileceğim bir şey?"

"Hayır Adam Forrester. Zarfın kırıştığı yerlerde hafif karbonlaşma izleri var. Belirsiz ellenmelere işaret eden bazı küçük solmalar var. Bir ara orta kuvvette bir aşındırıcı kimyasal madde dökülmüş..."

"Bir fikrim var hazverici," dedi Forrester, "neden şunu açmıyorum? Nerede demiştin?"

Posta kutusundan alındığında zarfın karısından bir mektup olduğu ortaya çıktı.

Mektuba baktı ve gözlerinin kenarından bir şeylerin onu ürperttiğini hissetti. El yazısı ona yabancı gelmişti. İmza "Hâlâ sevgiyle, Dorothy"... şeklindeydi. Ama yazı baştan savma ve titrekti. Okulu bitirdiği zamanlardan kalma titiz yazıyı, i'lerin üzerindeki daire şeklindeki noktaları, süslü t'leri terk etmişti. Zorlukla okuyabildi.

Sevgili Charles

Bu, sanırım bu mektubu sana on veya on birinci yazışım. Sanki bir asır kadar –belki de daha fazla– öteye iletilmeye değecek tek dedikodular onlarmış gibi, nedense hep bir ölüm veya benzeri kötülük olduğunda bu mektubu yazmaya oturuyorum. Bunlar senin sorunların değil tabii ki, artık değil. Bunlar benim sorunlarım.

Gene de hayatımın benim için pek zor olmadığını söylemem lazım. Beni mutlu ettiğini hatırlıyorum, Charles. Eksikliğini çok fazla hissettiğimi söyleyebilirim. Ama söylemek zorundayım ki bunu atlatabildim.

En başta, neden öldüğünü bilmek isteyeceğini biliyorum ve seni canlandıranlar bunu sana söylemeyebilirler. (Senin canlandırılacağını varsayıyorum. Başta buna inanmamıştım – ama o zamandan beri bunun yapıldığını gördüm.)

16 Ekim 1969'da Christie Sokağı'ndaki bir yangında yanarak öldün. İlkyardım ekibinden Dr. Tyler ölümünü tescil etti ve biraz güçlükle de olsa, seni dondurmak üzere ölüm çevirici aygıtlarını kullanmaya onları ikna etti. Perfüzyon olarak gliserol bulmakta belli bir zorluk çekildi, ama şirketteki herkes –bu seni mutlu edecektir umarım– içki dolaplarını karıştırdı ve şişelerce burbon getirdiler. (Eğer uyandığında kendini akşamdan kalma hissedersen, bundandır!)

Bu arada fazla zaman kaybedilip edilmediği konusunda tereddütler oldu. Yukarıda bahsettiğim münakaşalar esnasında bozulmuş olabileceğini düşünüyorlardı. Ama çok soğuk bir ocak

gecesi olduğu için bir şansın olduğuna karar verdiler ve sonuç olarak sıvı helyum ısısında bir dondurucuya konuldun. Ve şimdi, ben bu mektubu yazarken, orada yatıyorsun... Umuyorum ki benzer bir dondurucuda çok geçmeden ben de yatacağım.

Bütün bu işlemler için hiçbir şey ödemediğimi söylemek istiyorum. Görüldü ki, itfaiye şirketi sigortası bu masrafları da kapsayacak şekilde düzenlenmişti –aslında özel olarak bu iş içindi– Bana kalsaydı herhalde bütün bu masraflara giremezdim, Charles, çünkü her halükârda büyütmem gereken çocuklar vardı.

Onlar hakkında sana ne söyleyebilirim ki? Seni çok özlediler.

Bilhassa Vance, bir ay boyunca, öğretmenine sahte belgeler verip veya bazı yetişkinleri –bilhassa temizlikçi kadını– ikna edip telefonda okula bazı mazeretler ileri sürmelerini sağlayarak okuldan kaçtı. Sonra bir izci oymağına katıldı ve söylendiğine göre kendisine başka uğraşılar buldu.

David pek bir şey söylemedi. Ama sanırım bunu hiçbir zaman atlatamadı. Hiç olmazsa yaşadığı müddetçe. Dört yıl sonra Barış Gücü'ne katıldı ve 1974'teki Huk ayaklanmasında isyancılar tarafından öldürüldü. Cesedi bulunmadan harap edilmiş olduğu için dondurulması mümkün olmadı. Yani onu bir daha hiç göremeyeceğiz.

Vance şimdi evli, aslında o şimdi bir büyükbaba. Bu onun ikinci evliliği, birinciden boşandı. Şimdiki karısı evlenmeden evvel öğretmenlik yapıyordu... Mutluydular. Aslında ilk evliliğinin nasıl bozulduğunu veya ikinci karısının neden Birleşik Devletler de kalamadığının ayrıntılarına girmezsem oğlun Vance hakkında sana söyleyecek başka bir şeyim yok. Sanırım bir gün onunla karşılaşırsınız. O zaman ona kendin sorarsın.

Öğrenince şaşıracaksın ama Billy şimdi Büyük Adam oldu.

Bakayım. Sen öldüğünde o daha iki yaşındaydı. Şimdi o bizim Hawaii senatörümüz ve onun bir gün Başkan olacağı söyleniyor. Fakat sanırım onun hakkında tarih kitaplarında benim anlatabileceğimden daha fazla bilgi bulabilirsin. Sana sadece şunu söyleyeyim, ki bu senin ilgini çekecektir, ilk seçim kampanyasında herkes için sosyal güvenlik fonlarından ödenmek üzere bedava dondurulma hakkı verilmesini savundu ve her konuşmasında senden bahsetti. Kazanması çok kolay oldu.

Ve ben.. şimdi yetmiş dokuz yaşındayım.

Şimdi söyleyeceklerimin seni nasıl etkileyeceğini bilemiyorum, sen öleli kırk yıl geçtiği için seni pek iyi hatırlamıyorum, benim sevgili Charles'ım. Sen öldükten üç yıl sonra bir daha evlendim. Kocam –öbür kocam– doktordu. Hâlâ doktor ama artık çalışmıyor. Onunla da çok mutlu olduk. İki çocuğumuz daha oldu. İkisi de kız. Onu hiç tanımadın ama, bir ara biraz fazla içmesine rağmen o iyi bir adam. Zaten artık bıraktı. Biraz sana benziyor.

Doğru hatırlıyorsam, benziyor.

Ve şimdi artık benim sıhhatim bozuldu, sanırım bu mektubu sana son yazışım. Belki bir gün tekrar karşılaşırız. Nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Hâlâ sevgiyle,

Dorothy

Forrester mektubu bıraktı ve haykırdı, "Hazverici! Hiç Forrester isimli bir başkan oldu mu?"

"Neyin başkanı, Adam Forrester?"

"Birleşik Devletler Başkanı!"

"Hangi Birleşik Devletler'den söz ediyorsunuz, Adam Forrester?"

"Tanrı aşkına! Amerika Birleşik Devletleri. Bir dakika. İlk olarak, Amerika Birleşik Devletleri'nin başkanlarını biliyor musun?"

"Evet, Adam Forrester. Washington, George; Adams, John; Jefferson, Thomas..."

"Daha sonrakiler! Yirminci Yüzyıl'ın ortasından başla."

"Evet, Adam Forrester. Truman, Harry S.; Eisenhower, Dwight D.; Kennedy..."

"Daha yukarı! 1990 ortalarından başla."

"Evet, Adam Forrester. Williams, Harrison E.; Knapp, Leonard; Stanchion, Karen P.; Forrester, Wilton N.; Tschirky, Leon..."

"Tanrım!" dedi hafifçe Forrester ve hayretler içinde yerine oturdu, bu arada hazverici Yirmi Birinci Yüzyıl'ın sonuna ka-

dar saydı ve durdu.

İki yaşındaki Willy, Bebek Bill. Bir Senatör... ve sonra da Başkan. Hazmetmesi zor bir fikirdi.

"Adam Forrester!" dedi hazverici, "kişisel ziyaret haberi, Adne Bensen sizi görecek, gerekçe belirtilmemiş, varış zamanı bir dakikadan az."

"Oh," dedi Forrester, "İyi, onu içeri al." Ve ona ne diyeceğinin provasını yapmaya başladı, ama bir etkisi olmadı. Adne şeceresiyle pek ilgilenmedi, çok kızmıştı.

"Sen," diye haykırdı, "çocuklarıma ne bok yaptığını sanıyorsun?"

"Hiiç. Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Köpek leşi!" Kapı arkasından patırdıyla kapandı. "Pis kamikaze!" Pelerinini duvara fırlattı, o da bir iskemlenin üzerine düzgün, katlanmış bir şekilde indi. "Sapık sürüngen, bundan zevk alıyorsun, değil mi? Çocuklarımı kendin gibi yapmak istedin! Onları dişleri birbirine vuran, elleriyle çalışan, it gibi terleyen, korkak..."

Forrester onu bir koltuğa sürükledi, "Tatlım," dedi, bir taraftan da ona bir içki çıkarmaya çalışıyordu, "bir dakika sus."

"Öff, leş! Ver şunu bana..." Konuşmasına ara vermeden çabucak onlara birer içki getirtti. "Çocuklarım! Onları mahvetmek mi istiyorsun? Bir meydan okumadan kaçtın!"

"Bak, özür dilerim, ama onları tehlikeli bir..."

"Tehlikeli! Git de sürün! Ben tehlikeden bahsetmiyorum."

"Onların başına bir şey..."

"Leş!"

"İyi de, deli bir Marslı'nın..."

"Köpek leşi!" Üzerine sıkı sıkı oturan, dikine şeritlerden oluşan bir elbise giymişti, şeritlerin nasıl bir arada durduğunu Allah bilirdi; hareket ettikçe, döndükçe, göğsü inip kalktıkça ince ten parçaları dikkat dağıtacak bir şekilde görünüyordu. "Sen bir erkek bile değilsin. Sen ne bilirsin..."

"Üzgün olduğumu söyledim. Dinle, ne yanlış yaptığımı bilmiyorum, ama telafi etmek istiyorum."

Adne dudağını büktü.

"Hayır, yapacağım... Biliyorum. İstedikleri bir şey olmalı. Çok param var ve..."

"Charles, çok dokunaklı! Hasta bir köpek yavrusunu doyuracak kadar bile paran yok – ayrıca onu sahici bir köpek haline sokacak karakterin de. Git de çürü."

"Dur bakalım! Biz evli değiliz. Benimle böyle konuşamazsın!" Tamamen unuttuğu kadehi elinde, ayağa kalktı ve Adne'nin karşısına dikildi. Şimdi artık o da kızmıştı. El kol hareketleri eşliğinde konuşmak için ağzını açtı.

Bir kadeh dolusu buzlu, yapışkan sıvı Adne'nin kafasından aşağı dökülmüştü.

Adne birden ona bakakaldı ve gülmeye başladı.

"Oh, Charles!" Kendi kadehini bir yere bıraktı ve yüzünü silmeye çalıştı. "Aptalın teki olduğunu biliyorsun değil mi?" Fakat bunu söyleme tarzı sevgi doluydu.

"Özür dilerim," dedi Forrester. "Defalarca. Bir sayalım, üç defa, üzerine içkiyi döktüğüm için, çocukların başını belaya soktuğum için, sana bağırdığım için..."

Adne kalktı ve onu hızla öpüverdi. Kollarını kaldırdığında elbisesinin şeritleri kışkırtıcı şekilde birbirlerinden ayrılıyorlardı. Döndü ve lavabo olarak da kullanılan çok amaçlı kabine girdi.

Forrester içkisinin kalanını içti, sonra Adne'ninkini de içti ve dikkatle makinaya iki içki daha sipariş etti. Düşünceye dalmıştı.

Geri döndüğünde Adne'ye "Tatlım," dedi, "bir şey var, çok param olmadığını söylerken ne demek istiyordun?"

Adne saçlarını kabartıyor, pek de ilgili gözükmüyordu.

Israr etti, "Hayır, ben ciddiyim, yani, sanırım Hara'yı iyi tanıyorsun. Sana benden bahsetmiş olmalı."

"Evet, tabii."

"İyi o zaman, öldüğümde şu sigorta vardı, biliyorsun. Parayı bankaya veya başka bir şekilde yatırdılar ve çoğalması için beş yüz sene vakti vardı. Damlaya damlaya göl olur derler ya, bilmem anlatabiliyor muyum? Başlangıçta çok param yoktu, ama soğutucudan çıktığımda çeyrek milyon dolardan fazlaydı."

Adne içkisini aldı, bir yudum içti ve kısa bir tereddütten sonra "Aslında, Charles tatlım," dedi, "çok daha fazlaydı. Hara'nın dediğine göre iki milyon yedi yüz bin olmalı. Mali raporuna hiç bakmadın mı?"

Forrester şaşırmıştı. "İki milyon yed– iki mil..."

"Evet. Dün çayevinde belgeler yanındaydı, onlara baksana."

"Fakat – fakat, Adne! Birisi... yani şey, ben çeki yatırırken çocukların da oradaydı, sadece iki yüz küsur bin dolardı."

"Sevgili Charles, lütfen rapora bakar mısın?" Kalktı, sinirlenmiş ve sıkılmıştı. "Of! Ne cehenneme koydun şunu? Zaten aptalca bir şakaydı ve ben artık sıkıldım."

Forrester uyuşmuş gibi kalktı, uyuşmuş gibi Batı Yakası Taburcu Merkezi tarafından verilen zarfı buldu ve Adne'ye verdi. Ne şakası? Ortada bir şaka varsa da onun bundan haberi yoktu ve ne olduğunu bilmeden, bundan hoşlanmadığına karar verdi.

Adne mali raporu oluşturan parlak sayfaları zarftan çıkardı, şöyle bir göz attı ve ona vermeye başladı. Birincinin başlığında KRİOTERAPİ, BAKIM, PROGRAM 1 yazılıydı. Yıllık kira, biotest, hücre yenilenmesi, detoksifikasyon ve adını bile bilmediği Schlick-Tolhaus yöntemi, Homiletik gibi bir sürü madde halinde ücretler vardı. İkinci sayfada parasının idaresi, yatırım harcamaları ve benzeri mali işlemlerin masraflarının listesi vardı. Üçüncü sayfa tıbbi tahliller, değişik ameliyat masrafları, ilaç ve hemşirelik hizmetleri masraflarını kapsıyordu. Rapor toplam otuz sayfa kadardı, hepsinin dibindeki toplamlar etkileyiciydi, ama son sayfa Forrester'ın nefesini kesti:

YATIRIM GETİRİLERİ TOPLAMI	$2 706 884.72
1-27 LİSTELER TOPLAMI	$2 443 182.09
HASTANIN TABURCU OLURKEN ALACAĞI	$ 263 702.63

Forrester'ın nefesi kesilmişti, öksürdü, yarı boğulmuş, haykırdı, "Tıbbi müdahale için iki buçuk milyon dolar – hey güzel Tanrım!" Yutkundu ve inanmayan gözlerle baktı, "Tanrım! Bu parayı kim ödeyebilir ki?"

Adne, "Hiç olmazsa sen," dedi, "yoksa hâlâ dondurucuda olurdun."

"Hay Allah! ve..." Birden aklına bir şey gelmişti– "Şuna bak! Böyle olmasına rağmen gene beni kandırıyorlar! Burada iki yüz altmış üç bin diyor, halbuki bana yalnızca iki yüz otuz verdiler!"

Adne yine kızmaya başlamıştı. "Ama Charles, sen oraya tedavi için gene gittin. Bunun bir kısmını Heinzie'den alabilirsin belki, bilemiyorum... Tabii, o buna itiraz ediyor, çünkü sen işi bozdun."

Forrester ona boş boş baktı, sonra rapora baktı. İnledi.

"Bana içkimi uzat," dedi, iri bir yudum içti ve fikrini açıkladı: "Bu delice bir şey. Doktorlara milyonlarca dolar! İnsanların bu kadar parası olamaz."

"Senin vardı," diye belirtti Adne. "Zamanla herkesin olabilir; mürekkep faizle olabilir."

"Fakat bu... bu tıbbi istismar! Bana ne yaptıklarını bilmiyorum, ama bunu kontrol etmek için bir şeyler yapılmalı."

Adne onun koluna girdi ve divana, yanma çekti. Sabırla, "Sevgili Charles, bize bu dünya hakkında neyin yanlış olduğunu söylemeden önce bazı şeyleri öğrenmeni istiyorum. Sana ne yaptıklarını biliyor musun?" dedi.

"Eh, pek de değil. Ama genelde tıbbi müdahalelerin maliyetini biliyorum." Kaşlarını çatmıştı, "Veya bir zamanlarki maliyetini. Enflasyon olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Sanmam, bence bu yanlış kelime," dedi Adne, "yani, paranın değeri düştüğü için fiyatların artması demek, değil mi? Ama olan bu değil. Bu ameliyatlar on dokuzuncu yüzyılda yapılsalar da aynı paraya mal olacaklardı, ama..."

"Yirminci!"

"Ne fark eder ki? Yirminci olsun. Yani herhangi birisi yapabilseydi aynı paraya mal olacaktı. Kimse yapamazdı, tabii."

Forrester ister istemez onayladı. "Tamam, hayattayım ve itiraz etmeyip şükretmem gerekiyor. Ama gene de..."

Sabırsızlanan kız, dosyadan başka bir kâğıt seçti ve ona gösterdi. Forrester baktı ve birden kendini çok kötü hissetti. Renkli, gerçek boyutta. Bir an için Forrester, Operadaki Ha-

yalet'teki rolünde Lon Chaney'in fotoğrafına bakar gibi oldu.

Ama makyaj yoktu. Bu bir surattı. Daha doğrusu arta kalanlar.

Ağzını örttü. "Ne... Ne..."

"Görüyor musun Charles, bayağı kötü vaziyetteymişsin."

"Bu ben miyim?"

"Evet, tatlım. Hakikaten raporunu okuman gerekiyor. Şuraya bak... Belli ki yüzüstü alevlerin üzerine düşmüşsün. Ölmüş olmanın yanı sıra, kafanın bütün ön bölümü tahrip olmuş. Hiç olmazsa yumuşak dokular. Hmm... Beyninin pişmemiş olduğuna şükretmen gerekir bu durumda." Şaşkınlıkla, bu tatlı, çekici kızın fotoğrafı pirzola seyrediyormuş gibi bir sükûnetle incelediğini gördü. Kız devam ediyordu: "Gözlerinin değişik göründüğünü söylememiş miydin? Yeni onlar."

Forrester, havlar gibi, "Kaldır şunu!" dedi.

İçkisinden bir yudum aldı ve hemen pişman oldu, sonra ikinci paketinde kalan sigaralardan birini çekti ve yaktı. Sonunda, "Ne demek istediğini anlıyorum," diyebildi.

"Öyle mi? Güzel. Biliyor musun, tahminimce üzerinde dört-beş yüz kişi çalışmıştır. Her çeşit uzman. Bütün yardımcıları. Bütün aletleri. Senin durumunda bu iş büyük bir parçalı bulmaca gibidir. Her parça tek tek yerine konur – yalnız onlarda tüm parçalar yoktu, o yüzden başkasını bulmak veya yeniden yapmak zorunda kaldılar... Malzeme de çürüyor tabii, onun için..."

"Yeter!"

"Çok sinirlisin, Charles."

"Doğru, sinirliyim." Sigarasından derin bir nefes çekti ve son on dakikadır zihninde oluşmakta olan soruyu sordu: "Bak. Normal şartlarda –biliyorsun işte, benim şu anda yaşadığım gibi– çeyrek milyon dolar, kabaca bir tahminle, ne kadar idare eder?"

Adne bakışlarını tavana dikti ve tırnaklarını dişlerine vurarak biraz düşündü. "Şu senin olağandışı, özel alışkanlıkların," dedi, düşünceli, "pahalı şeyler –şu içtiğin sigaralar, tavuk yumurtaları ve – öbürü neydi? Şu portkan suyu..."

"Onları bırakırsam, ne kadar?"

Dudaklarını büzdü, "Duruma bağlı..."

"Kabaca, ne kadar?"

"Belki," dedi, "hafta sonuna kadar."

Öyle bakakaldı. Kahkahasını tutmaya çalışırken, hıçkırık gibi bir ses çıkardı.

Hafta sonu!

Hoşlanmayacağı bir cevaba kendini hazırlamıştı ama, doğrusu bu bütün tahminlerini aşıyordu. Yıkılmış bir edayla sordu, "Adne, ne yapmam gerekiyor şimdi?"

"Eh," dedi Adne, "kendine bir iş bulabilirsin."

"Tabii," dedi acı acı, "sende bir iş var mı? Şöyle haftada bir milyon filan kazandıran?"

Hayret! Bunu ciddiye almıştı, "Yo, Charles! Bu kadarını alamazsın. Yani, vasıflı değilsin. Günde yirmi, yirmi beş bin filan – daha fazlasını alabileceğini sanmıyorum."

"Bana böyle bir iş bulabileceğini sanıyor musun?"

"Eh, Taiko'nun sana ne vereceğini sanıyorsun?"

"Dur bir dakika! Sen Taiko'nun bana iş mi vereceğini söylemek istiyorsun? Ama ben sanmıştım ki – yani o bunun bir kulüp olduğunu söylemişti. Adı neydi, Ned Lud Derneği mi?"

"Evet, doğru," diye onayladı Adne, "Charles, sen kulüplerin ne işe yaradığını sanıyorsun?"

"Eh işte, benzer ilgileri olan kişilerin bir araya gelip bu ilgileriyle uğraşmalarına."

" Peki, ilkel bir şekilde ticari şirket dediklerin ne iş yapar?"

"Ne... Ama bak bir şirket değeri olan bir şeyler üretir, satabileceğin şeyler."

Adne burun kıvırdı. "Biz bu kavramların ötesine geçtik. Yeterli beceriye sahip bir kişinin yapılmasına değer olduğuna inandığı herhangi bir şey, karşılığında bir ücret ödenmeye değer."

"Vay canına!" dedi Charles Forrester.

"Davranışın karşısında Taiko bayağı şaşırmıştı. Kızdı mı bilemiyorum. Ama önerisinin hâlâ geçerli olacağına pek bel bağlama."

"Şimdi anlaşılıyor," dedi, kaçan fırsatlara hayıflanan Forrester.

"Adam Forrester!"

Hazvericinin sesi onu uykusundan uyandıran bir çalar saat gibiydi. Dalgın ruh halinden çıkarken bu sesin ne olduğunu anlaması zaman aldı. Sonra, "Bir dakika bekle, makina." dedi, "Adne şunu doğruca söyle..."

Fakat Adne şaşkın ve telaşlı görünüyordu. "Charles, tatlım önce mesajını alsan?"

"Adam Forrester, öncelikli bir kişisel ziyaret haberim var."

"Peki, ama Adne..."

"Charles," dedi, "lütfen mesajı al. Veya boş ver. Ben söyleyeyim." Gözlerini yere dikti, Forrester'la göz göze gelmekten kaçınıyordu. "Sanırım bunu sana daha önce söylemem gerekirdi. Herhalde gelen Heinzie."

"Heinzie? Şu Marsh mı? Hani..."

Adne özür diler gibi ilave etti: "Ona gelmesini ben söyledim, Charles. Onu içeri alsan iyi olur."

7

Forrester, Heinzlichen Jura de Syrtis Major isimli adamı karşıladığında, "her şeye hazır" diye tarif edilebilecek bir ruh halindeydi. Bunun manası tamamıyla hazırlıksız olduğuydu. Ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Kalbinin atışını hissedebiliyordu, ellerinin titremeye başladığını fark etti. Adne bile etkilenmişti, küçük yüzünde yoğun bir ilgi ifadesiyle onları izliyordu. Bu arada hazvericisinden bir şeyler çıkartmaya çalışıyordu. Sakinleştirici mi acaba, diye düşündü Forrester, ama hayır; bir canlandırıcı olması ihtimali daha güçlüydü. Her ne idiyse Adne onu yuttu ve, "Merhaba Heinzie," dedi, "gel içeri, sanırım Charles'la tanışmıştınız."

Forrester Adne'ye şöyle bir baktı, sonra Heinzlichen'e döndü. Tam elini uzatıyordu ki, vazgeçti ve karatecilerin sal-

dırı pozisyonuna benzer, yarı el sıkacak gibi, ayaklarının ucunda, dengede durdu. "Tabii karşılaştık, bana sorarsanız gereğinden sık."

Heinzlichen içeri girdi, kapıyı arkasından kapattı ve dikilip Forrester'ı müzedeki bir parçaymış gibi incelemeye koyuldu. Adne gene ışıkların ayarıyla oynuyordu ve Heinzlichen'in yüzü kırmızı ve sarılara boğuldu, bu onun renklerine uymuştu. İri ve şişman bir adamdı. Saçları kızıldı, gözleri, burnu ve dudakları hariç bütün suratını kaplayan, kısa kesilmiş, gene kızıl bir sakalı vardı ve bu ona bir şempanze maskesi takmış havası veriyordu. Forrester'ın yüzünü dikkatle incelerken sakalını sıvazlıyordu; ölçer gibi onun kollarını, vücudunu inceledi, eğilip ayaklarının pozisyonuna baktı ve başını salladı. Gözlerini Forrester'ın göğsünde bir noktaya dikti ve oraya parmağıyla dokundu. "İjde zeni buradan vuracağım, kalbinden," dedi.

Forrester nefesini hızla, burnundan boşalttı, gıdıklanmıştı. Kan damarlarında adrenalinin dolaştığını hissediyordu. Ağzını açtı ama daha konuşamadan Adne atıldı.

"Heinzie sevgilim! Söz vermiştin."

"Zöz? Ne zözü? Konujacağıma zöz verdim, o kadar. Hadi konujalım."

"Ama Charles işlerin nasıl olduğunu bilmiyor, Heinzie. Otur. Bir içki al."

"Olur, ijki alırım, bana güzel bir jey doldur. Ama çabuk ol, çünkü zadece birkaç dakikam var." Forrester'a döndü, "Eee, konujmak mı iztiyorzun?"

Forrester saldırgan bir edayla, "Tabii ki konuşmak istiyorum. Hayır Adne, ben içmeyeceğim, Bak, bana..." tereddüt ediyor, söylemesi gereken kelimeye karar vermeye çalışıyordu. "Evet, bilmek istediğim şu: ne halt etmeye beni öldürmek istiyorsun?"

Marslı şaşırmıştı, çaresizce Adne'ye baktı, sonra tekrar Forrester'a döndü, "Lej, bilmiyorum," dedi, "Orada, pardide ayağıma bazdın... ama zanırım zaden zeni zevmemijdim. Bu ne biçim zoru böyle?"

"Ne? Bu benim hayatım!"

Marslı homurdandı, "Bunun ködü bir fikir olduğunu biliyordum. Dadlım, ben gidiyorum. Bu adamı gördükçe daha az zeviyorum."

Ama Adne onun kolunu yakalamıştı, "Lütfen Heinzie. Al." Eline derin bir konyak bardağı içinde, kabarcıklı, turuncu bir içki tutuşturdu. "Biliyorsun ki Charles donuk uykudan yeni çıktı. Korkarım, biraz da yavaş öğreniyor."

"Bu onun zorunu. Onu öldürmek ize benim zorunum." Aksi bir ifadeyle içkisini aldı. Kız bastırıyordu.

"Evet ama, Heinzie –sevgilim– ne olup bittiğini anlamazsa bu işin keyfi kalır mı?"

"Opordünizd!" diye hırladı Heinzlichen. "Belki böylezi daha iyi olur. Öldürme bu kadar bazid ve kuru olduğunda, bazı önemli değerleri kaybeddiğimizi düjünmekden kendimi alamıyorum."

"Peki Heinzie, belki haklısındır, ama sportmenlik diye de bir şey var, değil mi? Charles'ın haklarının ne olduğundan bile haberi olduğunu sanmıyorum."

Marslı kafasını salladı. "Bu da benim zorunum değil. Hazvericizi var; arazın ve bulzun."

Adne Forrester'a güvenle göz kırptı ama, o hiç de rahat değildi. Ama Adne şimdi daha emin ve rahat gözüküyordu. Arkasına yaslandı, içkisinden bir yudum içti ve kadife gibi bir sesle, "Ona bundan bahsetsen daha kibarca olmaz mı? Charles'a tam olarak ne yapmak istediğini söyle bari."

"Ah, bunu yaparım ijde," Marslı kadehini bıraktı, düşünceli düşünceli sakalını kaşıdı ve "Yapmak izdediğim ju: Önce onu bir güzel döveceğim, zonra göğüz kafezinin üzerinde depinip, kaburgalarını kırıp kalbini ezeceğim. Böyle yapmak izdiyorum, çünkü bu çok acı verir ve dabii ki beyinden uzak dururzunuz. Bu durumda, biraz daha çok ödeyeceğim ama, en büyük zevkler de en çok ödediklerinizdir. Ucuz, ucuzdur." Sonra ifadesi biraz aydınlandı veya öyle gözüktü, çünkü, sakalı ifadesinin bir kısmını saklıyordu. "Her halükârda," diye ilave etti, "belki faduraya da ödemem. Avukadımla konujdum, Forrezder yasal olarak daha parayı almamıj, belki giderler için dava açabiliriz. Ama bu durumu edkilemez. Ne fark eder ki,

ne dudarsa dudsun."

Forrester anlayışla başını salladı ve yerine oturdu. " Şimdi bir içki içerim, Adne," dedi. Gururla sükûnetini koruyabildiğini fark etmişti.

Bunun sebebi, Heinzlichen konuşurken Forrester'ın bir karar vermiş olmasıydı: şakayı sürdürecekti. Doğru, bu aslında bir şaka filan değildi. Doğru, adam Forrester'a bir sürü acı vermeye ve sonuç olarak onu öldürmeye niyetliydi ve çok ciddiydi. Ama ömrünüzü de sonuçları tartarak geçiremezdiniz. Fişlerin sadece plastik parçaları olduğunu, para olarak bir şey ifade etmediğini varsaymak zorundaydınız. Yoksa sinir bozukluğu ve panik yüzünden oyunu kaybederdiniz.

Ortaya konanın Forrester için bu kadar yüksek olması, fişlerin sahte olduğunu varsaymak için çok iyi bir nedendi.

Adne'nin verdiği kadehi aldı ve mantıklı bir ifadeyle, "Şimdi, şunu bir açıklığa kavuşturalım," dedi, "yanlış anlamadım değil mi? Beni öldürmeye kalkışmadan evvel bir avukata danıştınız."

"I-ıh, uyan, olur mu? O zamana dek yapdığım gerekli belgeleri vermekdi."

"Ama şimdi dedin ki..."

"Neden beni dinlemiyorzun? O belgeler zeni öldürebilmem içindi – zıradan jeyler, ÖÇ için zenedler, beynin zakadlanmazı durumuna karjı deminadlar, falan filan. Avukad döndü, o zaman zeni öldürdükden zonra deminad ve zened paralarını kurdarabileceğimi düjündüm."

"Özür dilerim. Bu kısmını anlamadım," diye sevecenlikle başını salladı Forrester, bu arada düşünüyordu. Bir mana ifade etmeye başlamıştı. Hatırlamanız gereken, bu insanlar için ölümün bir son değil, sadece bir ara durum olduğuydu.

"Anladığım kadarıyla," dedi, "yani, eğer anladıysam, bu işin yasal yanı diyor ki, eğer beni öldürürsen, dondurma ücreti mi ödemeyi kabul ediyorsun."

"A-ah! 'eğer' değil, akzi halde parayı alırzın."

"Bu durumda bana söyleyecek bir şey kalmıyor. Yasa senin beni öldürmene izin veriyor, benim de yapacak bir şeyim yok."

"Doğru."

Forrester, düşünceli, "Her şeyi göz önünde bulundurursan," dedi, "bu bana adil gözükmüyor."

"Adil? Dabii ki adil, deminadların düm mandığı da bu zaden."

"Evet, tabii ki normal şartlarda. Ama bu durumda, ölüm çevirici olanaksızken..."

Marslı hiddetle homurdandı, "Deli mizin zen?"

"Pek değil," diye sürdürdü Forrester. "Benim masraflarımı ödemekten kurtulmaya çalışacağını söyledin. Bu konuları sen benden daha iyi biliyorsun. Ya başarırsan?"

"Evladım, o zaman parayı zen öderzin."

Forrester kibarca, "Ama biliyor musun, ödeyemem. Çünkü ödeyecek param yok, istersen Adne'ye sor."

Marslı kızgın, inanmayan bakışlarla Adne'ye döndü, o da, "Aslını istersen, Heinzie," dedi, "doğru söylüyor. Daha evvel düşünmemiştim, ama böyle. Yani, hesap ayrıntılarını bilmiyorum ama... çok bir şeyi yok."

"Hezap ayrındılarının cehenneme kadar yolu var. Onun hezap ayrındıları benim umurumda değil. Ben zadece onu öldürmek izdiyorum."

"Bak, Jura, eğer beni öldürürsen..."

"Zen zuz!"

"Ama durum..."

"Köpek leji!" Sakalının altında Marslı'nın yüzü öfkeyle kıpırdıyordu. Aklı karışmış, bu da onu deliye döndürmüştü. "Zenin neyin var, Forrezder? Neden kendine bir ij bulmuyorzun?"

"Eh, ilk fırsatta bulacağım."

"Lej! Kaçmak izdiyorzun, o kadar!"

"Sadece mali durumumu anlamamıştım. Bunun böyle olmasını ben istemedim. Üzgünüm, Jura, hakikaten üzgünüm, ama..."

"Zuz!" diye havlar gibi kesti Marslı. "Bak, bu konujmaya ayıracak bajka zamanım yok. Prova zalonuna gidmek zorundayım; Schumann'ın lied'lerini zöylüyoruz, ben de zolizdim. Zoruma cevap ver. Kaçmak mı izdiyorzun?"

"Eh," dedi Forrester, bir taraftan da göz ucuyla Adne'ye bakıyordu, "evet."

"Oyun bozan! Köpek leji oyun bozan!"

"Ne hissettiğini anlıyorum. Herhalde ben de olsam aynısını hissederdim."

"Ne hizzettiğin umurumda değil. Peki, bak ne diyeceğim. Zöz vermiyorum ama, avukadıma danıjıp durum değerlendirmezi yapacağım. Bu arada, kendine bir ij bul, olur mu?"

Forrester Marslı'yı kapıya kadar geçirdi. Anlayamadığı bir nedenden dolayı kendini sevinçli hissediyordu.

Kapıda bir an için durup düşündü, hislerini tarttı. Beş parasız, kendini öldürmek isteyen rakibinin nefret hislerini güçlendirmiş birisi için kendini bayağı iyi hissediyordu. Kaderci bir düşünceyle, hayale kapıldığına karar verdi.

Adne kanepeye büzülmüş, onu inceliyordu. Gene ışıklara bir şeyler yapıyordu; şimdi puslu maviye dönüşmüşlerdi ve elbisesinin şeritleri arasından Adne'nin tenini pırıldatıyorlardı. Belki bunun için de bir şeyler yapmıştı. Forrester izin isteyip lavaboda yüzünü yıkamaya gitti. Ve sevincinin sebebini anladı.

Bir puan kaydetmişti.

Değerli bir puan olup olmadığından pek emin değildi; bunun bir puan olup olmadığından bile emin değildi. Ama, iyi veya kötü, Heinzlichen Jura de Syrtis Major karşısında küçük bir zafer kazanmıştı. Forrester günlerdir gelen geçenin oraya buraya itelediği bir top gibiydi, nihayet o da itelemeye başlamıştı. Gülümseyerek odaya geri döndü ve haykırdı: "Bir içki istiyorum!"

Adne hâlâ kanepede, hazvericisine fısıldıyordu: "–ve kapıyı kilitlediğinizden emin olun. İlaçlarınızı unutmayın, iyi geceler deyin, Anni." Aleti bıraktı ve ona baktı. İfadesi somurtkan, ama sanki eğlenmiş gibiydi.

"Çocuklar mı?" Adne onayladı. "Tanrım, o kadar geç mi oldu?" Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişti. "Özür dilerim. Yani, yemekleri falan, ne olacak?"

Şimdi daha az somurtkan ve daha eğlenmiş bakıyordu, "Aman, Charles. Yulaf ezmesi pişirmemi veya patates soymamı falan beklemiyordun değil mi? Yemekleri verildi tabii ki."

"Eh, o zaman bizimkini düşünebiliriz."

"Daha değil."

"Peki, o zaman şu içkiye dönelim."

"İçki istemiyorum, şapşal, otur." Hazvericisini doğrulttu, kısık gözlerle Forrester'a baktı, boynunun kökündeki yumuşak noktayı öptü ve ona hazvericisiyle dokundu.

Forrester içinde ani bir akım hissetti. Hafif bir elektrik çarpması, bir misk esintisi gibi bir şeydi bu.

Adne ona eleştirel bir bakış attı, sonra eğilip onu dudaklarından öptü.

Bir an sonra Forrester, "Bunu bir daha yap," dedi.

Yaptı. Sonra onun üzerine sırtüstü uzanıp başını omzuna yasladı.

"Sevgili Charles," dedi, "sen bir kaçıksın."

Forrester, onun saçlarını okşayıp öpmeye başladı. Paralel şeritlerden oluşan elbisesi sert değildi, hatta hiç yokmuş gibiydi.

"Heinzie'ye yaptıkların doğru muydu bilemiyorum," dedi, düşünceli. "Bir çeşit... biliyorsun, kaçmak gibi..." Kolunun altında dönüp onu kulağından öptü. "Biyolojiden bahsettiğimde rahatsız oluyorsun, biliyorum, ama... benim doğal-akış olmamın sebebi, doğal tipli bir kız olmam. Anlıyor musun?"

"Tabii," diye yalan attı, zaten onu belli belirsiz duyuyordu.

"Yani demek istiyorum ki, eğer istersen haplar ve kimyasal uyarıcılar alabilirsin; bu hemen hemen aynı neticeyi verir ama ben bunu yapmam, çünkü o zaman, sonuna kadar gidip zevk makinasını da kullanabilirsin."

"Bunu anlayabiliyorum," diye başladı Forrester, ama Adne onun sözünü kesti, "Ama katı olmamak lazım, bazen keyifsiz olursun, ama özel bir şey olur ve keyfinin yerinde olmasını isteyebilirsin. O zaman bir hap alman gerekebilir, anlıyor musun?"

"Ah, evet. Bak," Forrester bir anda zevke kapılmıştı, "diyorum ki, şu anda bir hap almaya ne dersin?"

Adne doğruldu, uzandı ve onu kucakladı. "Gerek yok,"

dedi, "sen Heinzie'yi karşılarken bir tane almıştım."

Bir günde iki zafer, diye düşündü tatlı bir başarı ve yorgunluk duygusu içindeki Forrester; bu dünya ilk anki umutlarıma daha uygun olmaya başlıyor galiba. Kız gittikten sonra on saat uyudu ve her şeyin iyiye gideceği inancıyla uyandı. Bir Başkan'ın babası ve Adne Bensen'ın sevgilisi, en azından onun gözünde, güçlü birisiydi. Problemler vardı. Ama onlarla başa çıkabilirdi.

Kahvaltı sipariş etti ve sordu: "Hazverici, nasıl iş bulabilirim?"

"Eğer bazı parametreler verirseniz, Adam Forrester, uygun olanakları sayabilirim."

"Yani ne cins bir iş, bilmiyorum. Yalnızca," öksürüp genzini açtıktan sonra ilave etti: "yılda on milyon falan kazandırsın."

Hazverici saymaya başlamıştı bile, "Peki, Adam Forrester. Lütfen bana çalışma şartlarını söyleyin: evde veya dışarıda; ödeme şartları – nakit veya ayni, eğer ayni olursa, ne cins olabilir – kâr payı, hisse senedi, prim veya diğer; göz ardı edilecek kategoriler; dini, ahlaki veya politik, kayıt profilinizde belirtilmeyen ve bazı iş alanlarını dışarıda bırakacak çekinceler..."

"Biraz yavaşla, makina, bırak düşüneyim."

"Tabii, Adam Forrester, şimdi mesajlarınızı almak ister misiniz?"

"Hayır. Yani," diye dikkatle ekledi, "eğer ölüm kalım meselesi içerenler yoksa tabii, yani şu Marslı'nın beni öldürmeye çalışması filan gibi." Ama öyle bir haber yoktu. Bu da, diye zevkle düşündü Forrester, bugünü diğer günlerden ayırıyor.

Tedbirli ve ekonomik bir kahvaltı etti, banyo yaptı, temiz elbiseler giydi ve gayet pahalı bir sigara yaktıktan sonra hazvericisini aldı: "Ne yapacağını sana söyleyeyim, makina," dedi, "bana ne tür işlerin açık olduğuna dair bir fikir ver."

"Bana parametre belirtmediğiniz takdirde sınıflandırma yapamam, Adam Forrester."

"Doğru. Sınıflandırma yapma. Sadece ne olup bittiğine dair bir fikir ver."

"Olur, Adam Forrester. Gerçek zamanda aldığım gibi iş-

lenmemiş kaba bilgiyi aktarıyorum. İşaret. Konu: eğri doğrultulu faz analizi uzmanı, yetmiş beş bin. Konu: aşçıbaşı, tüm konular: Cordon Bleu düzeyi, seksen bin. Konu: denek, deterjan ve stress kontrol malzemeleri, tecrübe gerekmiyor, altı bin. Konu: çocuk bakıcısı – ama, Adam Forrester," diye kesti hazverici, "burada açıkça kadın istendiği belirtiliyor, bariz olarak uygunsuz olanları saf dışı edeyim mi?"

"Hayır. Yani evet. Aslında hepsini saf dışı et, bir fikrim oldu." Çok karışık, diye düşündü Forrester; adı geçen ücretler ancak Yirminci Yüzyıl düzeyindeydi. Bu eğlence dolu aşırılıklar devrinde bir köpek yavrusunu bile besleyemezdi. "Herhalde Adne'yi görmeye gideceğim," diye yükses sesle düşündü.

Hazverici buna cevap vermeyi tercih etmişti. "Çok iyi Adam Forrester, ama sizi bir Gamma Sınıfı alarm konusunda uyarmalıyım. Kendi yaşam mekânınızın dışına çıkmanız tatbikat nedeniyle olanaksız."

"Tanrım, bir hava akını gibi mi?"

"Sadece bir tatbikat, Adam Forrester."

"Tabii. Peki bu ne kadar sürer?"

"Belki beş dakika, Adam Forrester."

"Bu iyi. O zaman bu arada bana mesajlarımı ver."

"Evet, Adam Forrester. Bir kişisel, dokuz ticari mesaj var. Kişisel mesaj Adne Bensen'dan ve şöyle:" Forrester Adne'nin hafifçe dokunuşunu hissetti ve sonra sesini duydu. "Sevgili Charles," diye fısıldıyordu, "yakında gene görüşelim, ejderham benim! Biliyor musun artık bir isim düşünmemizin zamanı geldi."

8

Adne'nin dairesine vardığında, ona kapıyı çocuklar açtı. "Merhaba Tunt," dedi. "Merhaba Anni."

Çocuklar önce ona, sonra birbirlerine garip garip baktılar. Çaresizlik içinde, gene bir yanlış yaptım, diye düşündü; kızınki Tunt, oğlanınki Mim olmalıydı. Ama çok önceleri, her ha-

tasını düzeltmeye kalkarsa başka bir şey yapmaya vakti kalmayacağına karar verdiğinden, pek aldırmadı. "Anneniz nerede?" diye sordu.

"Dışarıda."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hı-hı."

Forrester sabırla devam etti: "Nerede olduğunu bana söyleyebilir misiniz?"

Çocuklar, düşünceli, birbirlerine baktılar. Sonra oğlan, "Pek değil Charles," dedi, "meşgul gibiyiz."

Forrester her zaman kendini çocukları seven birisi olarak görmüştü, ama, şu anda gülümsüyor olmasına rağmen bu pek zoraki bir gülümsemeydi. "Herhalde ona hazvericim aracılığıyla ulaşabilirim," dedi.

Oğlan çok şaşırmıştı. "Şimdi mi? Emeklerken mi?"

Forrester sıkıntıyla iç çekti. "Bakın çocuklar, annenizle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor. Bunu nasıl yapmamı tavsiye edersiniz?"

Oğlan, istemeye istemeye, "Zannedersem burada bekleyebilirsin," dedi.

"Eğer çok istiyorsan," diye ekledi kız.

"Anladığım kadarıyla beni burada pek istemiyorsunuz. Siz çocuklar, ne yapıyorsunuz?"

Oğlan kız kardeşini bir bakışla susturup, "Bir toplantımız var," dedi.

"Ama lütfen Taiko'ya söyleme," diye haykırdı kız.

"O bizim kulübümüzü pek sevmiyor," diye ekledi oğlan.

"Sadece siz ikiniz mi?"

"Amaan! Hayır!" diye güldü oğlan. "Bakayım, on bir kişiyiz."

"On iki," diye düzeltti kız. "Bahse girerim robotu gene unutmuşsundur."

"Belki unutmuşumdur. Tunt, sen ve ben. Dört oğlan. Üç kız. Bir yetişkin. Bir Marslı... ve robot. Evet, on iki."

"Yani Heinzlichen bilmemkim gibi bir Marslı mı?"

"Yok, hayır, Charles! Heinzie ahmağın teki, ama o bir insan. Bu, şu büyük, yeşil, dört kollulardan."

Forrester şöyle bir durdu, sonra, "Edgar Rice Burroughs' un kitaplarındaki gibi mi? Ama – ama ben onların gerçek olmadıklarını sanıyordum."

Oğlan kibarca sordu: "Ne olmuş ona?"

"'Gerçek' demekle ne kastediyorsun?" dedi küçük kız.

Ölmeden önceki eski günlerinde, Forrester bir bilimseverdi. Duvardaki prizden elektrik alınan, sehpanın üzerinde duran kutudan canlı resimlerin izlendiği bir devirde yaşıyor olmak, ona her zaman harika ve heyecan verici gelmişti. İstihza ve acıma duygularıyla, Arşimed ve Newton gibi geçmişin büyük dehalarının, altı yaşındaki bir çocuğun televizyon istasyonlarını ayarlamasını seyrederken ne kadar çaresiz ve beceriksiz görüneceklerini düşünürdü. İşte şimdiki halim, diye düşündü, Times Meydanı'nda bir orman adamı. Hiç de komik değil.

Ama dikkatli ve doğru yönlendirilmiş bir sorgulama sonunda, çocukların neden bahsettiğini biraz olsun anlayabildi. Oyun arkadaşları "gerçek" değildi, ama, diyelim bir Barbie bebekten daha gerçektiler. Onlar benzetmeydi, bir çeşit simülasyon; çocuklar onlara "simülakra" diyordu. Küçük kız gururla onların kişisel ilişkiler kurmakta çok usta olduklarını söyledi. "O kadarını anladım," dedi Forrester, "yani, herhalde anlamışımdır. Peki Taiko'nun bu işle ne alakası var?"

"Ah, Taiko!"

"O eğlenceli hiçbir şeyi sevmez."

"Bizim o dediğin şeyle –gerçekle– başa çıkabilme isteğimizi kaybettiğimizi söylüyor."

"O kadar da tatlı ki," diye ekledi kız, "onu dinlemek ister misin?"

Görüntü-duvarına doğru baktı, o anda ormanlık, sakin bir manzara ve tüylü birtakım hayvancıklar görünüyordu. "Televizyonda mı?" diye sordu Forrester.

"Nerede dedin, Charles?"

"Şunda."

"Evet, Charles."

"İyi," dedi Forrester.

Bu da olsundu bakalım. En kötü durumda, Taiko'nun iş teklifini kabul edebilirdi, hâlâ geçerliyse tabii; işler en kötüye varmadan, konu hakkında bir şeyler öğrense iyi olurdu. "Gösterin bakalım," dedi. "Ne kaybederim ki?"

Küçük kızın talimatları uyarınca, görüntü-duvarındaki manzara gitti ve yerine bir tiyatro sahnesi belirdi. Sahnede korkunç bir peruk takmış bir adam, zıplayıp uluyordu.

Forrester zorlukla da olsa apar topar kapı dışarı ettiği kısa saçlı, sarışın adamı –ne kadar zaman geçmişti? Sadece birkaç gün mü?– tanıdı. Taiko bir çeşit törensel step dansı yapıyordu, bir yönde birkaç adım atıyor ve zıplıyor, sonra başka bir yönde birkaç adım atıp gene zıplıyordu. Söylediği saçma sapan sözlere ise Forrester hiçbir mana veremedi.

"Lud, lordlar, layıktır, liderliğe." (Pat!) "Lud liderliğinde, gidelim lordlarım." (Pat!) "Yalnız yorulur, yalın yolcular, yılarlar yalnızca." (Pat!) "Yanılgıya!" (Pat!) Ortaya döndü ve kollarını açtı. Kamera coşkulu ve acı dolu yüzüne zumlamıştı. "Hey, çocuklar, Tanrı'nın cezası beyinlerinizi karıştırmak mı istiyorsunuz? Susuz denizanaları mı olmak istiyorsunuz? Hayır mı? O zaman – Lud liderliğinde gidelim!" (Pat!) "Lud liderliğinde gidelim!" (Pat!) "Lud liderliğinde gidelim–"

Görüntü-duvarının sesinin arasında oğlan haykırdı, "Şimdi seyircilerin görüşlerini isteyecek. Biz genellikle burada onu deli edecek yorumlar yolluyoruz, 'Dondurucuya geri dön, ihtiyar buz küpü' veya, 'Taiko pis bir ütopyacıdır!' gibi. Tabii, ismimizi vermiyoruz."

"Bugün, 'Senin gibilere kalsa, bugün hâlâ kuyruğumuzdan ağaçlara asılıyor olurduk,' diyecektim ama," dedi kız, "herhalde bu onu o kadar da kızdırmazdı."

Forrester öksürdü, "Aslında ben olsam onu pek de kızdırmazdım. Onun yanında çalışmak zorunda kalabilirim."

Çocuklar ona bakakaldılar, dehşete düşmüşlerdi. Oğlan Taiko'nun görüntü-duvarındaki resmini kapattı ve haykırdı: "Lütfen, Charles, Bunu yapma! Anni senin onu reddettiğini söylemişti."

"Öyle yaptım, ama fikir değiştirebilirim. Bir iş bulmak zo-

rundayım, zaten buraya bunun için geldim."

"İyi," dedi küçük kız, "Anni sana bir iş bulur. Değil mi, Tunt?"

"Bulabilirse," dedi oğlan, müteredditi, "sen ne iş yapabilirsin, Charles?"

"Problemlerden biri de bu zaten. Ama bir iş bulmam lazım. Param bitiyor."

Buna cevap vermediler, gözleri fal taşı gibi açık ona bakıyorlardı. Sadece şaşırmış değil, aynı zamanda utanmışlardı da.

Neden sonra küçük kız içini çekip, "Charles o kadar leş bir cehaletin var ki, donabilirim. Parası biten hiç kimseyi duymamıştım, Unutulmuş Adamlar hariç, tabii. Nasıl iş bulabileceğini bilmiyor musun?"

"Pek değil."

"Hazvericini kullanmalısın," dedi oğlan, sabırla.

"Tabii, bunu denedim."

Oğlan heyecanlanmıştı. "Yani... bak, Charles, sana yardım etmemi ister misin? Tabii yardım ederim. Bunu geçen sene beşinci aşamada görmüştük. Bütün yapman gereken..."

Suratına birden kurnaz bir ifade gelmişti. "Hadi, Charles," dedi, kayıtsızca, "bırak senin yerine ben halledeyim. Hmm, sadece ona beni dinlemesini söyle."

Forrester'ın bunun reddetmesi için küçük kızın dehşet dolu bakışına ihtiyacı yoktu, "I-ıh," dedi. "Annenizin eve dönmesini bekleyeceğim."

Oğlan sırıttı ve teslim oldu. "Peki, Charles. Ben sadece Anni'nin öbür şeyi hakkında bir şey sormak... Neyse, yapman gereken şu. Ondan, sana bir çalışma profili testi uygulamasını ve bir bonservis çıkarmasını iste."

"Bunun ne manaya geldiğini bilmiyorum," dedi Forrester, ihtiyatlı.

Oğlan içini çekti, "Anlaman gerekmiyor, Charles. Sadece yap. Hazvericinin ne leşe yaradığını zannediyorsun?"

Ve sonuç olarak bunun çok kolay olduğu ortaya çıktı, gerçi çalışma profili testinde bazı garip sorular vardı ama...

"Tanrı" nedir?

Dışkınız siyah ve katransı mıdır?

Kız olsaydınız, oğlan olmayı ister miydiniz?

Plutolular olduğunu varsayın. Yercüceleri olduğunu varsayın. Eğer yercüceleri uyarı yapmadan Pluto'ya saldırırsa, kimin tarafını tutarsınız?

Neden herhangi birisinden daha iyisiniz?

Soruların çoğu buna benzer şeylerdi. Hatta bazıları daha da kötüydü – ya Forrester'ın hiç anlamadığı, ya da onu utandırıp, hissettirmeden çocuklardan yana bakmasına sebep olan sorular. Ama çocuklar bunları çok normal karşılamışlardı ve bir müddet sonra sıkılıp kendi görüntü-duvarlarına dönerek haber bültenine benzeyen bir şeyler seyretmeye koyuldular. Forrester ıkına sıkına soruları cevaplayabildiği kadar cevapladı, makinanın ne yaptığını kendisinden iyi bildiğine karar vermişti. Cevaplar, tabii ki sorulardan daha fazla anlam ifade etmiyordu; geç de olsa anladı ki, hazverici muhakkak sinir sistemini kontrol ediyor ve beyin dalgalarından, sözlerinden anladığından daha çok şey anlıyordu. Bu, testin sonunda, hazverici, "Adam Forrester, şimdi dinlenmeye geçiş durumunuz incelenecek, ondan sonra iş bulma durumunuz hakkında sizi bilgilendireceğim," dediğinde kesinlik kazandı.

Forrester kalktı, gerindi ve etrafına, içinde bulunduğu odaya baktı. Büyük bir sınav verdiğini düşünmeden edemiyordu. Yeniden doğmak, neredeyse ilk defa doğmak kadar zordu.

Çocuklar, görüntü-duvarındaki bir yerlerde, bir dağ tepesinde kaza yapmış bir uçak ve etrafındaki kurtarma araçlarına benzer bir sahne üzerine tartışıyorlardı. İnsanlar ve makinalar uçağa kimyasal maddeler sıkıp yaralı ve ölüleri –eğer böyle bir ayırım yapılıyorsa tabii– sedyelerle kırmızı işaretlerinden tanıdığı ölüm çevirme araçlarına taşıyorlardı. Dağın etrafı, küçük, parlak renkli, özel olduğu anlaşılan araçlarla doluydu. Herhalde seyretmeye gelenlerdir diye düşündü Forrester; yanarak öldüğü gece, soğuğa rağmen yangın yerinin etrafına biriken ve polise zor anlar yaşatan kalabalığı hatırlamıştı.

Oğlan küçük kıza, "Yaşlı Hap bu işi asla beceremeyecek,"

dedi, sonra Forrester'ın onlara yaklaştığını fark ettiler. "Ah! Bitti mi?" Forrester başını salladı. Ekrandan monoton bir ses anlatıyordu: "... Gene yaptı, şu ana kadar toplam doksan sekizde otuz bir ve elli beş. İhtiyar Usta için hiç de kötü değil! Fakat gene de Hap, Port Moresby'den gelen acemi Maori'nin gerisinde..."

"Ne seyrediyorsunuz?" diye sordu.

"Yarı finalleri," diye cevapladı oğlan. "Testlerin nasıl geçti?"

"Daha neticeleri almadım." Ekran titremiş ve yeni bir görüntüye geçmişti. Bu sefer bir çeşit stilize yıldız haritasında yeşil, sarı oklar ve noktalar gösteriliyordu." Forrester sordu: "Acaba yılda on milyon istersem çok mu?"

"Leş, Charles! Nereden bilelim!" Belli ki oğlan ekrandaki görüntüyle Forrester'la olduğundan daha ilgiliydi. Ama kibarlığından, "Tunt'un tahmini ömür boyu ortalaması yılda on iki milyon, benimki ise on beş," diye sürdürdü konuşmayı; "ama biz daha avantajlıyız," diye de dikkatlice ilave etti.

Forrester oturdu ve tevekkülle neticeleri beklemeye başladı. Oklar ve noktalar yıldız haritasında durmadan yer değiştiriyor ve bir ses anlatıyordu: "61 Cygni, Proxima Centauri, Epsilon İndi ve Cordoba 31.353'ten gelen gözlem uydusu raporlarına göre yapay faaliyet ve sistem enerjisi seviyelerinde değişiklik yoktur."

"Salaklar!" diye bağırdı küçük kız. "Bir yorganın içinde bir Marslı'yı bile bulamazlar."

"Bu arada, Groombridge 'bir, sekiz, üç, sıfır'da, altı gün evvel fark edilen tanımlanamamış cismin, emisyon yayma alameti göstermediğinden büyük bir akanyıldız olduğu varsayılmaktadır. Buna rağmen, ekliptik düzlemden geçmeyen yörüngesi, bu büyük ve iri kütleli ziyaretçimizi tehlikeli kılmaktadır. Söylemeye gerek yok ki, yakından takip edilmektedir ve Federal City'deki SEPF Komutanlığı'nın bildirdiğine göre pasif yörüngelerdeki iki gözlem uydusunun yörüngeleri bu iş için değiştirilmiştir..."

"Neden bahsediyorlar?" diye oğlana sordu Forrester.

"Savaştan, tabii ki, lütfen susar mısın?"

"... Evvet! Bu gece 22H Camelopardis'ten iyi haberler var! Çıkış kontrol komutanlığından bildirildiğine göre çok zor bir iş olan bozuk gözleme uydusunun değiştirilmesi görevi başarıyla tamamlanmıştır! BO 7899'dan ayrılan ilk takviyeler hemen hemen kusursuz bir dairesel'e yakın yıldız yörüngesine oturmuştur ve bütün sistemler çalışır vaziyettedir. Yedi yedek takviye..."

"Leş!" dedi küçük kız, "Ne kadar da zahmetli bir savaş! Charles, sizin zamanınızda bu işler daha iyi yapılıyordu, değil mi?"

"Ne gibi?"

Küçük kız şaşırmış görünüyordu, "Daha çok ölüm, tabii ki."

"Eğer buna daha iyi diyebilirsen, herhalde daha iyi yapıyorduk. İkinci Dünya Savaşı'nda yirmi milyon kişi öldü, yanılmıyorsam."

"Vaav. Yirmi milyon," kızın nefesi kesilmişti, "ve biz, şimdiye kadar, kaçtı Tunt? Yirmi iki mi?"

"Yirmi iki milyon mu?" diye sordu Forrester.

Oğlan iğrenerek cevap verdi: "Yirmi iki adet Sirius'lu. Rezalet, değil mi?"

Ama Forrester cevap veremeden, hazvericinin sesi duyuldu.

"Adam Forrester! Testleriniz toparlandı ve çözümlendi. Neticeleri Bensen Çocukları'nın aletine yansıtabilir miyim?"

"Yap bakalım," dedi oğlan, kızgınlıkla, "bundan daha kötü olamaz!"

Yıldız haritası kayboldu ve yerine orasında burasında Forrester'ın anlamadığı sayılar olan titrek sinüs dalgaları belirdi. "Oluşan profilin herhangi bir kısmı için yeniden değerlendirme isteyebilirsiniz. Bunu yapmak istiyor musunuz, Adam Forrester?"

"Yok canım." Sayı ve çizelgeler anlamsız olmakla kalmayıp, Forrester'ın aklını da karıştırmıştı. Hafızasında bir şeyler kıpırdamıştı. Forrester bunu son olarak bir devlet kuruluşunun ona bir iş bulmaya niyetlenmesiyle özdeşleştirdi – Kore Savaşı sonrası, barış zamanı askerlik görevinden terhis olduk-

tan sonra, bezgin bir devlet memuruna palavralarını anlatan işsizler kuyruğuna girdiği zamanı. Yerdeki marleyleri, kendisi gibi ortalık yatışana kadar işsizlik ücreti almayı umut edenlerin oluşturduğu kuyrukları görür gibi oldu.

Ama hazverici konuşmayı sürdürüyordu:

"Profiliniz, Adam Forrester, kişisel hizmet ve danışma kategorilerinde yüksek iş bulabilme imkânı olduğunu gösteriyor. Doksan üç muhtemel açık iş seçtim. Saymamı ister misiniz?"

"Tanrım, hayır. Bana en çok hoşuna gideni söyle."

"En uygun tercih, Adam Forrester, şöyle: Ücret on yedi bin beş yüz. Bu sizin belirttiğinizden biraz düşük ama, masraflar..."

"Dur bir dakika! Tabii ki düşük, ben on milyon demiştim."

"Evet, Adam Forrester. Siz yılda on milyon demiştiniz. Bu, günlük on yedi bin beş yüz. Haftada dört günlük norma göre, hastalık durumundaki olası fazla mesailer de hesaba katıldığında, yılda üç milyon sekiz yüz bin ediyor. Ancak, masraflar da dahil edilirse, bu da ücrete ek olarak beş milyon tutuyor."

"Dur biraz." Sayılar baş döndürücü yüksekliklere çıkmıştı. Çocuklara döndü. "Senede neredeyse dokuz milyon ediyor, bununla idare edebilir miyim?"

"Leş, Charles, tabii ki, eğer istersen."

"Kabul ediyorum."

Hazverici pek de ilgilenmiş gibi gözükmemişti. "Çok iyi, Adam Forrester. Görevleriniz şöyle: Sohbet, bilgilendirme, tartışma. Uyum sağlamak için zaman kısıtlaması yok, bu da dondurucudan yeni çıkmış olmanızı bir dezavantaj olmaktan çıkarıyor. Sorulara cevap vermeniz ve tartışmalar için hazır bulunmanız bekleniyor; bütün bunlar, konut durumundan dolayı, uzaktan yapılacak. Bir miktar seyahat olasılığı var."

"Leş!" Çocuklar ilgilenmeye başlamıştı; oğlan doğruldu, kız kardeşi de gözlerini fal taşı gibi açmış, Forrester'a bakıyordu.

"Ek bilgi, Adam Forrester, bu işveren araştırma yöntemi

dolayısıyla otomatik yöntemleri reddetmiştir. İsteği kesin bilgilerden çok öznellik yönünde. İşveren insanlık tarih, kültür ve âdetlerine göreceli olarak yabancı..."

"Bu o!" diye bağırdı kız.

"–ve hizmetlerinizi gereğinde TIC bilgiyle destekleyecek."

Forrester kesti: "Boş ver onu, mülakat için nereye gideceğim?"

"Bunu yaptınız bile, Adam Forrester."

"Yani işi aldım mı demek istiyorsun? Ama... ama sonra ne yapacağım?"

"Adam Forrester, onu anlatıyordum. Lütfen şu sinyale dikkat edin." Yumuşak, yavaşça yükselen bir çan sesi duyuldu. "Bu işvereninizden bir mesaj olduğunu belirtiyor. İş akdiniz uyarınca, çalışma günleri saat on-on dört arasında buna cevap vermek zorundasınız. Aynı zamanda, tatil günlerinizde de cevabınızı on iki saatten fazla geciktiremezsiniz. Teşekkür ederim, Adam Forrester."

Evet, bu kadar, diye düşündü Forrester.

Çocukları neyin rahatsız ettiğini bulmak haricinde, tabii. "Tamam, neyiniz var, söyleyin," dedi.

Yan gözle ona bakarak fısıldaşıyorlardı. "Neyimiz mi var?" diye sordu oğlan.

"Niye böyle davranıyorsunuz?" diye ilave etti Forrester.

"Bir şey yok."

"Önemli bir şey yok," diye düzeltti küçük kız.

"Hadi!"

Küçük kız cevapladı: "Onlar için çalışan birini evvelce hiç görmemiştik de."

"Kimler için çalışan?"

"Hazverici söyledi ya, Charles! Dinlemiyor musun?" dedi oğlan, kız da ilave etti: "Leş, Charles! Kimin için çalıştığını bilmiyor musun?"

Forrester derin bir nefes aldı ve çocuklara ters ters baktı. Kendi kendine onların sadece çocuk olduğunu ve onları sevdiğini, ama o gün nedense onu deli etmeye çalıştıklarını düşündü. Oturdu ve hazvericisini eline aldı. Aradığı, berrak, yuvarlak olanı bulana kadar düğmeleri dikkatle inceledi, sprey

ucu kolundaki açık deriye dönene kadar onu çevirdi ve düğmeye bastı.

Neyse ki doğru düğmeye basmıştı. Koluna doğru yayılan ince zerreciklerin ne olduğunu bilmiyordu, ama istediği sonuca ulaştı. Kuvvetli bir sakinleştiriciydi bu; zihnini açtı, nabzını düzeltti ve sakince sormasını sağladı: "Makina! Beni yanma soktuğun Tanrı'nın cezası kim!"

"İşvereninizin bir görüntüsünü yansıtmamı ister misiniz, Adam Forrester?"

"Tabii ki isterim!"

"Lütfen görüntü-duvarına bakın, Adam Forrester."

Forrester baktı ve şaşkın, yutkundu.

Hazvericinin hakkını teslim etmek gerekirse, Forrester seçimine hiçbir kısıtlama koymadığını kabul etmek zorundaydı. Hemen hemen her şeye razıydı, ama gene de şaşırmıştı.

İşvereninin, yeşil, parlak kürkü, sivri kafasının etrafında kolye gibi çepeçevre dizili gözleri veya ahtapot gibi kolları olacağını beklemiyordu. Onun, düşmanlardan biri olacağını, uzaydaki varlığının, hava akını tatbikatları, silah geliştirme programları, gözlem uyduları yapılmasına sebep olan ırkın bir temsilcisi olacağını beklemiyordu... Yani kısaca, bir Siriuslu'ydu işvereni.

9

Forrester, yeni görevini her yerde yerine getirebilirdi. Ama bunu istemiyordu, yuvasına dönmek istiyordu; odasına döndüğünde hazvericisi ve görüntü-duvarıyla bir müddet debelendikten sonra, Siriuslular'ın ne oldukları ve neden Dünya'da oldukları hakkında bazı bilgiler elde edebildi.

Öğrendiğine göre, onlar on bir taneydiler. Turist veya diplomat değil, mahpustular.

Otuz yıl kadar önce, bir Dünya uzay aracı ilk defa Sirius medeniyetinin ileri karakollarından biriyle temasa geçmişti. Sirius medeniyeti, teknoloji olarak insanlarla aynı düzeyde ol-

masına rağmen, gerek görünümleri, gerekse sosyal yapıları açısından bir hayli değişikti. İnsanların keşif aracı, Güneş Sistemi dışındaki bir gezegeni incelerken bu gezegenin yörüngesindeki çember şeklinde bir yapıyı araştıran bir Sirius gemisine rastlamıştı.

Forrester, bu kadarını öğrendiğinde, bildiklerinde büyük boşluklar olduğunu fark etti. Neden hiç kimse Güneş Sistemi dışında yapılan araştırmalar hakkında hiçbir şey söylememişti ona? Bu gezegen neredeydi? Yörüngedeki çember neydi? Açık olan şuydu ki, bu insanlara veya Siriuslular'a ait bir yapı değildi, bu da Forrester'ı meraklandırıp aklını karıştırıyordu. Fakat zihninde oluşan soruları bir kenara bırakıp, Siriuslular'la olan ilk karşılaşmaya döndü.

Dünya gemisi ava göre hazırlanmıştı. Avı bulduklarında bütün düğmelere basmışlardı. Kaptana yabancılarla temas durumunda ne yapacağı konusunda bilgi verilip verilmediği belirtilmiyordu. Ama o, olasılıkları değerlendirmekte hiç zaman kaybetmemişti. Dünya gemisinin elindeki her şey, güdük, şekilsiz Sirius gemisinin üzerine boşaltılmış –lazerler, mermiler, roketler, enerjiler– alıcılarını yanıltmak için çeşitli hileler uygulanmıştı. Siriuslular'ın hiç şansları yoktu. Uzay tankları –uzay giysilerinin Sirius muadili– içinde olan bazıları dışında hepsi gemileriyle beraber ölmüşlerdi.

Dünyalılar bunları ihtiyatla içeri almış, sonrada arkalarını dönüp oradan sıvışıvermişlerdi. (Yıllar sonra, uzaktan kumandalı bazı gözlem araçları gönderilmişti. Sirius gemisinin enkazının bile, belli ki birileri tarafından götürüldüğü gözlemlenmiş, bunun üzerine gözlem araçları da sıvışmışlardı.)

Saldırıdan on dört Siriuslu kurtulmuştu. Bunların on biri hâlâ Dünya'da yaşıyordu.

Forrester, Siriuslular'ın görüntü-duvarına yayılmış hikâyesini seyredip, hazvericisinin anlattıklarını dinlerken, ister istemez duygulandı. Otuz yıldır süren hapis! Artık yaşlanıyor olmalıydılar. Ümitleri var mıydı? Ümitsizliğe kapılmışlar mıydı? Geride, yuvalarında, yumurtlama yerlerinde, inlerinde bekleyen eşleri, çocukları var mıydı?

Hazverici bunları bilmiyordu; sadece Siriuslular hakkında

dikkatli incelemeler, sonsuz münakaşalar yapıldığını ve sonunda serbest bırakıldıklarını biliyordu; ev hapsinde ama serbest.

Meclis, Siriuslular hakkında bazı yasalar çıkartmıştı. Birincisi, o andan itibaren ana politika onların gezegenleriyle temasa geçmekten kaçınmaktı. Siriuslular'ın Dünya'nın yerini öğrenmeleri durumunda saldırmamaları ihtimali vardı – ama, öğrenmezlerse kesinlikle saldıramazlardı. İkincisi, şu anda tutuklu olan Siriuslular kesinlikle geri dönemezlerdi. Üçüncüsü, insanlık, hiç gelmeyeceğini ümit ettiği saldırıya karşı hazırlanmalıydı.

Böylece Siriuslular Dünya yüzüne, hepsi ayrı birer şehre dağıtıldılar. Geniş parasal yardım, rahat yaşam mekânları ve Dünya'dan ayrılma ve biribirlerini görme özgürlüğü hariç her türlü kolaylık sağlandı. Her hareketleri gözlendi – sadece basit birer hazvericiyle değil, sinir sistemlerine ameliyatla yerleştirilen bir alıcı-verici aracılığıyla. Hepsinin her an, nerede olduğu kaydediliyordu. Gitmelerinin yasak olduğu bölgeler konusunda da bilgilendirilmişlerdi – roket alanları, nükleer enerji santralları ve daha bir düzine kadar yer. Yasağı görmezden gelirlerse uyarılıyorlar, uyarıya kulak asmazlarsa, uyarıyı güçlendirmek üzere sinir sistemlerine acı verici bir akım uygulanıyordu. Bu da onları durdurmazsa veya herhangi bir nedenden alıcı-vericileri devre dışı kalırsa, yok ediliyorlardı. O güne kadar üçü öldürülmüştü.

O anda yumuşak çan sesini duydu, aynı zamanda görüntü-duvarı titreşmiş ve resmi değiştirmişti. Forrester işvereniyle karşı karşıyaydı.

Daha önce gördüğü resimdeki gibiydi. Belki de aynı Siriuslu'nun resmiydi. Fakat bu kez ona bakıyor veya öyle görünüyordu, çünkü üst tarafındaki bir düzine kadar gözden bu anlaşılamıyordu. Siriuslu konuştu.

"İsmin," dedi derin, aksansız bir İngilizceyle, "Charles Dalgleish Forrester, benim için çalışıyorsun ve bana S Dört diye hitap edeceksin."

Sanki konuşan bir robottu. Hazvericiden çok, bir robot.

"Tamam, S Dört," dedi Forrester.

"Bana kendinden bahset."

Mantıklı bir istekti bu. "Olur, S Dört. Nereden başlamamı istersin?"

"Bana kendinden bahset." Kollar yavaşça dalgalanıyor, gözleri de, bir bilgisayarın ışıkları gibi, gelişigüzel kırpışıyordu. Forrester ses konusunda yanıldığına karar verdi. Daha çok gece yarısı programlarında gösterilen yabancı filmlerin dublajlarına benziyordu – gece yarısı programları ve yabancı filmlerin olduğu o devirlerdeki.

"Pekâlâ," dedi Forrester, düşünceli, "herhalde doğumumla başlayabilirim. Bin dokuz yüz otuz iki senesi, martın on dokuzuydu. Babam mimardı ama o sıralar işsizdi. Daha sonraları, ÇPİ için proje süpervizörü olarak çalıştı. Annem..."

"Bana ÇPİ'den bahsedeceksin," diye kesti Siriuslu.

"Bu, Ekonomik Bunalım zamanında, işsizliği önlemek için kurulan bir devlet dairesidir. Ekonomide belli aralıklarla tekrarlayan dengesizliklerin olduğu dönemlerde..."

"Bana konferans vermeyeceksin," diye kesti Siriuslu, "ÇPİ harflerinin, varlığının işlevi olduğu terimlerin açıklamasını yapacaksın."

Hevesi kırılan Forrester, Yeni Düzen'in çalışma projeleri idaresi programının işlevini somut kavramlar halinde açıklamaya girişti. Sadece somut kavramlar gerekliydi. Siriuslu, açıkça, Forrester'ın kişisel ekonomi kuramları yoluyla konuyu saptırmasıyla ilgilenmiyordu. Büyük olasılıkla kendi kuramlarını tercih ediyordu. Ama, Forrester'ın yaprak tırmıklamak veya ÇPİ'de çalışanlar hakkındaki şakalarıyla ilgilenir göründü, hiç olmazsa lafını kesmemişti. Siriuslu, ifadesiz bir şekilde gözlerini kırpıştırarak, tam yarım saat dinledi; sonra, Forrester'ın liseden mezuniyetini anlatmasını yarıda keserek, "Başka bir zaman daha anlatırsın," dedi ve kayboldu.

Forrester bir hayli memnundu, daha evvel hiçbir Siriuslu'yla konuşmamıştı.

Çocukların romantik bir şekilde ilgilenmelerine rağmen, duyduğunda Adne bu işi tasvip etmedi. Hiç etmedi. "Sevgili

Charles," dedi sabırla, "onlar düşman. İnsanlar kötü bir şey yaptığını söyleyecek."

"O kadar tehlikeliyseler, neden toplama kamplarına konmuyorlar?"

"Charles! Gene kamikaze gibi davranıyorsun."

"Veya neden onların yanında çalışmaya karşı bir kanun yok?"

Adne içini çekip orkide şekerlemesini kemirmeye devam etti, bir taraftan da ona endişeli bir şefkatle bakıyordu. "Öf, Charles. İnsan toplumu sadece kanun değildir ki, prensipleri de düşünmek zorundasın. Neyin iyi, neyin kötü olduğuna dair birtakım kıstaslar vardır ve bunlara uymakla da yükümlüsün."

Forrester homurdandı: "Evet bunu anlıyorum, birileri benim üzerime saldırırken iyi de, ben bu konuda bir şeyler yapmaya kalkışınca kötü oluyor."

"Kamikaze, Charles! Ben sadece sana Taiko'nun – mesela– sana toplumsal olarak yararlı bir iş için en az şu pis Siriuslu kadar para verebileceğini söylemek istiyorum."

"Leş Taiko!" diye öfkeyle bağırdı Forrester, Adne bu yanlış konuşma şekline gülmeye başladı. "Bunu ben kendim halledeceğim."

Tartışma böylece dostça sona erdi, ama Adne de gitmişti; işiyle ilgili bir randevusu olduğunu söylemişti; Forrester da işi hakkında soru soracak seviyede bilgi sahibi olmadığından, sesini çıkarmadı. "Sürünme" buluşması hakkında da soru sorma fırsatı doğmamıştı; şu isim seçme konusu da açılamamıştı bir türlü. Adne sesini çıkarmayınca, pek hevesli olmayan Forrester da susmuştu.

Üstelik o, çocuklarla konuşmayı daha çok istiyordu.

Çocuklar sayesinde, Forrester Siriuslu hakkında, Siriuslu' nun onun hakkında öğrenebileceğinden daha çoğunu öğrendi. Çocuklardan bilgi taşıyordu adeta. Sahip oldukları bütün bilgiye hâkim olmak da o kadar zor değildi, çünkü Siriuslular hakkında zaten bilinecek pek bir şey yoktu. Mesela, Dünya'da yaşayan bütün Siriuslular aynı cinstendi, ama bunun hangi cins olduğu çok ciddi tartışmalara neden oluyordu. Aile

yapıları da pek açık değildi. Yaşadıkları gezegendeki ilişkileri ne olursa olsun, içlerinden herhangi biri o ana kadar sevdiklerinden ve yakınlarından uzakta olmaktan üzüntü duyduğuna dair bir belirti göstermemişti. Forrester bunları istemeyerek de olsa kabullendi, ama bilinebilecek çok daha fazla şey olduğu gerçeği de onu rahatsız ediyordu. "Yani," dedi, "onları bir tek keşif gemilerini imha ettiğimiz zaman mı gördüğümüzü söylüyorsunuz?"

"Hayır, Charles!" diye anlayışla cevapladı oğlan. "Onların gezegenini bir kez de uzun menzilli gözlem araçlarıyla inceledik. Ama bu çok tehlikeli. Hiç olmazsa öyle söylüyorlar; bu yüzden bundan da vazgeçildi."

"Bir de Mira Ceti'nin kromosferindeki var," diye ekledi kız.

"Ne?"

Oğlan güldü. "Ah, evet. O çok eğlenceliydi! Sınıfta değerlendirme gezimizde görmüştük."

"Leş!" diye heyecanla haykırdı küçük kız. "Baksana! Bir daha gidersek belki Forrester da gelmek ister. Ben isterim!"

Forrester bir an için istediğinden fazlasına bulaşıyormuş gibi hissetti kendini. "Tabii, ama benim şimdi pek vaktim yok," dedi, müteredditt. "Yani demek istiyorum ki, bunlar benim çalışma saatlerim, ve..."

"Of, leş, Charles," diye sabırsızca kesti oğlan, "bu hiç zaman almaz, yani uzayda bir yere gitmiyorsun. Bu bir yapım."

"Ama sanki gerçek gibi," diye ekledi kız.

"Ama sadece kayıt," diye ekledi oğlan.

"Göster ona!" diye heyecanla haykırdı kız. "Mira Ceti! Lütfen, Tunt, söz vermiştin!"

Oğlan omuz silkip Forrester'a göz kırptı, sonra öne eğilip çocuk hazvericisine bir şeyler söyleyerek önündeki öğretici masanın bir düğmesine bastı.

Çocukların dağınık odası birden yok oldu, dalgalanan gri ve parlak turuncu bir duvarla çevrelenmişlerdi. Sonra aydınlandı...

Ve bir anda Forrester ve çocuklar kendilerini bir uzaygemisinin kaptan köprüsünde oturur buldular. Oyuncaklar git-

mişti, mobilyaların yerini parlak, metal aletler ve yanıp sönen göstergeler almıştı. Ve kristal pencerelerin dışında, bir yıldızın ezici kromosferi belirdi.

Gerçeği anlayana kadar Forrester, gayri ihtiyari, sıcaktan kendini korumak için büzülüverdi, ama böyle bir şey yoktu. Bu bir yanılsamaydı, ama kusursuzdu.

"Aman Tanrım!" diye hayranlıkla haykırdı, "Bu nasıl çalışıyor?"

"Leş, ne bileyim ben!" diye alayla cevapladı oğlan, "hazvericine sor, bu dokuzuncu aşama bilgisi."

"Eee, makina? Sen ne diyorsun?"

Hazvericinin sakin sesi bekletmeden yanıtladı: "İzlemekte olduğunuz olgu, Adam Forrester, titreşen bir perdeye fotik bir yansıtmadan ibaret. Bir müdahale efekti çocuklar ve sizin denge noktalarınızın merkezini oluşturduğu görsel bir kürenin üzerinde sanal bir görüntü oluşturuyor. Şu andaki yapım, bir yıldız atmosferindeki Sirius keşif gemisinin, işlenmiş ve basitleştirilmiş görüntüleri. Gemi, şu..."

"Bu kadarı yeterli," diye kesti Forrester, "ben çocukların cevabını daha çok beğendim."

"Kes, Charles!" diye gergin bir ifadeyle kesti oğlan. "Başlıyoruz! İşte, bak oradaki Sirius yüksek-ısı keşif gemisi ve biz de onunla karşılaşmak üzereyiz."

Sert bir erkek sesi hırladı: "Çekici gemi Gimmel! Filo arkadaşınızın bir motor arızası var! Yakalayıp kilitlenin ve mürettebatı tahliye etmeye hazırlanın!"

"Tamam!" diye haykırdı oğlan. "Arama işlemini başlat Tunt – sen seyret Charles!" Parmakları klavyede geziniyordu – biraz evvel orada değildi, ama çalışıyordu; bir devreye komut verdiğinde yalancıktan gemileri tepki gösterdi; gemiyi döndürdü; 'sanal' güneş gemileri aniden hareketlendi ve yanan gazların oluşturduğu alev fıskıyesine hızla daldı.

Forrester yanılsamanın kusursuzluğu karşısında duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu. Her şey oradaydı, sıcak ve hareket duygusu haricinde her şey – ve etrafındaki görüntülere bakan Forrester, oğlanın komutlarına uyan geminin hamlesini, silkelenmesini neredeyse hissediyordu. Besbelli, macera dolu,

bilinmeyen bir görevdeki bir filonun bir parçasıydılar. Forrester Siriuslu'ya benzeyen bir şey görmüyordu; aslında, aralarından geçtikleri yılankavi, helezoni gaz alevlerinden başka hiçbir şey görmüyordu. Ama etraflarındaki hayali gemilerin bilincindeydi. Gemiler biribirleriyle haberleştikçe, hoparlörden komutlar duyuluyordu. Mira Ceti'nin alev okyanusundaki atomlarına ayrılmış gazların içinde süzüldükçe, önlerindeki bir panel, bulundukları yeri düzlem ve irtifa olarak gösteriyordu. Forrester bir soru sormaya niyetlendi. "Ee, Tunt. Benim ne yapmam gerekiyor?"

"Gözlerini aç!" diye tıslad dikkatini kontrollere yoğunlaştırmış olan oğlan. "Aklımı karıştırma be adam!" Ama kız kardeşi bağırmaya başlamıştı bile. "Görüyorum onu! Görüyorum onu! Tunt! Bak işte orada!"

"Ööf, leş," diye umutsuzlukla inledi oğlan, "Rapor vermeyi hiç öğrenemeyecek misin?"

Küçük kız yutkundu, "Yani, filo arkadaşı görüldü, açı sıfır, yedi, sıfır, zannedersem. Yükseklik, –hmm– çok değil."

"Yakalamaya hazır olun!" diye gürledi oğlan.

Alev girdabının içinden toparlak bir gemi çıktı. Her şeyi siyahtı; gövdesi, pencereleri, etraflarındaki alevlerden daha koyu gözüken egzozun çıktığı kuyruğu bile siyahtı. Motor susarken hoparlörden, zayıf, iniltili bir ses duyuldu: "Acele et, Gimmel! Çok fazla dayanamayız."

Alevli gaz girdabıyla oraya buraya savrularak hareketsiz "gemi"ye yaklaşıyorlardı. Forrester, ağzı açık bakıyordu. Gemi orada, kontrolsüz ve çaresiz duruyordu ve arkasında o kromosferin alevlerinin ve radrasyonunun içinde bile parlak gözüken bir şey vardı, muazzam ve kokutucu bir şey...

"Yüce Tanrım!" dedi Forrester, "bu Sirius gemisi!"

Ve bütün görüntü titreyip yok oldu.

Çocukların odasına geri dönmüşlerdi. Forrester bir an için hiçbir şey göremedi, sonra göz sinirleri yeniden hareketlendi ve etrafını seçmeye başladı. Görüntü-duvarlarını, mobilyaları, çocukların aşina çehrelerini. Sefer sona ermişti.

"Eğlenceliydi, değil mi?" diye sordu, oraya buraya zıplayan küçük kız. "Değil mi Charles? Eğlenceli değil miydi?"

Ama bu arada ağabeyi, tiksintiyle masasındaki bir raporu okuyordu. "Tunt," diye homurdandı, "senin durumu daha iyi değerlendirmen gerekiyor. Sonucu görmüyor musun? Kilitlenmekte geç kaldık. Orada üç kişilik bir mürettebat vardı, ikisi öldü... Üstelik Sirius gemisini göremedik bile. Sadece o gördü."

"Özür dilerim, Tunt. Bir dahaki sefere daha iyi bakarım." diye cevap verdi küçük kız. Pişmandı.

"Ah, kabahat sende değil." Kızın omzu üzerinden Forrester'a bakıp acı acı, "Ayarları üç kişilik yaptılar," dedi. "Sanki onun bir katkısı varmış gibi."

Forrester, düşünceli, hazvericisinin spreyini aldı, bir düğme seçti ve ensesinde, kulağının hemen arkasındaki bir noktaya sıktı. Duruma uyumlu haz-suyunu seçip seçmediğinden emin değildi; onun istediği kendini sakin, mutlu ve zeki kılacak bir şeydi. Elde ettiği ise daha çok kıvanç gibi bir duyguydu, ama idare ederdi.

Alçakgönüllülükle, "İşinizi bozduğum için özür dilerim," dedi.

"Senin hatan değildi. Seni almamamız gerektiğini bilmemiz gerekirdi."

"Ama Sirius gemisini görmüş olmayı isterdim," dedi küçük kız özlemle.

"Zannedersem ben gördüm. Büyük, parlak bir gemi, değil mi? Bize doğru geliyordu hani?"

Oğlan birden canlanmıştı. "Öyle mi? O zaman belki de o kadar kötü değildir. Monitör, bunu duydun mu?" Öğrenme makinasından çıkan, ama Forrester'ın duyamadığı sesleri dinleyip sırıttı. "İyimser bir ikmal aldık," dedi, mutlu. "Kesin netice için haftaya tekrarlayacağız."

"Ah, çok iyi."

Forrester, gırtlağını temizledikten sonra, "Yapmış olduğumuzun tam olarak ne olduğunu bana anlatabilir misiniz?" diye sordu.

Oğlan, sabırlı bir ifadeyle ona baktı ve, "Bu, Mira Ceti kromosferinde, bir Sirius keşif koluna karşı bir görev simülasyonu. Bunu bildiğini zannediyordum. Temelde gerçek bir

gözlem, ama onların ve bizim gemilerimiz arasındaki temasın şekli devamlı olarak değiştirilir."

"A-ha."

Oğlan, ikircikli bir ifadeyle ona baktı ve "Olay şu ki, Charles," dedi, "biz bu simülasyonlardan not alıyoruz; ama önemli değil. Bunun bize bir zararı olmadı."

"İyi," Forrester zihninde bir fikrin ipuçlarının oluşmaya başladığını hissediyordu. Şüphesiz, hazvericinin sıktığı ilacın etkisi, ama... " Aynı numarayı Siriuslular'la ilgili başka durumlar için de yapabilir misin? Böylece belki onları daha iyi görebilirim? Mesela o ilk karşılaşma?"

"Olumsuz," dedi oğlan ve kız kardeşine baktı. "Tunt'ın kabahati, tabii ki. Siriuslular öldürüldüğünde ağlamıştı. Bunun bir daha değerlendirilmesi için biraz daha büyümemiz beklenecek."

Küçük kız başını eğdi, "Hüzünlüydüm," diye kendini savundu. "Ama yapabileceğimiz başka şeyler var, Charles. Ay'daki hindistancevizini görmek ister misin?"

"Neyi?"

"Oo, leş, sana gösterelim," oğlan kafasını kaşıdı, sonra hazvericisiyle konuştu. Görüntü-duvarı gene bulandı.

"Siriuslular'ın Mira Ceti'nin atmosferinde aradıklarına benzer başka bir yapı olduğu varsayılıyor," diye omzunun üzerinden anlattı oğlan, bu arada öğrenme makinasını ayarlıyordu. "Hakkında doğrusu pek bir şey bilmiyoruz. Sirius işi değil, bizim de değil. Kime ait olduklarını kimse bilmiyor aslında, ama onlardan çok var – ve Siriuslular da bizden daha fazla bir şey bilmiyor gibi. Onlar çok eski. Ve bu en yakındaki."

Görüntü-duvarı aydınlandı ve Ay'ın karanlık yüzü belirdi. Dönüşüm çizgisine yakın bir yerdeydiler, arkalarında parlak beyaz tepeler ve kraterler, bir taraflarında da kapkara Ay gecesi. Sığ bir kraterin çanağına bakıyorlardı, aşağıda birtakım insanlar dolaşıyordu.

"Bu bir bant kaydı, katılım yok, sadece istediğin kadar seyredebilirsin."

Kraterde birkaç basınç kulübesi vardı. Belki laboratuvar-

lar, belki bilim adamları ve "yapı"yı inceleyen –veya bir zamanlar inceleyip sonradan vazgeçen– diğer kişiler için barınaklar.

Sahiden bir hindistancevizine benziyordu, herhangi başka bir şeye benzediği kadar.

Tüylü ve yumurta şeklindeydi. Duyargaları –neden yapıldılarsa– organik değil, diye düşündü Forrester. Güneş ışınlarını yansıtan, kıran ve dağıtan, rengârek bir ışık seli oluşturan, cam gibi bir maddeydi. Kulübelerin boyuna bakılırsa, yaklaşık bir lokomotif büyüklüğündeydi.

"İçi boş, Charles," diye atıldı kız, "hepsi öyle."

"Peki nedir onlar?"

Kız kıkırdadı. "Öğrenirsen, bize de söyle. O zaman bizi kesin on ikinci kademeye geçirirler."

"Ama Siriuslular..."

"Hayır, Charles. Onlar daha sonra geldi. Bizim gibi. Ve bu şey, aynen şimdi olduğu gibi, birkaç gigayıldan beri orada. İşte şimdi herkes ne biliyorsa sen de biliyorsun. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Aslında vardı, fakat Forrester, öğrendikçe daha az şey bildiğinin farkına varacağını biliyordu.

Şaşırtıcı olan şuydu ki, Batı Yakası Tesisleri'nde sıvı helyum banyosundaki derin uykusu esnasında insanlığın başından çok şeyler geçtiğini şu ana kadar idrak edememişti. Bir dergideki hikâyeyi okumak gibi, bir sayfayı çevirirsiniz, on sene geçmiş olur; ama bilirsiniz ki önemli bir şey olmamıştır, çünkü önemli bir şey olması durumunda yazar size bunu söyler.

Ama on seneden çok daha fazlası geçmişti. Ve evet, önemli şeyler olmuştu. Olup biteni anlatacak bir yazar da yoktu.

10

Forrester dondurucudan çıkalı altı gün, işe başlayalı üç gün olmuştu. Ona bir milyon gün gibi gelmişti.

Fakat öğreniyordu. Evet, dedi kendi kendine, ağırbaşlı bir kutlama edasıyla, bütün ev ödevlerini yapıyordu ve bütün cevapları öğrenip bu kahramanlar cemaatinde yerini alması sadece bir zaman meselesiydi.

Bu arada, Siriuslu için çalışmak hiç de kötü değildi. Çalışmasına karşı toplumsal baskı sadece Adne'den gelmişti, ama o ilk günden sonra onu pek az görmüştü zaten. Onu özlüyordu; ama aklında başka şeyler vardı. Siriuslu –teşhisine katılmamakla birlikte, Forrester'ın onu erkek olarak düşünmesine müsaade etmiş, ama bir açıklama da getirmemişti– meraklıydı, açgözlü ama sabırlıydı. Forrester sorulara cevap veremediği zaman, araştırmasına müsaade ediyordu. Şaşırtıcı olmasına karşın, merakı geçmişeydi. Buna da bir açıklama getirmişti – bir çeşit açıklama. Onun görüşüne göre, o günkü durum aslında geçmişteki bir durumun sonucuydu; bu yüzden de insanlığın geçmiş durumunu bilmek istiyordu.

Forrester'ın düşüncesine göre, eğer o düşman yabancıların gezegeninde savaş esiri olsaydı, edinmek isteyeceği bilgiler daha çok silah ve savunma stratejileri olurdu. Ama o bir Siriuslu değildi ve öyleymiş gibi düşünmeye de hiç yeltenmemeye karar vermişti. Bu açıkça onun yapamayacağı bir şeydi. Böylece Madison Caddesi'ndeki reklam ajansları üzerine, bir dünya finali maçı çevresinde yaşanan ıstırap üzerine soruları cevapladı; her gün de bankasını arayıp o günkü ücretinin yatırılıp yatırılmadığını sordu.

Sonunda, paranın hâlâ para olduğu Forrester'ın aklına girdi. Elindeki çeyrek milyon dolar, ona çeyrek milyon dolarlık mal ve hizmet alma şansı veriyordu ve 20. yüzyıl standartlarına göre de aynı şeyleri alabilirdi. Şişen para değil, yaşam standartlarıydı.

Artık bir doların alabileceği o kadar çok şey vardı ki...O da bunlardan bol miktarda alıyordu.

Aynen 1969'daki gibi, çeyrek milyon dolarıyla yaşayabileceğini fark etti, 1969 şartlarıyla yaşarsa tabii. Robot hizmeti yok, geniş tıbbi hizmetler yok – hepsinden öte, dondurucu kullanma olanağı yok ve bunun yanında, organ bankaları, protezler ve kimyasal maddeler vesaire yok. Eğer özel olarak hazırlanmış pahalı yiyecekler yemese, seyahat etmese, pahalı aletler kullanmasa... Yani, tam olarak söylemek gerekirse, 20. yüzyıldaki bir taşra köylüsü gibi yaşarsa bunu başarabilirdi.

Ama şimdi değil. Artık bitmişti. 19. Renk'te, ki yirmi-otuz bin haricinde bir şey kalmamıştı, bir de tabii Siriuslu'nun ödedikleri vardı. Kalan sadece hazvericisinin birkaç haftalık ücretini ödemeye yeterdi, belki. O da dikkatli olursa.

Ama Forrester durumu kabullenmişti. Bu onu özel olarak rahatsız etmiyordu – en azından, iflas durumunda olması rahatsız etmiyordu, çünkü çalışmak onun elindeydi ve bu yolla, daha evvel hayal bile edemediği kadar para kazanma şansına sahipti. Onu üzen, alay konusu olmasıydı, o ve çeyrek milyon doları. En çok da Adne'nin buna katılmış olmasına üzülüyordu.

Çünkü, derinden, bir çölün şafak öncesi pırıltısı gibi, Adne'nin onun için çok önemli olacağı zamanın ilk işaretlerini alır gibiydi.

Daha şimdiden çok önemli, diye düşündü. En azından bu bir olasılıktı. Şu isim seçme konusunda ne demek istediğini düşündü. Ve neden, diye düşündü aniden, neden aramamıştı?

Ama onun için önemli olanların başkaları için de önemli olmaları gerekmediğini anlıyordu. Şimdilik o, hayatta bir çeşit çıraktı. Şimdilik bekleyebilir, çalışır ve öğrenirdi; henüz şansını zorlamayacaktı.

Forrester, başka hiçbir şey öğrenmediyse bile, tevazuyu öğrenmişti.

Forrester, henüz özel ve sevimsiz bir yoldan Dünya'daki en önemli kişi olma yolunda olduğunun farkında değildi.

Forrester'ı Siriuslu işvereni hakkında en çok endişelendiren, mahlukun zihninin bir şeylerle meşgul görünmesiydi.. Forrester bunu hazvericisine bile sordu.

"Sorunuzu açabilir misiniz, Adam Forrester? Alphard Dört Sıfır-Sıfır Trimate'in davranışının hangi yönü sizi endişelendiriyor?"

"Ona sadece 'Siriuslu' de, olur mu? Her neyse, komik bir konuşma tarzı var."

"Belki de bunun cevabı benim hesaplamalarımdadır, Adam Forrester. Sirius lisanı zaman içermiyor ve neredeyse Bool cebirine dayanıyor. Kendi kendime bunu 20. yüzyıl usulü İngilizce formuna çevirdim, eğer arzu ederseniz daha kitabi bir çeviri yapabilirim.

"Hayır, o değil; sanki aklında bir şey varmış gibi."

Birkaç saniyelik bir duraklama oldu. Forrester bile bunu fark edebilecek kadar bilinçliydi, bilgisayarın bu kadarcık bile tereddüt etmesine sebep olan şey, ciddi bir problem olmalıydı. Ama hazvericinin tüm söylediği, "Bana bir örnek verebilir misiniz, Adam Forrester?" oldu.

"Pek değil. Eh, bana garip şeyler yaptırtıyor. Onun beni hipnotize etmek istemeye hakkı var mı?"

Gene bir duraklama, sonra hazverici cevap verdi: "Bilemeyeceğim, Adam Forrester. Ama dikkatli olmanızı öneririm."

Eh, dikkatliydi tabii. Ama aynı zamanda endişeliydi de.

Siriuslu hipnotize etme önerisini tekrarlamadı –"derinde kalmış bilgileri, gömülmüş travmaları çıkartmak için"– ama çözümlenmesi gene de zordu. İlintisiz sorularına devam ediyordu, bir an için 20. yüzyılı anlattırıyor, hemen arkasından iki-bin yıl öncesine dönüp, Ariusçu-Athanasiusçu çatışmalarını izah ettiriyordu. (Forrester, bu din çatışmaları konusunda araştırma yapmak için zaman istediyse de, Homoiosçü ve Homousiosçu kelimelerinin arasındaki farkı kavramada zorluklar yaşadı.*) Siriuslu, kibarca hazverici ücretlerini masraflara dahil etmesini kabul etti. Ama Shoggo'nun derinliklerinde, Satürn'deki terk edilmiş yerleşim birimleri hakkındaki araştırmaları için yaptığı yol masraflarını kabul etmedi. Yorum "kapris" oldu.

Forrester'ın aklına, Siriuslu'nun yalnızlık çekiyor olabile-

ceği geldi. Ama gene de onu yerinde ziyaret etme önerisini reddetmişti; üstelik, Forrester'ın bildiği kadarıyla, Dünya'da yaşayan diğer ırkdaşlarının durumuyla da hiç ilgilenmiyordu.

"Medeni hukukta evliliği anlatacaksın." Ve Forrester, cesaretle, Siriuslu'ya sonunda evlilik kurumunun oluşmasına ve düzensiz ilişkilerin düzene sokulmasına neden olan cinsel güdüleri ve aile oluşturma gereksinimini anlatmaya koyuldu. "İndirim kuponları var!" diye çınladı, boş, yankılı ses ve Forrester, süpermarketlerin satış taktiklerindeki incelikleri anlatmak için elinden geleni yaptı. "Kanuni mecburiyetlere uymak veya uymamak," dedi Siriuslu; bu en uzun seansları oldu. Forrester, ne kadar çabalarsa çabalasın, kişisel ahlak kavramını toparlayamadı – kişilerin, ahlaki gerekliliğine inandıkları için uydukları kanunlar ve ahlaki açıdan anlamsız oldukları için, mümkün olduğunca çiğnenen kanunlar.

Siriuslu için üzüldüğünü fark etti, onun ev ödevi kendisininkinden de zordu.

Ama Forrester'ın kendi ev ödevi de ihmale gelecek gibi değildi. Hazvericisinden Sirius hakkındaki uzun menzilli gözlem araçlarının raporlarını aktarmasını istedi.

Siriuslular'ı hep bir kâğıttan kaplan olarak değerlendirmişti. Ama artık pençeleri de görüyordu. Koruganlar ve hızlı, güçlü savaş gemilerinden oluşan filolarla korunan Sirius Sistemi, geniş bir silah ağından ibaretti. Toplam on iki gezegen vardı, ikisi Sirius B çevresinde bir ikiz yörüngede, diğerleri büyük, beyaz yıldızın çevresinde normal yörüngelerde. Hepsinde yerleşim vardı ve hepsi de savunuluyordu.

Dünya gözlem araçları, şans –veya şanssızlık– eseri, savaş oyunlarını izleyip kaydedebilmişlerdi. Siriuslular, savaş oyunlarını çok ciddiye alıyorlardı. İşlenip incelenen kayıtlar, sadece ciddi bir savaş durumunun açıklayabileceği boyutlarda malzeme ve can kaybı göstermişti. Büyük gemilerden yüz kadarı hasar görmüş, bir kısmı tahrip olmuştu. Bir filonun tüm gemileri dış gezegenlerden birinin buzlarla kaplı uydusuna üşüşmüş, uydu, Forrester'ın gözlerinin önünde eriyip moloza dönüşmüştü.

Sonrası görülmüyordu, besbelli operatörler bu kadarının

yeterli olduğuna, Siriuslular tarafından görülmenin onlar hakkında bilgi alamamaktan daha tehlikeli olacağına karar vermişti.

Forrester bir daha Siriuslu'yu mekânında ziyaret etmeyi önermedi.

Yeni yaşamının beşinci gününde, Forrester yatağının uyarısıyla uyandı, standart, ucuz bir kahvaltı istedi (bu, aslında, daha evvel sipariş ettiği özel kahvaltılardan daha lezzetliydi), mesajlarını kontrol etti ve çalışmaya koyuldu.

Hazvericisine, gurur duyduğu bir ustalıkla, Amerikan Arşiv Enstitüsü'nün yeraltındaki muazzam tesislerine bir yol çizdirdi. Yerde beliren yeşil oku takip ederek kapıdan çıktı, bir asansör-taksiye bindi (bunlar, düz gittikleri gibi, aşağı-yukarı da hareket edebiliyorlardı), taksiden inip başka bir binanın, eskiden kalma delikli kartlı makinaların tıkırdadığı girişinden, işvereninin incelemesini istediği asırlarca öncesine dayanan belgelerin durduğu bir bölmeye ulaştı.

Hazvericisi birdenbire, "Bana 'uzay yarışı' hakkında bilgi vereceksin," dedi.

Forrester, gözlerini incelemekte olduğu mikrofilm göstericisinden kaldırdı. "Merhaba, Siriuslu Dört," dedi. "Benden istediğin gibi, Ned Lud Derneği'nin başlangıcını incelemekle meşgulüm. Çok da ilginç. Biliyor musun, bilgisayarları kırıp..."

"Ned Lud Derneği araştırmasına ara vereceksin ve bu gezegenin iki bölgesinin, Ay'a ulaşmak konusundaki rekabetlerinin arkasında yatan sebepleri anlatacaksın."

"Tamam, bir dakika. Bırak şu anda yaptığımı bitireyim."

Cevap gelmedi, Forrester omuz silkip çalışmasına devam etti. Lud'cular, göründüğü kadarıyla, işe ilk başladıklarında

* Ariusçular (Homoiosçular): 4. yy'da Hıristiyan üçlemesi (Baba-Oğul-Kutsal Ruh) içinde, Oğul'un Baba'ya benzer ama ondan ayrı olduğunu savunanlar. Athanasiusçular (Homousiosçular): Aynı dönemde, Baba ve Oğulun aynı tözden olduğunu savunanlar. (ç.n.)

kendilerini daha ciddiye alıyorlardı: Taiko'nun şovu ve maskaralıkları yerine, Ulusu Uyandırma işini baltalarla bilgisayarlara saldırarak yapmışlardı, savaş çığlıkları da şöyleydi: "İnsanlara insan işi! Makinalara muhasebe işi!"

Okudukça işvereninin çağrısı da aklından çıkmıştı. Sonra...

"Adam Forrester!" diye haykırdı hazvericisi. "Size iki acil bildirim var!"

Bu seferki merkezi bilgisayardı, Siriuslu'nun derin, uzak ve yankısız sesi değil. "Gene mi!" dedi Forrester.

"Heinzlichen Jura de Syrtis Major..."

"Biliyordum," diye söylendi Forrester.

"–Avlanma izninin yeniden yürürlüğe konduğunu bildiriyor. Haberdar edildiniz, Adam Forrester, lütfen ona göre davranın."

"Davranırım, davranırım. Öteki neymiş?"

"Adam Forrester, bu Alphard Dört Sıfır-Sıfır Trimate'den" dedi hazverici, sonra, hafif kararlı, ilave etti: "veya sizin dediğiniz gibi, Siriuslu Dört. İş akdinin feshi bildirisi. Garantiler karşılandı, ihbar ödendi. Gerekçe işverenin makul isteğini yerine getirmemek, yani, ABD ile SSCB arasındaki uzay aracı rekabetinin arkasındaki nedenler hakkındaki soru."

Forrester isyan etti, "Dur bir dakika! Bu şeye benziyor, yani– hey! Ben kovuldum mu yani?"

"Adam Forrester," dedi hazverici, "doğru. Kovuldunuz."

İlk şoku atlattığında, Forrester kendini kırgın hissediyordu, ama üzülmemişti. Elinden geldiği kadar iyi bir iş yaptığını düşünüyordu. İşi göz önünde bulundurursanız. İşvereni göz önünde bulundurursanız.

Buna rağmen, işin dezavantajları da vardı, Adne ve çocukların düşman için çalışmak konusundaki, kibarlığın sınırında yorumları gibi mesela. Böylece, Forrester, gönlü ferah, Siriuslu işini aklından sildi ve hazvericisinden kendisine yeni bir iş bulmasını istedi.

Hemen de bir iş buldu: Michigan Gölü'nün altındaki bü-

yük göl altı füzyon jeneratöründe yedek makina gözlemcisi. Parası iyi, iş de kolaydı.

Yirmi dört saat geçmeden Forrester yüksek ücretin sebebinin, belirsiz aralıklarla ciddi radyasyon kaçakları oluşması olduğunu öğrendi. Selefi, daha doğrusu, bütün selefleri şimdi büyük göl kıyısı dondurucularında düşük ısılı madde bloklarında yatıyorlar ve hücrelerindeki radyoaktif zehrin temizlenmesi için daha etkin bir yöntemin geliştirilmesini bekliyorlardı; hazvericisinin gayet sakin söylediklerine göre, tahmini bekleme süreleri de, geliştirilmesi olası bazı biofizik yöntemleri üzerindeki araştırmaların hızı göz önünde bulundurulduğunda, iki bin yıl kadardı.

Forrester'ın tepesi attı. "Teşekkürler!" dedi. "İstifa ediyorum! Her halükârda, burada ne halt etmeye bir insan bulunduruyorlar?"

"Bir sibernetik arıza durumunda," diye cevapladı hazverici hiç bekletmeden, "organik bir gözlemci, merkez işlemci ünitesiyle ses bağlantısı sağlayıp, acil durum önlemlerinin..."

"Sadece akademik bir soruydu, unut gitsin. Söyle bana," dedi Forrester, bir taraftan da kendisini yukarı, göl kıyısındaki bekleme platformuna, dolayısıyla şehre geri götürecek asansörün düğmesine basıyordu. "Bu işin beni öldüreceğini neden söylemedin?"

"Adam Forrester," dedi makina ciddi ciddi. "Bana sormadınız. Özür dilerim, Adam Forrester, ama bir asansör çağırdınız. Nöbeti devralacak olan görevlinin gelmesine daha üç saat var. Görev yerinizi boş bırakmamanız gerekiyor."

"Hayır, bırakmamam gerekiyor. Ama bırakacağım."

"Adam Forrester, sizi uyarmalıyım ki..."

"Bak. Eğer yüzey kısmındaki tabelayı doğru okuduysam, bu tesis yaklaşık yüz seksen senedir faaliyette. Bahse girerim ki, sibernetik kontroller bir sefer bile arıza yapmamışlardır. Doğru mu?"

"Haklısınız, Adam Forrester, ama gene de..."

"Gene de kıçımın kenarı. Ben gidiyorum." Asansör kapısı açıldı, Forrester girdi, kapı da arkasından kapandı.

"Adam Forrester, tesisin güvenliğini..."

"Öf, kes sesini. Tehlike falan yok. En kötüsü tesis kısa bir süre için durur. O zaman da tamir edilene kadar şehre enerji öbür jeneratörlerden verilir, değil mi?"

"Evet, Adam Forrester, ama tehlike..."

"Çok konuşuyorsun. Bu mesele kapandı," dedi Forrester. "Ah, bir şey var. Bana başka bir iş bul."

Ama hazverici bulmadı.

Zaman geçti ve hâlâ bulmadı. Hatta hiç cevap vermedi.

Odasına geri öndüğünde, Forrester hazvericisine sordu: "Hadi, ne oluyor? Siz bilgisayarların insani duyguları yok, değil mi? Eğer seni incittiysem özür dilerim."

Ama cevap alamadı. Hazverici cevap vermedi. Görüntüduvarı aydınlanmadı. Ismarladığı yemek gelmedi.

Oda ölüydü.

Forrester gururunu yendi ve Adne Bensen'ın evine gitti. Adne orada değildi, ama çocuklar ona kapıyı açtılar. "Çocuklar," dedi, "bir sorunum var. Hazvericimin bir sigortası falan attı galiba."

Şaşkın ona bakıyorlardı. Bir an sonra Forrester gene bir pot kırdığını anladı. "Ne oldu Tunt? Gene kulüp toplantısı mı? Ne âlemdesin Anni?"

Kahkahadan kırılıyorlardı. Forrester kızmıştı, "Tamam," dedi, "buraya gülmeye gelmedim, komik olan nedir?"

"Bana Tunt dedin!" diye güldü oğlan.

Kız kardeşi de gülüyordu, "En kötüsü, Tunt. Bana Anni dedi! Charles, sen hakikaten hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Başımın dertte olduğunu biliyorum," dedi sertçe Forrester. "Hazvericim çalışmıyor."

Şimdi de ağızları açık, fal taşı gibi gözlerle ona bakıyorlardı. "Oh, Charles!"

Belli ki felaketin büyüklüğü dengelerini bozmuştu. Geldiğinde zihinlerini ne meşgul ediyor idiyse, şimdi tüm dikkatleri Forrester'a yönelmişti.

Rahatsız, devam etti: "Öğrenmek istediğim, aksayan ne?"

"Bul!" diye bağırdı Anni. "Acele et, Tunt! Zavallı Char-

les!" Ona, sanki bir cüzzamlıymış gibi, acıma ve dehşetle bakıyordu.

Oğlan izlenecek yolu biliyordu – hiç olmazsa Forrester'ın ne hata yaptığını öğrenecek kadarını biliyordu. Çocuk hazvericisi sayesinde merkez bilgisayarla temasa geçti, Forrester'ın duyamadığı cevabı dinlerken gözleri açıldı, döndü Forrester'a baktı.

"Charles! koca LEŞ! İşini habersiz terk etmişsin!"

"Evet, tabii ki terk ettim," dedi Forrester. Koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. "Tamam," dedi, sessizliğe son vermek için. "Yanlış yaptım, değil mi? Sanırım aceleci davrandım."

"Aceleci mi?"

"Aptalca," diye düzeltti Forrester. "Üzgünüm."

"Üzgünmüş!"

"Her dediğimi tekrarlarsan," dedi Forrester, "beni çıldırtabilirsin. Ama bunun bana pek yararı olmaz. Her şeyi berbat ettim. Tamam. Kabul ediyorum."

Oğlan, "Evet, Charles," dedi. "Ama ceza olarak ücretini kaybettin, biliyor musun? Ve dondurucu için bloke edilen birkaç kuruş haricinde başka paran da yoktu, biliyorsun. Böylece..." oğlan kelimeyi kullanırken tereddüt ediyordu; "iflas ettin," diye fısıldadı.

Bunlar Forrester'ın hayatında duyduğu en korkutucu kelimeler değilseler bile, en üst sıralardaydılar. İflas? Bu inanılmaz bolluk ve süratli harcama devrinde mi? Gene ölse bile daha iyi olabilirdi. Koltuğuna çöktü, yardım etmeye çalışan küçük kız da ona içecek bir şey getirtti. Forrester çarpmasını umarak, minnetle iri bir yudum aldı.

Çarpmadı. Tabii ki kız elinden geleni yapmıştı, ama çocuk hazvericisinden alabileceği en sert içecek ancak limonata kadar çarpabilirdi.

Bardağı dikkatle bıraktı ve, "Bakalım anlamış mıyım," dedi, "faturalarımı ödeyemedim, onun için hazvericimi kestiler, öyle mi?"

"Eh, sanırım öyle diyebilirsin."

"İyi," dedi Forrester, "ilk yapmam gereken, kredimi sağlama almak, para bulmak."

"Doğru, Charles!" diye bağırdı kız, "bu her şeyi halleder."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

Çocuklar çaresizce biribirlerine baktılar.

"Yapabileceğim bir şey yok mu?"

"Tabii var, Charles. Olmalı! Sanırım yeni bir iş bulmalısın."

"Ama hazvericim bana yeni bir iş bulmuyor."

"Leş!" oğlan düşünceli düşünceli hazvericiye baktı, eline aldı, salladı, sonra gene yerine koydu. "Bu kötü işte. Belki Anni eve döndüğünde sana yardım edebilir."

"Öyle mi? Hakikaten yardım edebilir mi?"

"Hayır. Yani, nasıl yardım edeceğini bilemeyebilir."

"Peki ben ne yapacağım?"

Oğlan endişeli, biraz da korkulu, ona baktı. Forrester kendinin de öyle gözüktüğünden emindi. Kesinlikle öyle hissediyordu.

Tabii, dedi kendi kendine, Hara gene yardım edebilir, bu konuda tecrübesi olmalı. Veya Taiko da centilmence davranıp, onu küçük görmekten vazgeçerek Ned Lud Derneği'nde iş verebilir.

Ama, bu ihtimallerden hiçbirisinin de ciddi bir ümit vermediği kesindi.

Küçük kız onlardan uzaklaşmış, hazvericisine bir şeyler söylüyor, bu arada Forrester'dan tarafa hiç bakmıyordu – oyununa geri döndü, diye acı acı düşündü Forrester, haksızdı tabii, bunu da biliyordu, onlar nihayet çocuktu ve büyüklerin problemlerini, hele bir büyüğün –kendisinin– halledemediklerini çözmesini bekleyemezdi. Oğlan birdenbire, "Ah, Charles," dedi, "bir şey daha var, Anni diyor ki, Heinzie gene senin peşindeymiş."

"Bilmiyor muyum sanki." Ama içinde bulunduğu felaketin yanında, bu pek büyük bir tehlike gibi gelmiyordu doğrusu.

"Ama burada bir sorun var," dedi oğlan, "hazvericin yoksa, o geldiğinde uyarı da alamazsın. Üstelik ÖÇ aracı hakkında da bilmen gereken bir şey var. Biraz paran yoksa, öldüğünde seni dondurmazlar. Biliyorsun. Her zaman teminatların ödenmemesini gerektirecek bir şey yapabilirsin, o zaman, He-

inzie veya başkası masrafları üstlenmeye itiraz edebilir. Demek istiyorum ki, ellerinde parasını alamayacakları bir donukla kalmak istemezler."

"Durumlarını takdir ediyorum."

"Bilmek istersin diye düşünmüştüm."

"Ah, haklısın." Forrester etrafına bakındı. "Anni – veya adın her neyse. Sen! Ne yapıyorsun?"

Kız, hazvericisinden başını kaldırıp ona baktı, yüzü heyecandan kıpkırmızı olmuştu. "Ben mi, Charles?"

"Hı. Demin benim adımı söylediğini mi duydum?"

"Tabii, Charles. Seni kulübümüze üye olmanı öneriyorum, hani sana bahsetmiştik ya."

"Çok kibarca," dedi, acı acı Forrester. "Yemek odası da var mı?"

"Ah, o cins bir kulüp değil bizimki Charles. Anlamıyorsun. Kulüp sana yardım edecek. Şimdiden bir önerileri var."

Charles şüpheliydi. "Yardımı olur mu?"

"Leş, evet! Dinle. Tars Tarkas dedi ki: 'Eski şehir ve ölü deniz diplerini araştırsın. İhtiyar Jasoom'un lanetli konuklarına katılsın.'"

Kasvetli mesaj Forrester'ın aklını karıştırmıştı. "Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Tabii ki ediyor! Ay'ın karanlık yüzündeki hindistan cevizini araştıranlar kadar açık, görmüyor musun? Senin Unutulmuş Adamlar'ın arasında saklanman gerektiğini düşünüyor!"

11

Unutulmuş Adamlar'ın yaşadığı mahalleler, çocukların evinden yürüyerek on dakikalık mesafede, binaların altındaydı. Ama bu defa Forrester'ın kendisine yola yeşil oklar çizerek yardım edecek hazvericisi olmadığından yol yarım saat sürdü. Forrester, kelle koltukta, gürleyen hoverkraftların arasındaki çimenlik yola daldı ve yüz katlı bir binanın altına çıktı. Bir adam, mütevazı bir şekilde ona yaklaştı. Belli belirsiz tanıdık

gelmişti.

"Yabancı," dedi adam, yumuşak bir ifadeyle, "berbat bi hayatım oldu, her şey madenlerin kapanması ve karımın hasta olmasıyla başladı..."

"Arkadaş," dedi Forrester, "galiba yanlış numara çevirdin."

Adam geri çekilip Forester'ı yukarıdan aşağıya süzdü. Uzun boylu, kambur ve esmerdi, dingin ve zeki bir yüz ifadesi vardı. "Şu iki çocukla asıldığım herif değil misin?" diye suçlarcasına sordu. "Bana elli papel toslamıştın galiba."

"İyi hatırlıyorsun. Ama o param olduğu zamandı, şimdi ise iflas vaziyetindeyim." Forrester etrafına, çayıra ve o koca binalara baktı. Hiç de davetkâr görünmüyorlardı. "Eğer bana bu gece kalabileceğim bir yer tarif ederseniz," dedi, "size minnettar kalırım."

Adam bir tuzaktan şüphe eder gibi etrafını kolaçan etti, sonra sırıtıp elini uzattı, "Aramıza hoş geldin," dedi. "Adım Whitlow. Jerry Whitlow. Ne oldu?"

Forrester, kısaca, "Kovuldum," dedi ve kendini tanıttı.

Jerry Whitlow, acısına katılırcasına, "Herkesin başına gelebilir, sanırım. Biliyor musun, hazvericinin olmadığını fark ettim, ama fazla üzerinde durmadım. Dedim ki, leş, bu salak bir çaylak, hazvericisini unutmuş. Ama kendine bi tane bulmak zorundasın."

"Neden?"

"Neden mi? Leş, adamım, ava çıkan herkes için ne kadar çekici olduğunu bilmiyor musun? Buraya inerler, etraflarına bi bakarlar, senin halini görünce de – hey, bi gün bile dayanamazsın." Hazvericisini –veya Forrester'ın hazverici sandığı şeyi– çıkardı ve gururla gösterdi. "Taklit, çaktın mı? Ama sahi gibi duruyor, herkesi kandırabilir, bahse girerim seni kandırdı."

Hakikaten kandırmıştı. Ama Forrester fark etti ki, aslında yakından bakılınca hiç kimseyi kandıramazdı. Bir hazverici olmak için çok hafifti, belli ki plastik gibi bir maddeden yapılmış, hazverici rengine boyanmıştı. "Tabii ki çalışmıyor" diye sırıttı Whitlow. "Ama diğer taraftan, kirasını da ödemi-

yorum. Onları uzakta tutuyor. Bu olmasa, o öldürmekten zevk alan sapıklardan bi tanesi aşağıya indiğinde ilk iş beni şişlerdi."

Nazikçe onu Forrester'ın elinden aldı ve hesapçı bir edayla baktı. "Şimdi, senin de bunun gibi bi tane edinmen lazım, Allahtan, ilk seferde tam isabet kaydettin. İki blok ötede bunlardan yapıp satan bi tip var. Bi arkadaşım. Sana bi tane – bakiim, yüz dolar gibi düşük bi fiyata verir!" Forrester'ın tepkisini görünce, "Belki seksene bile!... Yetmiş beş?"

"Whit," dedi Forrester, "bende bir kuruş bile yok."

"Leş!" Whitlow dehşete kapılmıştı. Sonra omzunu silkip "Eh, ne yapalım," dedi, "Aptal bi on beş dolar için seni ölüme terk edemeyiz ya. Bunu hallederim."

"On beş mi?"

Whitlow sırıttı, "Bu komisyonsuz fiyat. Gel benimle evlat. Öğrenmen gereken bi iki numara var."

Unutulmuş Adamlar yukarıdaki büyük dünyanın atıklarıyla geçiniyorlardı, ama Forrester'a hiç de kötü yaşıyorlarmış gibi gelmemişti. Jerry Whitlow besili değildi, ama belli ki acından da ölmüyordu. Giysileri temiz ve bakımlı, tavırları ise rahattı. Neden olmasın, dedi Forrester kendi kendine, etrafı bir öğreneyim, burada yaşamak hoşuma bile gidebilir.

Whitlow hiç susmuyordu ama birinci sınıf bir öğretmendi. Ağzı açık kalan Forrester'ı binaların altındaki labirentlerden, hiç bilmediği köprü ayaklarından geçirdi. Anlattıkları çoğunlukla kendi hayat hikâyesiydi.

"... On altı yaşındayken madenlerden sepetlendim. İşsiz ve bakacak bi aile, dostum. Bi şekilde idare ettik, karım hasta olana ve yardım programına dahil olana kadar. O zaman bi devlet görevlisi geldi ve bana bazı testler verdi. Tanrım, o kadar yüksek puanlar aldım ki, dostum, bütün sınırları yıktım. O zaman okula geri döndüm ve..."

O anda durdu ve endişeli bir şekilde yukarılara baktı. Binaların arasında, küçük bir açıklıktaydılar. Forrester'ı yakalayıp hazverici yapımcısının oturduğu bodruma geri soktu.

"Dikkat et!" dedi şiddetle. "Yukarda bi muhbir var!"

Kelimeler Forrester'a bir anlam ifade etmeseler de, konuşmanın tonu yeterli olmuştu. O bir yöne koşarken Whitlow da öbür yöne koştu. Hazverici yapımcısının atölyesi, içine birtakım tesislerin monte edilip, sonradan çağlarını doldurdukları gerekçesiyle söküldükleri için boş kalan bazı yapıların olduğu bir bölgede, bir konut kompleksinin tesisat dairesinin uzantısındaydı. Hazvericileri satan ufak tefek adamın yaşadığı yer tripleks bir apartman gibiydi, üç katta üç oda; etrafı da her nedense bir buçuk metre kadar genişlikte boş tünellerle çevriliydi. Bunlardan birine Whitlow dalıvermişti, bir diğerine de Forrester.

İçerisi karanlık ve gayri muntazamdı. Ama Forrester aceleyle aşağı indi, bir taraftan da kafasını kolluyordu. Sonunda, zifiri karanlığa ulaşınca durdu ve nefes nefese yere çöktü.

Neden kaçtığını hâlâ bilmiyordu, ama Whitlow'un korkusu ona da bulaşmış gibiydi. Ve bu eski acılarını uyandırdı; o ana kadar dondurucudan çıktığı ilk gün yediği dayağı unutmuştu, ama harcadığı güç, uyuyan ağrıların uyanmasına neden olmuştu. Beli ağrıyor, beyni zonkluyordu.

O anda tam iki saattir bir Unutulmuş Adam'dı. Zaman geçti, sessizlik bozulmadı. Whitlow'un korktuğu her ne ise, onları buraya kadar takip etmemişti. Tavşana dönüşen insanı yakalamak için, tazıya dönüşen bir insan olmak gerekiyordu; üstelik, karanlıkta tavşanın bile belki pençeleri oluşurdu. Tek çekinmesi gereken o deli Marslı iken bile durumu yeteri kadar kötüydü. Şimdi ise...

İçini çekti ve yerini değiştirdi. Özlemle, fütursuzca alıp artık kendine ait olmayan dairesine yerleştirdiği bütün o mobilya ve ıvır zıvırı düşündü. İkinci elden satış gibi olanaklar yok muydu acaba?

Ama, olsa bile kendisinde bunu gerçekleştirecek bilgi ve görgü yoktu. Talimatlarla ona yardımcı olacak bir hazverici de yoktu. Hara'nın ona bu durumda yardım edip etmeyeceğini düşündü ve gidip doktoru görmeye karar verdi. Eninde sonunda, bu durumda olmasında Hara'nın da sorumluluğu vardı...

"Hayır," dedi karanlıkta, yüksek sesle, açık seçik olarak Forrester.

Hiç de Hara'nın sorumluluğu değildi. Her şey onun kendi sorumluluğuydu.

Unutulmuş Adam olarak geçirdiği şu iki saat süresince öğrendiği bir tek şey varsa, o da, kendinden başka hiç kimsenin sorumluluğunun olmadığıydı. Bu dünya, koruyucu bir devletin halkını gözettiği bir dünya değildi. Bu bireyin dünyasıydı, herkes kendi kaderinin kaptanıydı, kendi ruhunun efendisi...

Ve kendi başarısızlıklarının mahkûmu.

Whitlow'un yavaşça kendisine seslendiğini duyduğunda, Forrester soğuk ve şefkatten yoksun bir dünyada yapayalnız olduğu gerçeğiyle yüzleşmiş ve bunu kabullenmişti.

Dikkatle kanallardan çıktılar, bir hoverkraft yolunu geçtiler, bir çayırın üzerindeki, elips şeklindeki bin sütunun taşıdığı binanın altından da geçtiler. Binanın altına gömülmüş ışıklar on dönüme yayılmış çimenleri aydınlatıp, büyümelerini sağlıyordu.

Güvenini yeniden kazanmış gibi görünen Whitlow, üzerinde ACİL ÇIKIŞ yazılı bir kapısı olan bir sütuna yöneldi. Kapıyı açıp Forrester'ı içeri soktu, kendi de girip kapıyı kapattı.

"Üff," dedi neşeyle. "İyi yırttık, ama artık güvendeyiz. Acıktın mı?"

Forrester aslında tam bir soru sormak üzereydi, ama adamın sorusu bütün dikkatini çekmişti. "Evet!"

Whitlow sırıttı. "Tahmin etmiştim," dedi. "Tam sana göre bi şeylerim var. Bu binada devamlı bi müşterim var, bi zamanla laboratuvarda beraber çalışmıştık. Şimdi diyet programlamasında çalışıyor, deneysel kotadan hep bi şeyle getirir. Şimdi, bakalım..."

Bir çekmeceyi karıştırıp iki termal kapaklı sıcak yemek kabı çıkardı. Bir dokunuşla açılıp, dumanları tüten, güzel kokular salan iki kişilik bir yemeği ortaya çıkardılar. "Vay be, her zamankinden iyi iş çıkarmış! Tütsülenmiş Milanez istiridye gibi duruyor! Isır bakalım, Chuck: On iki havarinin sofrasında bile daha iyisini bulamayacağına bahse girerim!"

Forrester bir taraftan yemeğini yerken, ne biçim bir yerde

olduğunu araştırıyordu. Sirius tehlikesi belirdiğinden beri yerin iki yüz metre altında yeni tesisler kazıldığı için artık kullanılmayan, eski sığınaklara giden bir geçide benziyordu burası. Ama bu tam donanımlı sığınak yerinde kalmış ve kimse kullanmadığından, Whitlow oraya yerleşmişti. Isısı kontrol altındaydı, ışıklandırması ve sıhhi tesisatı vardı ve Forrester'ın da görmüş olduğu gibi, gıda saklama araçlarına da sahipti. Whitlow'un tek yapacağı yiyecekleri sağlamaktı. Forrester arkasına yaslanıp kendini bıraktı, bir parça daha çikolatalı mus yemek ve Whitlow'u dinlemek için enerjisini toplamaya çalışıyordu. "...Ben M.I.T.'den mezun olduğumda, kömür madeni mühendisleri için pek iş olanağı yoktu, ben de geri döndüm ve katı hal elektroniği master eğitimi aldım. Sonunda Bell Laboratuvarları için eleman arayanlar beni buldu ve bi öneri yaptı. Bende başlangıç için dokuz bin ücretle çalışmaya başladım. Leş, adamım, işler iyi gidiyordu. Mary kilo almaya bile başlamıştı. Fakat bende bu öksürükler başladı..."

"Whit," dedi Forrester, "biraz ara ver, lütfen. Bir şey sormak istiyorum. Şu muhbirden niye saklandık?"

Whitlow şaşırmıştı, "Özür dilerim," dedi, bir dakika kadar sonra. "Senin bi çaylak olduğunu unutup duruyorum. Muhbirler hakkında bi şey bilmiyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Eh, tek bilmen gereken, onların bela olduğu. Tepeden aşağısını seyreden akbabalar gibi. Aşağıda bi ceset olduğunu hemen anlarsın. Bak şu basın özgürlüğü hikâyesini çıkardılar ya, birisi bi öldürme izni aldığında hemen onlara bildirmek zorunda. Tam bi eylem planı da bildiriyor, anlarsın ya, kan akmaya başladığında orada olabilsinler diye, çünkü bütün olan biteni banda alıp görüntü-duvarlarında gösteriyorlar. Özellikle katil turnuvalardan birine katılıyorsa. Geçen hafta, Ulusal Açık'tan o herif buradaydı ve Tanrım, her bulutta bir gazeteci asılıydı sanki."

"Anladım sanırım," dedi Forrester. "Demek istiyorsun ki, muhbirlerden uzak durabildiğin müddetçe, katillerden de uzak durabilirsin."

"Mantıklı, değil mi?"

"Neyin mantıklı olduğunu bilmiyorum," dedi tevazuyla Forrester. Adne'nin çocuklarının önerisine uymakta bu kadar acele etmiş olmaktan ve Adne'nin küçümser ifadesinden bu kadar çekinmiş olmaktan pişmanlık duymaya başlıyordu. Birdenbire bir hiddet dalgasına kapıldı. Bu dünya onun hayatını ne cüretle bu kadar hafife alabilirdi!

Ama diğer taraftan, bu dünya olmasaydı, hiç hayatı olmayacaktı; asırlar önce, ciğerleri duman ve alev dolu olarak ölmüş olacak, vücudundan arta kalanlarsa, toprakta yumuşak bir kalıntıdan başka bir şey olmayacaktı. Arkasına yaslandı ve ninni gibi Whitlow'un hikâyesinin devamına kendini bıraktı.

"Ve şirketin doktoruna gittiğimde, bana o hastalığa yakalandığımı söyledi, Büyük K'ya. Korktum mu peki? Fakat o zaman şirketin laboratuvarında dondurucu projesi vardı, bende oraya, doktorlara gittim. 'Vaay,' dediler. 'Akciğer kanseri ha? İyi, gel şuraya yat, biz de senin kemiklerini donduralım..."

Gevşemiş, yarım kulakla dinleyen Forrester, uykusunun geldiğini hissetti. Çok garip bir gündü, diye düşündü; ama sonra düşünmesi durdu ve uyuyakaldı.

Whitlow'un dediğine göre bir dilenci olarak başarılı bir hayat sürdürebilmek için, "müşteriler"inizi seçerken özel dikkat sarf etmeliydiniz. Yapılacak en kötü şey yanlış tahminde bulunmaktı. Her an için birine yanaşıp asılabilir ve bir anda onun, yüksek sosyeteden, ucuz, kendisini kurbanın tamirat masrafından kurtaracak, üstelik daha da heyecanlı –çünkü kurbanın ölü kalma olasılığı da vardı– öldürme peşinde ateşli bir genç olduğunu anlayabilirdiniz.

Bundan kaçınmak için, her belirleyici işareti titizlikle incelemek zorundaydınız. Aşağıya hiç kimse iş için inmezdi. En iyileri meraklı turistlerdi. Genellikle çiftler halinde gelirler, gezdirilmek için gelenin bir çaylak olduğu güvenle varsayılabilirdi – dondurucudan yeni çıkmış veya uzaydan taze dönmüş, daha öldürme hevesi olmayan biri. Burada önemli olan, gezdirenin doğru bir şekilde değerlendirilmesiydi. "Onun için sana asıldım, Chuck. Çocuk hakkında hiç endişem olma-

dı. Bazen çok yanılabiliyorsun, tabii."

Ve tabii ki her yaptıkları şöyle ya da böyle yasadışıydı, onun için polislere de dikkat etmeniz gerekiyordu.

Polisler, o anda yasayı çiğnemiyorsanız veya herhangi bir nedenden aranmıyorsanız, sizi rahatsız etmiyorlardı. Aksi takdirde "çok" rahatsız ediyorlardı. Forrester'ın polislerle ilk teması, Whitlow'un bir leylak kümesinin ardından fısıltıyla verdiği talimatların yardımıyla bir kadına yalnız olarak yanaşması esnasında oldu. "Chuck, ne yaptığını gördün mü? Sigarasının izmaritini yere attı. Bire on bahse girerim ki bin dokuz yüz seksen veya öncesindendir, git ve onu arakla evlat!" Ama Forrester daha ancak bir adım atmıştı ki, Whitlow'un ince fısıltısını duydu. "Aynasız!"

Polis, iki metre boyunda, mavi üniformalıydı ve copa benzemesine rağmen cop olmayan bir şey taşıyordu. Forrester bu konuda uyarılmıştı, bu bir çeşit hazvericiydi, uyuşturucu spreyler ve ateşli silahlarla doluydu. Polis onları görmüştü.

Copunu sallayarak onlara yaklaştı. Durdu ve leylak kümesinin arasından Whitlow'un gözlerinin içine baktı. "Günaydın, Adam Whitlow," dedi kibarca ve Forrester'a döndü. Sessizce onun da gözlerinin içine baktı, "İyi günler, Adam Forrester," dedi ve uzaklaştı.

Soluk soluğa kalan Forrester, "Nereden tanıdı?" diye sordu.

"Retina izi, kafam ona takma, eğer seni herhangi bi nedenden arıyor olsalardı, şimdiye seni çoktan götürmüştü. Bi dakka bekle de uzaklaşsın."

Kadın kurban da bu arada uzaklaşmıştı. Ama daha çok fırsatları olacaktı.

Polisleri kollayıp, Whitlow'un insan özelliklerini, potansiyel müşterileri nasıl gözlemlediğini takip ederken, Forrester zamanın geçiverdiğini fark etti. Geçirdiği en tatsız gün de değildi bu. Hava ılık ve kuru, bitkiler hoş kokuluydu, karşılaştığı kişiler de normalden kötü değillerdi. Forrester, ayna gibi parlayan bir bikini giymiş olan bir kızdan beş dolar, tüylü bir maymunu gezdirmeye gelmiş olan bir adamdan da elli dolar almıştı; adam, bunu bir çeşit kira ödemek gibi görmüştü anla-

şılan. Whitlow'a sahte hazvericisinin parasını ödedikten sonra, cebinde parası bile kalmıştı Forrester'ın. Pek para harcama gereksinimi olmadığından, kendini gene rahat hissetmişti.

Derken, Whitlow'un şahin gözleri parladı ve gergin bir halde fısıldadı: "Vaay! Şuraya bak, lütfen. Bu sefer iyi bir şey var elimizde!"

Bir glayöl yatağının yanında, bir adam bir hover-taksiden inip parasını ödemişti. Kesin bir şey anlaşılamamasına rağmen, genç gözüküyordu. Çimende amaçsız bir şekilde, manzarayı seyreder gibi yürüyordu. Yürüyüşü garipti ve onlara yaklaşırken, ifadesinde, vakur bir neşe fark ediliyordu.

"Bak nasıl yürüyor!" dedi Whitlow.

"Bakıyorum. Nesi var?"

"Nesi olsun, Chuck, düşük yerçekiminden çıkmış! Karşında uzun bir yolculuktan döndüğü apaçık görülen birisi var, çok yüksek olasılıkla da cebi maaşıyla dolu. Arakla onu!"

Forrester Whitlow'un teşhisini sorgusuz kabul etti. Uzay adamına doğrudan yaklaşıp açıkça konuştu: "Benim adım Charles D. Forrester, bu dönemin usulleri konusundaki cehaletimden dolayı beş parasız ve işsizim. Eğer bana biraz para verebilirseniz, size ömür boyu minnettar kalırım."

Whitlow da aniden yanlarında belirivermişti. "Benim için de aynı şey geçerli, patron. Eğer bize yardım etme kibarlığını gösterirseniz, size sonsuza kadar minnettar kalırız."

Adam durdu, elleri ceplerinde, ifadesi de hayret ve rahatsızlıktan yoksundu. Ciddi bir ilgiyle onlara döndü. "Bunu duyduğuma üzüldüm, beyler," dedi. "Probleminiz nedir, bayım?"

"Benim mi? Eh, aynı Forrester'inki gibi. Adım Whitlow, Jerry Whitlow. Eskiye, ta doğduğum güne dayanıyor, Batı Wirginia'daki madenlerde çalışıyordum. Kapandılar, sonra..."

Uzayadamı sadece kibar değil, aynı zamanda sabırlıydı da. Whitlow'un uzun hikâyesini, sonra da anlattığı kadarıyla Forrester'ınkini dikkatle dinledi. Onların acısını paylaştı, isimlerini yazdı ve bir daha aşağıya gelirse onları arayacağına söz verdi. Kısaca ideal müşteriydi – sadece bir uzay adamı değil, aynı zamanda dönüşümlü olarak dik açı iletişim uydularını göze-

ten mürettebattandı. Bu uydular, ekliptik düzleme doksan derece açıyla Güneş'in etrafında döner ve Güneş Sistemi'ndeki iletişimin sorunsuz yapılmasını sağlarlardı, ekonomik nedenlerden dolayı, mürettebat altı ayda bir değiştirilir, bu yüzden, görevden döndüklerinde cepleri para dolu olur ve insanlarla konuşmaya hevesli olurlardı; Whitlow ile Forrester adamın yanından ayrıldıklarında ceplerinde iki biner dolar vardı.

O gün akşam yemeklerini bir restoranda yediler. Whitlow'un itirazlarına rağmen, Forrester hesabı ödemekte ısrar etti.

Restoran, Unutulmuş Adamlar'ın –ve Unutulmuş Kadınlar'ın– sıkça takıldıkları bir yerdi. Özel kulüp gibi, biraz da Otomat gibi bir yerdi. Komple hazverici servisi sağlanıyordu; tek fark, bir deliğine para atarak ödeme yapılmasıydı. Fiyatları öğrenince Forrester'ın saçları diken diken oldu, ama kendini ödenmeye değer tecrübeler edindiğini düşünerek teselli etti; böylece, Whitlow'un önerdiği gibi bir haz spreyiyle başladılar (her seferi elli dolar), sonra kokteyl (kırk), sonra berrak, doyurucu bir çorba (yirmi beş), sonra gene içki, o aralarda, Forrester sayıyı kaçırdı. Ete benzer ama et olmayan bir şey hatırlıyordu –vanilya şekerlemesiyle kaplı gibiydi, ama içi kanlıydı– sonra, gene bol miktarda içtiler.

Yalnız değillerdi. Mekân doluydu. Whitlow sanki herkesi tanır gibiydi, altı asır, yedi kıta ve birkaç Dünya dışı gezegen ve Ay'dan toplanmış bir kalabalık.

Bir de, iriyarı, kırmızı suratlı, Kevin O'Rourke na Solis Lacis isimli, adını söyleyene kadar Katil Heinzlichen'a çok benzediği için Forrester'ı korkutan bir adam vardı. Benzerliğin sebebi ise basitti, ikisi de Marslı'ydılar. Ama, O'Rourke şairdi. Prensip olarak, demir kafalı devlet diye adlandırdığı müessesenin rüşvetlerini reddediyordu. Biraz kurcalayınca, Forrester, onun vakıf ödeneklerinden söz ettiğini anladı, bunlar şairlere ödeniyordu, neredeyse sınırsızdılar; ama O'Rourke bunların hepsini reddetmişti. Kısa bir süre için Ned Lud Derneği'yle ilgisi olmuş, ama onların da demir kafalı devletten bir farkları olmadığına karar vermişti. Bütün Dünya bir afet bölgesiydi. Bırakın Siriuslular alsınlardı! "Peki neden Mars'a geri dönmüyorsun?" diye yeterince kibarca sormuştu Forrester;

ama Marslı bunu bir hakaret olarak kabul etmiş, onu tersleyip hantal yürüyüşüyle uzaklaşmıştı.

"Aldırma," dedi, omzuna yaslanmış olan ve ona habire içki veren esmer, ufak tefek, güzel kız. "Geri gelecek, *certainement*."

Toplantıda bir Birleşmiş Milletler havası var, diye düşündü Forrester. Marslı şair türü birkaç değişik tip haricinde Unutulmuş Adamlar'ın çoğu hemen hemen Forrester'ın çağından geliyorlardı. Uyum göstermekte en çok güçlük çekenler, diye düşündü – aynı zamanda para kazanmakta da en çok güçlük çekenler.

Ama hepsi öyle değildi, mesela o esmer, ufak tefek kız, ilk olarak Çekoslovakya'da bir balerinmiş, 1991'de Çin Bolşeviği bir karşı-devrimci olduğu için vurulmuş. Krusçevci yeraltı örgütü tarafından güç bela dondurulmuş, ondan sonra şöyle veya böyle yedi kere daha öldürülmüş ve her defasında dondurulmuş. Unutulmuş Adamlar'ın arasında saklanmasının parayla bir ilgisi yoktu. Whitlow'un fısıldadığına göre kız yüklüydü; asırlar boyu, bir düzine ülkedeki hayranlarından altınlar ve mücevherler toplamış, zaman içinde bunların değeri katlanarak artmıştı. Ama, maruz kaldığı cinayetlerden birisi esnasında, beyin hücreleri bir değişim geçirmişler, bu yüzden her defasında yurtdışına saklanmış Stalinist ajanların onu beklediklerine inanmış olarak uyanıyordu. Aslında onlardan pek korkmuyordu. Ölme fikrine, Forrester'ın bir zamanlar dişçiye gitme fikrine karşı olduğu gibi karşıydı; pek endişelenmezsiniz ama, bir şeylerin ters gideceğinden de eminsinizdir. Yedi asrın her birinde yasamış biri olduğu için, Forrester ona bir anlamda hayranlık duyuyordu – aynı zamanda çok da güzeldi. Bir müddet sonra kız o kadar sarhoş oldu ki, anıları da anlamsızlaştılar.

Bir içki daha almak için kalktı ve hafifçe yalpaladığını fark etti. Hafif bir yalpalama olduğundan emindi, ama gene de içkisini aldığında, ince, yaşlı ve neredeyse tamamen kel bir adamın üstüne sıçrattı. Adam sırıtıp başını salladı ve, "*Tenga dura, signore! È precioso!*" dedi.

"Haklısınız," dedi Forrester ve yanına oturdu. İçeri gir-

diklerinde Whitlow ilginç olduğu için onu Forrester'a göstermişti. Forrester'dan bile önce doğmuştu. 1988'de amboliden öldüğünde yüz yedi yaşındaydı, ambolisi tedavi edilebilirdi, ama, yaşlılık edilemezdi, en azından o zaman. Altı asırlık rüyasız sıvı helyum uykusundan sonra, serveti, dondurucu yedieminin canlandırılmasına karar vereceği kadar artmıştı; ama ona sadece işlevsel gençlik kazandıracak tedaviye yetmişti, görünüşüne bir şey yapılamamıştı; bu da bütün servetine mal olmuştu. "Bahse girerim ilginç bir hayatınız olmuştur," dedi resmi bir edayla Forrester ve içkisinin kalanını bir yudumda içti.

Adam ciddi ciddi başını salladı, "*Signore*," dedi, "*durante la vita mia prima della morte, era un uomo grande! Nel tempo del Duce – ah! Un maggiore dell esercito, io, e dappertutto non mi dispiacciono le donne!*"

Whitlow ihtiyarın omzunu sıvazladı ve Forrester'ı götürdü. "Önbeyinde tahribat," diye fısıldadı.

"Ama İtalyanca konuşuyordu."

"Tabii, Chuck. Doğru dürüst öğrenemiyor, onun için burda. Biliyorsun, etrafındaki insanların lisanını konuşamazsan, pek iş bulma şansın kalmaz."

Marslı yalpalayarak yanlarından geçti; başı onlardan yana eğikti. Forrester onları dinleyip dinlemediğini anlayamadı, ama şöyle söyleniyordu: "Diğerleri gibi konuj. Diğerleri gibi yaja. Devled için yaja, çünkü devled en iyizini bilir."

Parti canlanıyor, diye düşündü Forrester, mutlu ve heyecanlı. Yeşil bir pelerin giymiş olan ufak tefek bir adam –bir Siriuslu taklidi herhalde– "En iyisi nedir?" diye bağırıyordu. "Adolf Berle yarım bin yıl evvel bunu sormuştu, 'Bir şirket ne arzular?' Ve şimdi devlet de bir şirket oldu!"

Balerin hıçkırdı, donuk ve kızgın gözlerini açtı. "Stalinist!" diye tısladı ve uykusuna geri döndü; Forrester ise ceplerinin derinliklerinden yüz dolarlık kupürler çıkarıp, herkese içki almak için hazvericinin deliğine sokuyordu.

Forrester son bin dolarını da süratle tükettiğinin farkındaydı. Bir taraftan bu hoşuna da gidiyordu. Yarının dertlerini yarına bırakmak için yeteri kadar sarhoş, yeteri kadar da hava-

sındaydı. Ertesi gün ne kadar kötü başlarsa başlasın, o günden daha kötü olamazdı. Unutulmuş Adam olmanın bir avantajını gördü; beş parasız kalabilir, ama asla iflas etmezdiniz. Hiç krediniz olmadığı için onu kaybetmeniz de, borca girmeniz de olası değildi. Akıllı Tars Tarkas! Mükemmel çocuklardı, ona ne güzel yol göstermişlerdi. "Ye!" diye haykırdı Whitlow'un onu ihtiyata çağıran fısıltısını bastırır gibi. "İç! Mutlu ol! Çünkü yarın tekrar öleceğiz!"

"*Domani morire!*" diye bağırıyordu, bir taraftan Forrester'ın kim bilir kaç dolara ısmarladığı grappa kadehini kaldıran yaşlı İtalyan, Forrester da ona karşılık verdi.

"Dinle, Chuck," dedi Whitlow, rahatsız. "İstersen biraz yavaşla, olur mu. O uzay adamı gibisini her gün bulamayız."

"Sus, Whit. Ninem gibi konuşma lütfen."

"Peki, para senin. Ama yarın beş parasız kalırsan beni suçlama."

Forrester gülümsedi ve yüksek sesle, "Beni hasta ediyorsun," dedi.

"Orada dur bakalım!" diye parladı Whitlow. "Ben olmasaydım, şimdi nerde olurdun? Allah kahretsin, bu muameleye tahammül..."

İrlandalı isimli Marslı tam o sırada araya girdi. "Hey, dozdlar! Bu kadar yeder. Daha gidip yeni içki almanız gerekiyor." Whitlow yatışıyordu, bu arada, Forrester'ın aklına bir şey takılmış, Marslı'ya bakıyordu."

"Sen," dedi, "nasıl oluyor da böyle konuşuyorsun?"

"Nazıl 'böyle'? Zence konujmamda komik bir jey mi var?"

"Evetya, var."

Ama birden Marslı'nın aklına bir şey gelivermişti. Parmaklarını şaklattı. "Dur bir dakika, zen adının Forrezder olduğunu zöylemişdin, değil mi?"

"Evet, doğru. Ama biz senden..."

"İnzanların zözünü böyle kezmemen gerekdiğini öğrenmen gerekiyor," diye azarladı onu Kevin O'Rourke na Solis Lacis. "Zöylemek izdediğim juydu. Ordalıkda zeni arayıp duran bir Ziriuzlu var."

"Siriuslu mu? Şu yeşil tiplerden mi?" Aklı bulanık olan Forrester konsantre olmaya çalıştı, ama bu hoşuna gitmemişti. "S Dört mü demek istiyorsun?"

"Numarazını nerden bileyim? O bazınç odalarının birinin içinde geldi. Ama bir Ziriuzlu olduğundan eminim. Onlardan daha evvel de görmüjdüm."

"Büyük ihtimalle kontratı bozduğum için beni dava etmek istiyor," dedi acı acı Forrester. "Gelsin bakalım, tek o değil ki."

"Hayır, zannedmem, çünkü..."

"Kes sesini," diye sözünü kesti Forrester. "Biliyor musun, siz Marslılar'ın konuyu habire değiştirmenizden nefret ediyorum. Benim öğrenmek istediğim sizin hepinizin neden böyle konuştuğunuz. Öbürü, hani şu beni öldürmek isteyen, onun da aynı Alman aksam vardı ama, onun durumu açıklanabilir, çünkü onun adı da Alman adı, Ama sen de aynı konuşuyorsun ve sen İrlandalı'sın, öyle değil mi?"

Kevin O'Rourke onaylamayan bir ifadeyle ona bakıyordu. "Forrezder, zen zarhojzun, 'İrlandalı' da ne demek?"

Forrester partinin ne kadar sürdüğünü hatırlayamıyordu. Balerinin ona, aksanın Alman değil Marslı aksanı olduğunu; bunun altı yüz milibarlık oksijen-helyum atmosferiyle ilgili olduğunu, bu nedenle onların bazı frekansları duyamadıklarını uzun bir tirad aracılığıyla anlattığını hatırlıyordu. Berrak bir şekilde elini cebine atıp boş çıkardığını ve bulanık bir şekilde kötü bir şeyler olduğunu hatırlıyordu.

Ama çok bulanık, bölük pörçüktü ve ancak parça parça hatırlayabiliyordu.

Kesin olarak bildiği tek şey, ertesi sabah, hazverici ustasının evinin yanındaki kaba tünelde uyandığıydı. Oraya nasıl geldiğini hiç bilmiyordu. Ve yalnızdı.

Akşamdan kalmaların büyükbabasını saymazsanız, tabii.

Whitlow'un kendini bu konuda uyardığını da hatırlıyordu, umumi hazvericilerin otomatik gözleme sistemleri yoktu, Whitlow'un dediğine göre. Yeteri kadar içip içmediğine ken-

disi karar verecekti, çünkü haddini aştığında hazverici –parası yettiği sürece– servisi kesmiyordu.

Anlaşılan çok uzun bir süre yetmişti.

Berbat bir durumda başını salladı. Bu hareket, ensesinden aşağı tarif edilmez acılar yayılmasına neden oldu.

Kötü bir şeyler olmuştu. İsteksizce hatırlamaya çalıştı, ama tüm hatırladığı parçalar halinde, toplu terör hissiydi. Bir şeyler partinin dağılmasına, sarhoş kadın ve erkeklerin oraya buraya koşuşturmalarına neden olmuştu. Yaşlı İtalyan ile balerin bile yerlerinden kalkıp kaçmışlardı. Ama neden?

Emin değildi; hiç olmazsa şimdilik hatırlamak istemediğine karar verdi.

Tünelin sonuna gitti, madeni basamakları indi ve bir kapıyı araladı. Durdu ve o an için hiç hoşlanmadığı ılık bir meltemin yaladığı bitkileri seyretti. Gün ışımıştı ve uzaktan gelen birkaç hovermobil'in sesi haricinde sessizlik hâkimdi.

Yirmi dört saatten daha az süren bir tecrübeye dayanarak karar vermek pek doğru değildi. Şüphesiz hatalarından da sadece kendisi sorumluydu. Ama Forrester, kendinin bu dünyadaki yerinin Unutulmuş Adamlar'ın arası olmadığını kabullenmişti.

Eğer bu dünyada bir yeri varsa.

Whitlow, her zamanki gibi şişman ve tasasız, sanki yeryüzünde akşamdan kalma diye bir kavram yokmuşçasına geldiğinde, Forrester kararını vermişti: Madem yaşıyordu, yaşamaya devam etmek zorundaydı.

"Bu sabah her şey yolunda mı?" diye neşeyle sordu Whitlow. "Adamım, akşam dağıldığımızda yükseklerde uçuyordun."

"Farkındayım," diye asık suratla cevapladı Forrester. "Sanırım ayrıntılar konusunda dediklerine inanmak zorundayım. Whitlow, tekrardan bir iş nasıl bulabilirim?"

"Ne için?"

"Sanırım artık büyümemin zamanı geldi," diye umutsuzca cevapladı Forrester. "Seni eleştirmek istemiyorum, ama

ben böyle yaşamak istemiyorum."

"Başlangıç için biraz paraya ihtiyacın var," diye önerdi Whitlow. "Böyle gidersen kimse sana iş vermez."

"Olur, yani ilk iş yüklü bir para dilenmemiz lazım."

"Doğru!" diye haykırdı Whitlow, "Ben de zaten sana bunu söylemeye geliyordum, Chuck! Şu uçan adam gene ortalıkta. Neden onu arayıp gene söğüşlemeye çalışmıyoruz?"

Yukarıyı, göğü tarayarak büyük sütunların altından, çimenlikten geçtiler. Whitlow adamı tek kişilik bir hava aracında görmüştü, adam yere inip gene Unutulmuş Adamlar'ın arasında dolaşacakmış gibi gelmişti Whitlow'a; ama ortalıkta gözükmüyordu. "Özür dilerim," dedi Whitlow. "Ama onun buralarda bi yerlerde olduğuna eminim."

Forrester omuz silkti, doğrusunu söylemek gerekirse, diye düşündü, artık dilenmek istemiyordu. İşin aslına bakacak olursanız, karşılığında bir katkısı olmadan, bu toplumun sırtından geçiniyordu. Bu toplumun garip değerleri açısından bile bir katkısı olmamıştı; Taiko'nun, bu düzeni devirmeyi amaçlayan devrimci derneğine üye olmak gibi küçücük bir katkı bile. Mevcut iş olanaklarının esnekliği göz önünde bulundurulacak olursa, diye düşündü Forrester, mutlaka yapabileceği bir şeyler olmalıydı – zevk alabileceği ve çabasına değecek bir şey...

"Sana söylemiştim, Chuck!" diye bağırdı Whitlow. "Onu görüyor musun? Orada!"

Forrester yukarı baktı, Whitlow haklıydı. Bir yüz, hava aracından aşağı bakıyordu. Astronotun yüzüne benziyordu bu; onları düşünceli bir bakışla izliyordu.

Adam bir hazvericiye bir şeyler söyledi. Araç eğildi ve yere inmek üzere alçalmaya başladı.

"İnecek," dedi Forrester gereksiz yere.

Whitlow, aracın yere doğru süzülüşünü izlerken, çenesini sıvazlıyordu. Dalgın bir ifadeyle, "I-ıh," dedi. Düşünceli görünüyordu.

"Ne oluyor?" dedi Forrester.

"Hı?" Whitlow ona döndü, kaşlarını çatıp gene araca bakmaya devam etti. "Ah, bi şey yok, Chuck. Sadece kötü bir his."

"Ne hakkında?"

"Eh... Hiç, Chuck. Sadece, bu uçucu tiplerin eğlenmek için ne yapacakları belli olmaz ve – dinle, Chuck. Sanırım buradan gitmek istiyorum." Aniden döndü, Forrester'ı da kolundan yakalamış çekiyordu.

Ne olup bittiğini anlamamış olmasına rağmen, Whitlow'un paniğinden etkilenen Forrester, onu takip etti. Düşünebildiği tek şey –eğer düşünebiliyorsa– Whitlow'un bu davranışının çok korkakça olduğuydu ve bu da ölümsüzlük umutlarının kalıcı ölümü bu kadar abartılı bir şekilde korkutucu kıldığı bu korkaklık devri için, hiç de garip değildi. Korku, başının üzerinde bir hava akımı hissettiğinde, onu da aynı şiddette sardı.

Araç havalanmıştı ve şimdi de tepelerinde uçuyordu.

"Bu o!" diye haykırdı Forrester. "Haklısın, bizi takip ediyor!"

Döndü ve koşmaya başladı, araç alçalıp tepelerinde dolanırken, Whitlow da başka bir yöne doğru kaçıyordu...

Biraz geç de olsa, garip, diye düşündü Forrester. Adamın suratı aracın penceresinden gözükmüyordu.

O anda Whitlow'un çığlığını duydu. Adam aracın penceresinden bakmıyordu. Adam araçta değildi; otomatik pilota bağlayıp kendisi yere inmişti. Ve şimdi, elinde kırbaca benzeyen bir şeyle, Whitlow'un yolu üzerinde, sarı bir binanın dibinde duruyordu.

Whitlow dönüp koşmaya çalıştı, ama hiçbir şansı yoktu. Kırbaca benzeyen şey sahiden bir kırbaçtı. Uzay adamı kırbacı elinde kıpırdatırmış gibi bir hareket yaptı, kırbacın ucu bir ıslık sesiyle Whitlow'a doğru hareketlendi, sonrasında boynuna dolanıp onu yere devirdi.

Forrester döndü ve koştu. Hemen arkasında hoverkraft yolu vardı ve üzerinde, bir makinalı tüfekten çıkan izli mermiler gibi birbirlerini takip eden hoveraraçlar ıslık sesleri çıkararak geçiyorlardı. Eğer onlardan biri çarpsaydı, Forrester katilin elinde olacağı kadar kesinlikle ölebilirdi; ama o beklemedi, kendini geniş yoldan öteki tarafa attı ve mucize eseri olarak kurtuldu. Forrester geri dönüp baktığında, bir polis de il-

giyle onu izliyordu.

Uzay adamı, yüzünde atak bir zevk ifadesi, kırbacı yeniden kaldırmıştı. Hoveraraçların fuşş sesleri arasında, Forrester Whitlow'un çığlığını duydu. Uzaydan gelen iyiliksever, Whitlow doğrulmaya çabalarken tekrar hamle etti. Whitlow gene yere devrilmişti; bir kez daha doğrulmaya çalıştı ve kırbaç tekrar inip kafasının yan tarafından kanlar akarken vücudu sarsıldı. Bir daha denedi ve gene yere düşürüldü. Sonunda denemekten vazgeçti.

Forrester arkasını döndü, hıçkırıyordu.

Yarı çılgın bir halde, korkmaya hakkım var, diye düşündü. Hiç kimse bir arkadaşının ölümüne kırbaçlanmasına ilgisiz kalamazdı. Hele ölüm bu kadar gaddar ve anlamsızken. Ve hele de kurban kolaylıkla kendisi olabilecekken.

Kendisi hâlâ kurban olabilirdi.

Forrester gene koşmaya başladı ve kendini bir polisin sert, metal kollarının arasında buldu. "Adam Forrester," dedi gözlerinin içine bakarak, "size bir mesajım var ve günaydın."

"Söyle bakalım!" diye haykırdı Forrester.

"Mesaj şöyle," dedi polis, kayıtsız. "Adam Forrester, yeniden işe girmeyi kabul eder misiniz? S Dört olarak tanıdığınız eski işvereniniz tarafından gönderilmiş."

"Bırak beni, Tanrı'nın cezası!" diye haykırdı Forrester. "Hayır. Ya da, evet – bilmiyorum! Ben sadece buradan gitmek istiyorum!"

"İstekli olası işvereniniz, Adam Forrester," dedi, onu bırakan polis, "yakında. Eğer arzu ederseniz şimdi sizinle görüşecek."

"Cehennemin dibine gidecek," diye cevapladı, sallanan, karmakarışık olmuş Forrester. Ve, tesdüfen de olsa, polisin işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladı; ama bu tesadüf değildi, polis onu Siriuslu'nun aracına doğru çevirmişti. Forrester önce hava aracını gördü, sonra hemen yanında, ilk bakışta tanımlayamadığı bir şey. Parlak bir mantara da benziyordu, kromajlı bir dondurma külahına da. Onu küçük duman bulutçukları arasında hareket ettiren jet motorları üzerinde duruyordu. Ona doğru süratle hareket etti, o kadar süratli ki,

Forrester tanımakta gecikti; mantarın kabarık yerinde, çepeçevre pencereden bakan bir sıra yeşil gözü görene kadar, bunun bir basınç elbisesi olduğunu anlayamadı.

Bu onun Siriuslu'suydu ve parlak bir uzantıyı ona doğrultmuş ve batırmıştı.

Forrester kendini yerde uzanmış, jetleriyle yanında dolanan basınç elbisesine bakar buldu.

"Tekrar senin için çalışacağımı katiyen söylemedim," dedi; gözlerini kapatmıştı. Siriuslu'nun ona batırdığı her neyse, çok garip bir şeydi. Çünkü hareket edemiyordu. Ve sanki Siriuslu'nun şekli değişiyordu.

Artık kesinlikle bir Siriuslu'ya benzemiyordu.

12

Daha sonra, Forrester yeniden hareket edebildiğini fark etti, bir uçaktaydı ve aşağıdaki altın rengi çiftlik manzarasını seyrederken, bir taraftan da hatırlayamadığı bir nedenden kendi kendine gülüyordu.

Arkasından bir ses, "Charles, hayatım, sen iyisin, değil mi?" dedi.

Sırıtarak geriye döndü Forrester. "Tabii, sadece bazı şeyleri unuttum."

"Bunların ne olduğunu söyleyeceksin değil mi, sevgili Charles?"

Forrester güldü, "Oh, Siriuslu'ya ne olduğunu hatırlamıyorum. Son hatırladığım bana bir şey yaptığı – bana bir ilaçlı sprey filan sıktı. Ve nereye gittiğimiz – inan bana bu alete bindiğimi bile hatırlamıyorum. Şu garip kıyafeti de neden giydiğini hatırlamıyorum, Adne."

Adne cevap vermedi, sadece çember halindeki yeşil gözlerinde düzenbaz bir ifadeyle ona baktı.

Artık gülmüyordu. "Aklım karıştı," dedi. "Gene işleri karıştırdıysam, özür dilerim."

Adne gene konuşmadı, zaten yeteri kadar meşguldü. Göz-

lerinin bazılarıyla arazi parçalarını gösteren ve güzergâhlarının işaretlenmiş olduğu komuta panosunu gözlüyordu.

"Sevgili Charles," dedi birdenbire, "programlanmış görevlerini yerine getirmeye hazır mısın?"

"Ne programlanmış görevi?"

Ama bu soru bir hataydı. Bir acı kafatasının içinde patladı ve vücudunu sarıp parmak uçlarına kadar yayıldı, sonra geri dönüp vücudunda bir ileri bir geri yaylanıp durdu. Çığlık attı. Bu acıyı ilk defa duymuyordu; bunu hatırlamıştı. Programlanmış görevini de hatırlamıştı.

"Sen Adne Bensen'sin. Şaka olsun diye seni bir uzay gemisine gizlice sokacağım. Seni uzay gemisine götürecek, bana verdiğin kumanda devresini geminin devrelerine sokacak ve bunu kimseye söylemeyeceğim, zira bu şakayı bozar ve benim canımı yakar."

"Sevgili Charles," diye cevapladı, ifadesiz ve yankılı ses, "programlanmış görevini uygulamaya hazırsın."

Acı azalıyordu. Forrester, şaşkın, hasta ve başı dönmüş bir halde arkasına yaslandı. Aklını kaybedip kaybetmediğini merak ediyordu. Başından geçenlerden sonra bu pek şaşırtıcı değildi doğrusu.

Adne'nin şakası ona pek komik gelmemişti. Ama, Forrester o anda aklının pek yerinde olmadığını, sorunun da şakadan değil bundan kaynaklandığını düşündü. Delirmeye başladığını hissediyordu. Kendini, odasının gün ışığıyla aydınlanan penceresine nefretle bakan bir uykusuzluk hastası gibi, hem çok uykusuz, hem de uyanık hissediyordu. Gözleri acıyor ve batıyordu ama, kapatır kapatmaz da yaylı gibi açılıveriyordu. Bu çok korkutucuydu.

Zaman ve mekân içinde yönünü kaybetmişti. Nerede olduklarına ilişkin hiçbir fikri yoktu. Dehşet içinde, gecenin karanlığında olduklarını fark etti. Bu ne zaman olmuştu? O farkında değilken zaman geçmişti anlaşılan; Adne'ye bakmış, onu o garip yeşil gözlerle kendisine bakarken görmüş, bir daha bakmış ve başka bir yerde olduğunu görmüştü; ama onun hareket ettiğini görmemişti. Bir göz aldanması herhalde. Adne'nin ona enjektör gibi bir şeyle vurduğunu görmemiş miy-

di? Bunun için ne gibi bir nedeni olabilirdi? Adne'nin kendisine defalarca kim olduğunu söylediğini (sanki o, Adne'yi tanıyamayacakmış gibi) hatırlarmış gibi değil miydi? Kızın, o garip Siriuslu uzay kıyafeti içerisinde, ona o müthiş acı eşliğinde daha sonra ne yapacağını tekrarlattığını hatırlamıyor muydu?

İnleyerek gözlerini kapattı.

Gözleri aniden gene açıldı, şaşırtıcıydı ama artık uçakta değildi.

Şaşkın ve hasta, sadece anlık olayları hatırlıyordu. Hatırladığına göre, bir an kızgın, kavrulmuş, ölü otların üzerinde duruyordu; arkasında uçağın pervane homurtusu, önünde açık bir kapıdan dişli vınlamaları, yanında ise bir gaz çıkışı tıslaması duyuluyordu. Başka bir an, koni şeklindeki uzay giysisi içinde sendeleyen sessiz şekli açık kapaktan içeri itiyordu. Bir başkasında ise, parlak ve yassı bir şeyi bir alet panosundaki fişlere bağlıyordu. Sonra gene dışarıda, yıldızların altında uçağa geri dönüyordu.

Ama Adne neredeydi?

Kendini sert bir şekilde koltuğa attı. Ağrıdan başı çatlıyordu. "Kahrol!" diye fısıldadı ve uyudu.

Uyandığında, uçak hoveryolun yanında, sarı kulenin karşısında duruyordu. Motorlar suskun ve sessizdi. Hatırlayabildiği kadarıyla, alet tam Siriuslu'nun ona o garip, batan nesneyle vurduğu yerde duruyordu.

Sendeleyerek dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı. Hoveryoldan geçen araçların fuşş sesi, daha uzaktaki bir yoldan lastik sesleri geliyordu. Başka ses yoktu. Sabah saatleri olduğu anlaşılıyordu.

"Adne?" diye seslendi, ümitle.

Cevap yoktu, bir cevap da beklemiyordu zaten, sadece ümit ediyordu.

Hayatından yirmi dört saat kaybolmuştu ve çok açtı. Ceplerini araştırıp, dostu kırbaçlı katilin verdiği paradan ne kaldığına baktı. Hiçbir şey kalmamıştı, bunu tahmin etmişti tabii.

İmkânları sürekli bir şekilde eriyordu. Parası bitmişti. Kredisi de yok olmuştu. Unutulmuş Adamlar arasındaki hamisi Whitlow ölmüştü–geri dönülmez şekilde öldü, diye düşündü Forrester, bu devrin zihnine otomatik olarak yerleştirdiği ayrımı yaparak.

Elinde sadece Adne vardı – hâlâ varsa. Böylece, en baştan yapacağını bildiği şeyi yaptı, Adne'nin evinin yolunu tuttu.

Ara yollardan süzülüp uçaklara görünmemeye çalışırken, bir taraftan da Adne üzerinde hiçbir hakkı olmadığını düşünüyordu. Onu evinde bulamayacağı gibi, bulsa da içeri kabul edilmeyebilirdi.

Ama Adne evindeydi ve biraz isteksizce de olsa onu içeri aldı. Suratını çevirirken, "Berbat görünüyorsun," dedi. "Pekâlâ, gir bakalım içeri."

Rahatsız, oturdu. Çocukların ikisi de oradaydı ve pürdikkat görüntü-duvarında gösterileni izliyorlardı. Aslında, Adne'nin dikkati de aynı görüntülere yönelmişti.

Forrester boğazını temizledi, aç ve açıkta olmasının yanı sıra temiz olmaktan da çok uzak olduğunun farkındaydı. Adne'nin onu yemeğe veya yıkanmaya davet etmesini sağlayacak bir konuşma konusu yaratmaya çalışacaktı. "Çok garip tecrübeler yaşadım," dedi, ilk deneme olarak.

Adne omzunun üzerinden homurdandı, "Biraz susar mısın, Charles?" Hazvericisiyle oynayıp duvardaki görüntülere dikkatle baktığını gören Forrester, onun bir hayli sarsılmış olduğunu fark etti.

Umutsuzca, "Dün benimle birlikte olduğunu sandım," dedi, "rüya gibi ve deliceydi, çok endişelendim. Sen değildin değil mi?"

"Bir dakika sussana, Charles?" Dikkatini tamamen duvara vermişti. Forrester bir göz attı...

Ve tanıdığı bir sahneyi gördü. Geniş bir ovada kuru ve yanmış otlar. Yerde, ağır bir şey konmuş gibi bir iz vardı. Bir erkek sesi, hüzünlü bir ifadeyle şöyle diyordu: "Gemi, yörünge devriyesini atlatmış görünüyor, yani, Sirius'a doğru yol aldığı varsayılabilir. Radar ağı gözleme istasyonları tarafından görülmüş, fakat uyarılara bir cevap alınamamıştır..."

Forrester'ın boğazı tıkanmıştı. "Bir – bir Siriuslu mu kaçmış?"

Oğlan patlayıverdi, "Leş, Charles! Sen neredeydin? Saatler önce oldu bu!"

Forrester gözlerini kapatıp dehşetini gizlemeye çalıştı. Spikerin sesi devam ediyordu.

"Bu arada, her kademeden yetkililer endişe içinde. Hiç şüphesiz, birilerinin bu kaçışa yardımcı olmuş olması gerekiyor. Ama, hazverici kayıtlarında bu yönde bir belirtiye rastlanmadığı gibi, herhangi bir neden de bulunamıyor. Sirius-Güneş Sistemleri Dostluğu Birliği, bütün üyelerinin zihin taramasına tabi tutulmasına gönüllü oldu; değişik yönlerde, tüm insanlığın yok olmasını savunan kayıtlı sekiz nihilist-yok oluşçu örgüt sorgulandı. İşbirliği yönünde hiçbir bilgi elde edilemedi. Ama suç unsurunun ötesinde olan, olayın sonuçları. Kesin olan şu ki, bir Siriuslu, elinde bir Sirius gemisinin yok edilmesinin sorumlusunun Dünya olduğu yönünde delillerle, kendi gezegenine doğru yola çıkmayı başardı. Sirius psikolojisi uzmanları bunun sonucunun savaş olacağını bildirdiler. Şu anda, tüm dünyada..."

"Lafı dolandırıyor," diye homurdandı oğlan. "Bunu evvelce iki kere dinledik. Kapatabilir miyim?"

Adne başını salladı ve arkasına yaslandı. Duvar dekoratif bir orman manzarasına dönüşürken, yüzü gergin ve ifadesizdi.

Forrester öksürdü.

"Oh," dedi Adne. "Neredeyse senin burada olduğunu unutuyordum. Bana bir şey mi soracaktın?"

"Evet," dedi Forrester, "soracaktım, ama artık önemi kalmadı."

"Bununla karşılaştırılırsa öyle," diye kabul etti Adne. "Neydi?"

"Hiç. Dün benimle olup olmadığını soracaktım, ama artık kiminle olduğumu biliyorum."

13

Bir keresinde, yıllar önce (aslında derin dondurucu müddetini de sayarsanız, asırlar önce) küçük Chuck Forrester iki kişinin yaralandığı üçlü bir trafik kazasına sebep olmuştu.

Bu işi, Evanston'daki evlerinin yanında, yüksek otların arasından, sapanıyla anayoldaki arabalara taş atarak yapmıştı. Bir seferinde iyi nişan almış ve birisini vurmuştu. Bir eyalet polisini gözünden vurmuştu. Kontrolünü kaybeden polis karşı şeride geçmiş, bir arabayı yandan sıyırdıktan sonra bir başkasına bindirmişti.

Hiç kimse ölmemişti; tehlikeli durumda olmasına rağmen polisin gözü bile kurtulmuştu; kimsenin aklına da mahallede eli sapanlı çocukları aramak gelmemişti. Zabıtlarda, yoldan geçen başka bir arabanın sıçrattığı çakıl taşı neden olarak gösterilmişti. Chuck bunu bilemezdi tabii, onun için tam bir sene boyunca korkuyla uykuları kaçmış ve günleri de yakalanma dehşetiyle geçmişti.

Şimdi de aynı vaziyetteydi.

Kendisini Dünya yüzüne mahkûm eden elektronik koruma aygıtlarını kandırması için Siriuslu'ya yardım edenin kendisi olduğundan hiç şüphesi yoktu Forrester'ın. Olanları zihninde adım adım canlandırabiliyordu. Siriuslu ne olup bittiğini anlamayacak kadar cahil ve yumuşak birini bulana kadar etrafı araştırmıştı. Onu hipnotize edecek ilacı vermenin bir yolunu bulmuştu; onun kendisini Adne Bensen sanmasını ve eski ama çalışır durumda bir uzay gemisine götürmesini sağlamıştı – elektronik alarmların çalışmaması için, baygın veya bunun onların organizmaları için karşılığı her neyse o durumda. Ona kendisini gemiye bindirmesi ve onu yollaması emrini vermiş, o da, içinde bulunduğu bulanık uyuşukluk durumunda, emredileni yapmıştı.

Çok açıktı! Her adımı görebiliyordu. Ve o görebiliyorsa, başkaları da görebilirdi. Tek yapacakları doğru yönde düşünme zahmetine katlanmalarıydı. Tüm Dünya Siriuslu konusunda kafa patlatıyordu kuşkusuz. Görüntü-duvarı hep bu

konuda haberlerle doluydu: Olay yerini inceleyip ipucu arayan özel araştırma ekipleri, Güneş Sistemi'nin sınırlarına atılan yeni gözetleme uyduları. Sarı alarm durumu ilan edilmiş, herkes sığınaklara kolayca ulaşabilecekleri yerlerde bulunmaları konusunda uyarılmıştı.

Forrester, omzundan yakalayacak eli ve "Sen, Forrester, suçlu sensin!" diyecek sert sesi bekliyordu...

Ama gelmediler.

Bu arada Siriuslu'nun kaçış telaşının bir faydası olmuş, Adne bu telaşla o kadar çok ilgilenmişti ki, Forrester'la yeniden yakınlaşmıştı. O kadar ki, onu doyurmuş, banyoda yıkanmasına izin vermiş ve yorgunluktan yıkılma aşamasında olduğunu görünce de çocuklar yaşıtlarıyla bir acil durum eğitiminde oldukları için onların odalarını da ona vermişti.

Seslere uyandı – Adne'nin ve bir adamın sesleri.

"... Çoğunlukla da çocuklar, tabii ki. Kendim için pek o kadar endişelenmiyorum."

"Aman Tanrım. Tam bu zamanda, toplum değişime hazır olduğunda."

"O kadar da kötü olmazdı, ama bu insanı düşünmeye itiyor. Yani demek istiyorum ki, bu şeyin kaçmasına nasıl müsaade ederler?"

Bir erkek kahkahası: "Hah! Nasıl mı? Sana nasıl olduğunu söylememiş miydim? Bu insan işini başkasına yaptırmak! Geleceğimizi katı hal devrelerinin ellerine bıraktık, ne umabilirsin? Geçen seneki Beyaz Bildirimi hatırlamıyor musun? Diyordu ki: 'İnsanın özgürlüklerini korumak bir şeref meselesidir ve sadece şerefi olanlar bunu yapabilir'."

Forrester doğruldu, sesi tanımıştı: Taiko Hironibi. Ned Lud Derneği'nden.

"O zaman polislerden bahsettiğini sanmıştım," dedi Adne'nin sesi.

"Aynı şey! Makinalar makina işi, insanlar insan işi yapmalı – Hey o da ne?"

Forrester gürültüsünün fark edildiğini anladı. Kalktı, ken-

dini yaşlı ve yıpranmış, ama uyumadan öncesine kıyasla daha iyi hissediyordu ve Adne daha cevap vermeden onların yanma gitmişti. "Sadece Charles. Gelsene Charles, niye orada duruyorsun?"

Taiko, elinde hazvericisi, görüntü-duvarının önünde duruyordu, başparmağı hazvericisinin düğmelerinden birine dayanmış, görüldüğü kadarıyla bir çeşit sakinleştirici alıyordu. Buna rağmen Forrester'a kızgın gibiydi.

"Of, böyle davranma," dedi Adne.

"Hıh!" dedi Taiko.

"Ben onu affedebildiysem, sen de affedebilirsin. Kamikaze devrini düşünerek hareket etmen lazım."

"Ah!" dedi Taiko, ama sakin olmayı başarmıştı. Ya hazvericinin spreyi, ya da hepsinin içerisinde bulunduğu tehlike ortamı tesir etmişti ona. Taiko hazvericisini beline taktı, çenesini kaşıdı ve gülümsedi. "Evet, neden olmasın? Şu içinde bulunduğumuz durumda biz insanların dayanışması gerekli, değil mi? Elden gel."

Ciddi ciddi el sıkıştılar. Forrester bunu yaparken bile kendini gülünç hissetti; en başta, Taiko'yu kırmak için ne yaptığından bile emin değildi, üstelik şu anda onun tarafından affedilmek pek de umurunda değildi. Gene de, diye kendi kendine hatırlattı, Taiko bir zamanlar ona iş önermişti. Bir işe de gereksinimi vardı. Siriuslu tehlikesi bu kadar acilken, Ned Lud Derneği'nin iş vermeye ne kadar hevesli olacağı da tartışılırdı tabii...

Öğrenmenin bir zararı olmazdı. Forrester, fikrini değiştirmeye zaman bırakmadan atıldı, "Bilmeni isterim ki, Taiko, söylediklerini çok düşündüm. Tabii ki haklısın."

Taiko'nun gözleri açılmıştı. "Ne konuda?"

"Makinelerin tehlikeleri konusunda demek istiyorum. Düşünüyorum ki, makinalar makina işi, inasanlar da insan işi yapmalılar.

"Öyle mi?"

"Güvenebileceğin sadece bir tane bilgisayar var." Forrester işaretparmağını kafasının tepesine vurdu. "O da buradaki."

"Doğru, ama..."

"Gezegenimizin güvenliğini katı hal devrelere bıraktıklarını düşündükçe," dedi, kızgın bir edayla Forrester, "içim içimi yiyor! Eğer senin söylediklerini dinleselerdi!"

Forrester kulağının ucuyla Adne'nin hafif kıkırdamalarını duyabiliyordu, ama aldırmadı. "Şunu bilmeni istiyorum ki," diye haykırdı, "şu son birkaç günde ben de aynı neticeye vardım, yüzde yüz Ned Lud'dan yanayım. Bırak da yardım edeyim, Taiko! Her göreve razıyım!"

Taiko kıza dalgın bir şaşkınlıkla baktı, sonra Forrester'a döndü. "Pekâlâ," dedi, "bunu duyduğuma sevindim. Bunu aklımda tutacağım, gerektiğinde."

İfadesini dostça ve istekli tutmak Forrester'ın bütün iradesini kullanmasını gerektiriyordu; Taiko neden bu kadar ağırdan alıyordu? Bereket Adne imdadına yetişti. Kıkırdamasını tutarak, "Söylesene, Taiko!" dedi heyecanla, "Neden Charles'ı derneğe almıyorsun? Yani, eğer arzu ederse."

Taiko, kaşları çatık, tereddüt içindeydi, ama Forrester hiç şans tanımadı. "Ben istiyorum!" dedi asil bir ifadeyle. "Söylediklerimde samimiyim. Yardım edebilirsem sevinirim."

Taiko omuz silkti ve "Peki, olur, Forrester," dedi, "ama parası pek iyi değil."

"Hiç önemli değil," diye atıldı Forrester. "Ben bu işi yapmak istiyorum! Şey, ne kadar?"

"Eh, temel ölçüt yirmi altı bin."

"Günde mi?"

"Tabii ki, Forrester."

"Önemli değil," dedi, rahatça Forrester. "Ben sadece elimden geldiğince hizmet etmek istiyorum." Sonra sevinçle, kutlamak için bir içki istedi. Olay giderek bir yemeğe dönüştü. Adne'nin bunlara tahammül etmesinin nedeni, eğlenmesiydi.

Bu arada kimsenin aldırış etmediği görüntü-duvarı korku ve panik haberleri vermeye devam ediyordu.

Forrester dünyaya Siriuslular için ihanet ettiğini unutmamıştı; sadece bunu, Unutulmuş Adamlar'ın arasından kurtulmuş olmasının, belki daha önemsiz ama kendine daha yakın

keyfinin altına gömmüştü. Köpüklü, nane tadında bir içki içip, fındık gibi yuvarlak, kızarmış domuz tadında bir şeyler yedi; onu –kısa bir müddet için– on yedi yaşında hissettiren, Adne'nin hazvericisinden çıkma, pembe, kabarcıklı bir spreyi kabullendi. Ertesi gün, Dünya'ya yaptığı konusunda endişelenmeye yeteri kadar zamanı olacağını düşündü. Bugün için iyi bir yemek yemek ve kendini insanlığın bir parçası olarak kabul etmek yeterliydi.

Ama isminin söylendiğini duyar duymaz, endişeleri geri geldi. Söyleyen Taiko'nun hazvericisiydi ve "Adam Hironibi! Bir ara verebilir misiniz, lütfen. Adam Forrester, Charles Dalgleish ile birlikte misiniz acaba?"

"Evet, tabii," dedi Taiko, Forrester itiraz için ağzını açamadan.

"Adam Forrester'dan adını söylemesini isteyebilir misiniz, Adam Hironibi?"

"Hadi, Forrester. Bu seni tanımlayabilmek için, anlıyor musun?"

Forrester köpüklü nanesini masaya bırakıp derin bir nefes aldı. Pembe haz bulutu hiç olmamış gibiydi. Yaşının her senesini hissediyordu, donuk geçen asırları bile. Bir bahane bulamadığı için adını söyledi, "Tamam, Charles Dalgleish Forrester. İstediğin bu muydu?"

Hazverici hiç bekletmeden cevap verdi: "Teşekkür ederim Adam Forrester. Akustik iziniz doğrulandı. Bir mali değişiklik mesajı kabul eder misiniz?"

Amma çabuk, diye düşündü Forrester, rahatlamıştı; alet sadece yeni işini doğrulamaya çalışıyordu!

"Tabii."

"Adam Forrester," dedi Taiko'nun hazvericisi, "şu anda bu ortamdan tamamıyla ayrılmış olan eski işvereniniz, kalan menkulünün aşağıdaki şekilde paylaştırılması yolunda talimat bıraktı:

Uzayötesi Dostluk Birliği'ne, bir milyon dolar; Shoggo Merkezi Gilbert ve Sullivan Loncasına, bir milyon dolar; Barış Kulüpleri Birleşik Kardeşliği'ne, beş milyon dolar; bakiyesi ki, şu anki hesaplara göre, doksan bir milyon, yedi yüz altmış

üç bin, yüz kırk iki dolar tutuyor, ortadan kalktığı andaki son çalışanının hesabına aktarılacak, ki bu siz oluyorsunuz. Şu anda bu transferi gerçekleştiriyorum, Adam Forrester. Arzunuza göre kullanabilirsiniz."

Forrester bitkin bir halde Adne'nin, parlak, dalgalı koltuğunun minderlerine çöktü. Söyleyecek bir şey bulamıyordu.

"Tanrı aşkına," diye haykırdı Adne, "gene zengin oldun, Charles! Ne şanslı adamsın!"

"Evet, öyle," diye onayladı Taiko, bir taraftan da hararetle elini sıkıyordu. Forrester sadece başını sallayabildi.

Ama o kadar şanslı olup olmadığından da pek emin değildi. Doksan bir milyon dolar! Bu koca rakamlar devrinde bile büyük paraydı. Onu kesinlikle uzun yıllar rahat ettirirdi; çok çeşitli zevk ve meşgaleyi finanse edebilirdi; onu Taiko'nun zevklerinin boyunduruğundan kurtarır ve Unutulmuş Adamlar'ın arasına geri dönmekten korurdu. Ama, diye acıyla düşündü Forrester, ya birisi çıkıp bu son işverenin kim olduğunu sorarsa – ve neden bu işverenin, Sirius yıldızının yörüngesindeki gezegenine dönmeden, Charles Forrester'a bu kadar para bıraktığını sorarsa?

Görüntü-duvarından korku ve heyecan yüklü haberler akmaya devam ediyordu. Adne ve Taiko'nun haber bültenlerine tepkilerini gözleyen Forrester, hangi haberin onları uyarıp, hangisinin korkuttuğunu ayırt edemiyordu. Siriuslular'ın misillemesi sonucu Dünya'nın yok edileceğini mi bekliyorlardı? Peki, bu konuda ne yapmaya niyetliydiler?

Onlara bunları sormayı denediğinde, Taiko güldü. "Makinaları başımızdan atalım," dedi rahatlıkla, "o zaman galaksinin herhangi bir yerinden gelen herhangi bir yılan veya ahtapotla başa çıkarız! Ama ilk önce bir ev temizliği yapmamız gerekiyor."

Adne sadece, "Neden bizimle gelip rahatlamıyorsun?" dedi.

"Nasıl rahatlamak?"

"Gel ve gör," dedi Adne.

Bu konudaki suçluluğu göz önünde bulundurulduğunda, Forrester özellikle ilgili gibi görünüp dikkat çekmek istemi-

yordu. Ama ısrar etti, "Birilerinin bir şeyler yapması gerekmiyor mu?"

"Birileri yapacaktır," dedi Taiko. "O kadar da endişelenme, evlat! Millet dondurucuların koşacak. Bilirsin ya, 'bırak başkası halletsin' durumu. Sonra, Siriuslular yavaş yavaş gelecekler ve gerekli kişiler gerekeni yapacaklar veya yapmayacaklar."

"Bu arada, Taiko ve benim bir emekleme randevumuz var," dedi Adne, "ve sen de bizimle gelebilirsin. Bu seni dinlendirir."

"Emekleme mi?"

"Formda olmak herkesin görevi – her zamankinden çok şimdi," diye ısrar etti Taiko.

"Bana karşı çok iyisiniz," dedi minnetle Forrester. Ama, asıl istediği, bu odada oturup görüntü-duvarını izlemekti. Dünya'nın dış savunma perdesinin uyduları teker teker raporlarını yolluyorlardı ve hepsinin raporu aynı olmasına rağmen –"Kaçan Siriuslu'dan bir iz yok"– Forrester orada kalmak, o odada kalmak ve görüntü-duvarını başka bir rapor gelene kadar izlemek istiyordu. Dünya'nın emniyette olduğundan emin olmak için tabii. Ama aynı zamanda, Siriuslu'nun – inşallah– yakalandığında suç ortakları hakkında söyleyeceklerini en kısa zamanda öğrenmek istiyordu...

"Biz emeklemeye gidiyoruz," dedi Adne. "Gerçekten de hemen çıkmamız lazım."

Forrester, sinirli, "Bir dakika. Grombridge 1830 hakkında ne dedi?" diye sordu.

"Bir haftadır ne diyorlarsa onu dediler, sevgili Charles. Gördükleri şey bir göktaşıymış. Emeklemeye gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

Taiko işi şakaya vurdu, "Charles son ganimeti konusunda hâlâ şaşkın. Ama bak arkadaşım, bazılarımızın yapacak işleri var."

Forrester gözlerini görüntü-duvarındaki yıldız haritasından ayırıp, ona göz kırparak konuşmasını sürdüren Taiko'ya döndü, "Artık takımda olduğuna göre, yöntemleri öğrenmen lazım."

"Takım mı?" dedi Forreşter. "Yöntemler mi?"

"Dernek adına bir bildiri hazırlamam lazım," diye izah etti Taiko. "Bilirsin, hani şu 'yayın' dediğinizden. Ve artık kadroda olduğuna göre, senin de gelip nasıl yapıldığını görmen lazım, çünkü, açıkçası..." Forrester'ı dürttü– "yakında bunları sen yapacaksın."

"Ama önce emekleyeceğiz," dedi Adne. "O yüzden gidebilir miyiz artık?"

Forrester'ı o dağınık ve mırıldanan haliyle apar topar sürüklediler, ta ki dikkat çektiğini anlayana kadar; bunu ise hiç istemiyordu.

Forrester'ın düşüncesine göre, doğru ve uygun olan, yetkili birisine gidip –eğer bu dünyada hazverici dışında yetkili birini bulabilirse– açıkça ve samimiyetle, "Bakın baylar. Sanırım kötü bir iş yaptım ve bu konuda ifade vermek istiyorum. Hipnotizma olduğunu sandığım bir şeyin etkisinde Siriuslu'nun kaçmasına ve böylece Dünya'nın güvenliğinin tehlikeye düşmesine neden oldum," diye itiraf etmek ve sonuçlarına katlanmaktı.

Evet, dedi, bir ara gidip böyle yapmalıyım, ama şimdi değil.

Bu arada olabildiğince diğer insanlara benzemesi gerekiyordu. Eğer bu, her an gökyüzünde Dünya'yı yerle bir etmek üzere belirebilecek olan Sirius istila filosu tehlikesi karşısında heyecanlı ama ilgisiz davranmasını gerektiriyorsa, o da elinden geldiği kadar heyecanlı ama ilgisiz görünmeye çalışacaktı.

"Evet," dedi neşeyle, "paramızın karşılığını aldık! Gezegenin, benim gördüğüm kadarıyla en iyi efendileri. Ama en iyi ırk kazansın, değil mi?"

Adne bir ona, bir de Taiko'ya baktı, o da, "Sanırım hâlâ biraz sarsılmış durumda," dedi.

Biraz sakinleşmiş olan Forrester, etrafında neler olduğunu incelemeye yöneldi. Taiko ve kız onu, Shoggo'nun daha önce hiç gitmediği, Dünya Fuarı kalıntısına benzer bir yerin güney kıyısına götürdüler. Taksileri yere indi ve onları, tatildeymiş gibi gözüken grup ve çiftlerin arasına, tuhaf bir oyun yeri havasındaki binalarla çevrili bir alana bıraktı. Bu hava sadece bi-

nalara özgü değildi, etrafta neşeli bir karnaval havası vardı ve Forrester bunu şehevi bir âlem olarak tanımladı. Hazvericilerin mikrogramlık dozlar halinde püskürttükleri afrodizyak spreyler burada bir sis oluşturuyordu. Etrafta sergilenenler, önce Forrester'a çok rahatsız edici görünmüştü, ama bu havadaki canlandırıcı karışımdan birkaç nefes alıncaya kadar sürdü. Sonra o da havaya girdi.

"Hah, şöyle," dedi Adne, Forrester'ın sırtını sıvazlayarak, "şu yoldan aşağı, Haz Makinasını geçince!"

Forrester bir taraftan onları izliyor, bir taraftan da etrafını inceliyordu, gittikçe gevşiyor ve zevk alıyordu. Bütün diğer özelliklerinin yanında, burası bir bahçecilik harikasıydı. Çiçekler ve çimen yürüdüğü yolda ve kenarlarda, binaların duvarlarında değişik geometrik şekillerdeki çıkıntılarda bitiyordu; yolun ortasındaki yükseklikler zümrüt yeşili üzümler ve parlak, kırmızı böğürtlenler vardı. Yolun üzerinde bile, mutlu insanların arasında, şeftali –ve portakal rengi bir başka meyve– yüklü çalılar sarsak ve yavaş adımlarla köksü ayakları üzerinde dolaşıyorlardı.

Adne, kolunu çekiştirerek, "Buradan," dedi.

Taiko, bir taraftan onu itelerken, "Acele et!" dedi.

Kale gibi bir binaya girdiler ve yanıp sönen ışıklarla kaplı bir rampadan indiler. Hazverici spreyi yoğunluğu dışarısına oranla en azından on kat artmıştı. Kendini rahatlamış gibi hisseden Forrester, Adne'ye ancak bir Siriuslu'ya duyabileceğini sandığı bir ilgiyle bakıyordu. Adne uzanıp kulağını ısırıverdi; Taiko zevkle gülüyordu. Yalnız değillerdi, etrafları, önleri ve arkaları, durmadan gelen, kızarmış ve mutlu yüzlü, heyecanlı bir insan seliyle çevrilmişti.

Forrester, kendini bu tatil ortamına terk edip, "Sonunda hepimiz yok edileceksek," dedi, "ne fark eder ki?"

"Sevgili Charles," dedi Adne, "sus ve elbiselerini çıkart."

Forrester, bütün güruhun elbiselerini çıkartmaya başladığını görünce çok şaşırmadı. Tüylü ceketler, şeffaf, ağ dokulu elbiseler çıkartılıp yere atılıyor, küçük temizlik robotları da aceleyle bunları toplayıp yok ediyorlardı. "Neden olmasın?" dedi ve güldü, terliğini en yakındaki robota doğru fırlattı, o

da, bir kedi yavrusu gibi, tekerleklerinin üzerinde dönüp terliği havada yakaladı. Kalabalık, elbiselerini etrafa saçarak rampadan iniyordu, sonunda, yüksek tavanlı bir salona geldiler, burada konuşma ve gülüşmelerin gürültüsü bir ayaklanmayı çağırıştırıyordu.

Derken, arkalarında bir kapı kapandı. Hazvericilerin aşırı yüklü sprey kokusu dağılmaya başlamıştı.Onun yerini daha sert, daha soğuk bir koku almıştı; birden hepsi orada dikiliverdiler, hemen hemen çıplak ve ayık.

Charles Forrester'ın ardında yaklaşık kırk senelik bir yaşam vardı – yani, ciğerlerin nefes aldığı ve kalbin çarptığı süreye göre. Bu yaşamın on yıllarla ölçülen ilk bölümü 20. yüzyılda, günlerle ölçülebilecek ikinci bölümü ise, dondurucu depolarındaki yarım bin yıldan sonra geçmişti.

Her ne kadar bu yüzyıllar Forrester fark etmeden akıp geçtiyse de, bunlar yaşanmış, gerçek zamanı temsil ediyorlardı: her asır yüz yıl, her yıl 24 saatten 365 gün.

Bu yüzyıllar süresince olanlardan Forrester, sadece çok azını öğrenebilmişti. Bu yüzyılın, bir gazın içine ne tür bir güç yükleyebileceğini bile bilmiyordu. Hazvericisinin düğmelerine basarak veya arkadaşlarının yardımıyla, Forrester çeşitli uyarıcılar, uyutan veya uykuyu açan şoklar denemişti. Ama, daha önce hiçbir hissini bastırmayan, aksine hepsini birden keskinleştiren bir şok denememişti. Şimdi, bu odada, bir tarafında Taiko ve kollarının arasında Adne olmak üzere elli kadar kadın ve erkeğin arasında duruyordu; tamamen uyanıktı ve yaşamında ilk defa hissediyordu.

Döndü ve Adne'ye baktı. Adne, suratı ifadesiz, gözünü kırpmadan ona bakıyordu. "İçinde çirkinlik var," dedi Adne.

Söyledikleri suratına vurulmuş bir tokadın tam karşılığıydı ve Forrester da bunu böylece algıladı. Arındırıcı bir öfke sarmıştı içini. "Sen bir fahişesin," dedi, "çocuklarının da gayri meşru olduğunu düşünüyorum." Böyle bir şey söylemeye hiç niyeti yoktu halbuki.

Taiko, "Sus ve emekle," dedi.

Forrester, başını çevirmeden, hissiz bir ifadeyle, "Sen, kafasında bir fikir veya prensip olmayan, iki paralık bir sahtekâr-

sın, araya girme," dedi.

Adne'nin onu doğrulaması Forrester'ı şaşırttı; ama, "Safkan kamikaze," dedi Adne, "içinden çıktığın pislik gibi, kaba ve aptalsın." Forrester tereddüt içindeydi, ama Adne, "Hadi kamikaze, çıkart şu baklayı ağzından. Sen de kıskanıyorsun, değil mi?"

Süren tek tartışma onlarınki değildi; etraflarında bir hakaret ve küfürleşme sağanağı vardı. Forrester bunun birazının farkındaydı; bütün dikkati karşısındaki Adne'de yoğunlaşmıştı, âşık olduğunu düşündüğü, ama şu anda tüm gücüyle incitmeye çalıştığı kızda. "Bahse girerim hamile bile değilsindir!" diye yapıştırdı.

Kız şaşırmıştı, "Ne?"

"Şu isim seçme palavraları! Herhalde beni seninle evlenmeye zorlamak istiyordun."

Adne ona önce boş boş, sonra tiksintiyle baktı. "Leş! Ben karşılıklı ismimizden bahsediyordum. Charles, aptalca konuşuyorsun."

Taiko, tiz bir sesle, "İkiniz de aptalsınız. Emekleyin," dedi.

Forrester ona şöyle bir baktı. Garipti ama, Taiko dizlerinin üzerine çökmüştü ve o anda Forrester zeminin ıslak olduğunu fark etti, daha doğrusu, zemin çamurluydu. Boza kıvamında bir çamur duvarlardaki deliklerden yavaşça sızıyordu. Başkaları da çamura girmeye başlamışlardı; dondurucudan çıkmasından sonra belki bininci sefer Forrester iki bilmeceyle birden karşı karşıya kalıyordu. Burada tam olarak ne oluyordu? Ve Adne "bizim" ismimiz demekle neyi kastetmişti?

Fakat bu arada Adne, bir taraftan onu sabırsızca çekiştirirken, bir taraftan da kendini o bulamaç gibi maddenin içine bırakmış, yuvarlanıyordu. "Hadi," diye haykırdı. "Doğru davranmıyorsun, hadi ama, seni leş kamikaze."

Bütün bunlar olurken odanın havası da bir taraftan uyarıcı gazla dolduruluyordu, bu bir uyarıcı ise, Forrester'ın bütün duyularını uyandırmıştı. LSD gibi, diye düşündü, veya süper benzedrin: Yepyeni şeyler algılıyordu; yarasaların kanat çırpmasını ve başka ses-altı uğultular duyuyordu; önceden ulaşa-

madığı şeylerin tadını, kokusunu alıyor, onları hissediyordu. Şahit olduklarının düzenli bir ayin olduğunu açıkça fark etmişti, bunun amacının bilinçaltının söylemek isteyip beynin sansürüne takılan düşüncelerin söylenmesine fırsat vererek bir anlamda gerginliklerden kurtulmak olduğunu anlamıştı. Fırsat vermek mi? Durdurmak mümkün değildi ki! Adne'ye söylediklerini dinledi ve daha sonra, ilacın tesiri geçince, bunların onu dehşete düşüreceklerini fark etti. Ama gene de söyledi.

Adne de onu ciddi ciddi onaylayıp aynı şekilde cevapladı. "Kıskanç!" diye haykırdı. "Tipik güdüsel sahiplenme! İçin çürümüş senin, pislik!"

"Neden kıskanç olmayayım? Sana âşıktım."

"Harem aşkı" diye küçümser bir ifadeyle yorumladı yanındaki Taiko. Adam şimdi boylu boyunca çamurda yatıyordu – çamurun derinliği on-on beş santime ulaşıp durmuştu. "O beyinsiz bir ihtiraslar yumağı, ama gene de bir insan, nasıl onu sahiplenmeye kalkışırsın?

"Sahtekâr!" diye uludu Forrester. "Git de erkekliğini ispata çalış, birkaç makina kır!" Kızgındı ama, gene de zihni, muhakeme yeteneği, Taiko'ya veya Adne'ye vurma eğiliminde olmadığını, sadece onları sözlerle incitmek istediğini anlayacak kadar sağlamdı ve bu sözlerin mümkün olduğunca gerçek ve acı verici olması için gayret sarf ediyordu. Etrafına baktı ve bir tek kendisinin ayakta olduğunu fark etti, diğerleri hep çamura uzanmış, emekleyip kıvranıyorlardı. Forrester da dizüstü çöktü. "Bu Tanrı'nın cezası saçmalık ne demek oluyor?" diye sordu.

"Sus ve emekle," diye homurdandı Taiko. "Ve içindeki hayvanın bir kısmını dışarı at." Adne ilave etti: "Emeklemezsen bizim işimizi de bozacaksın! Yürümeden önce emeklemen gerekiyor."

Forrester Adne'ye doğru eğildi, "Emeklemek istemiyorum!"

"Yapmalısın. Çürüyenleri dışarı atmanı sağlayacak. İçinde cerahatlenen sırlar... Ama tabii siz kamikazeler çürümekten hoşlanıyorsunuz."

"Ama ben..."

Ve Forrester o anda sustu, çünkü söylemek üzere olduğu şey doğru değildi ve bunu da söyleyemezdi. Bir sırrı olmadığını söylemek üzereydi.

Aslında sayamayacağı kadar çok sırrı vardı; hele bir tanesi, onu dehşete düşürüyordu, çünkü beyninin hayır diye bağırmasına rağmen, ağzı onu söylemek istiyordu.

Forrester anlamıştı ki, bu odada bir an daha kalsa, sesinin bütün gücüyle Siriuslu'nun kaçmasına yardım ettiğini ve Dünya'nın ve insanlığın yok edilme olasılığını artırdığını haykıracaktı. Forrester üzerinden çamurlar damlayarak, nefes nefese ayağa kalkıp, bir taraftan kendi kendine mırıldanırken dışarı doğru koşmaya başladı. Ağır aksak, emekleyen vücutlar, kıpırdanan bacaklar arasında bir arazi koşusu gibi, kendisini odadan dışarı, soyunma kabinlerine ulaştıran bir koşu. Burada, kokulu spreyler sıkılıp, ılık havayla kurutulup sıcak ışıkla kaplandı. Önünde temiz giysiler belirmişti, ama hiçbirinden zevk alamadı. Bir an için unutmuştu ama şimdi gene hatırlamıştı.

O, Dünya'yı mahveden adamdı. Her an yakalanabilirdi... Ve cezasının ne olacağını düşünemiyordu bile.

Hazvericisinin çığlığı duyuldu: "Adam Forrester, hizmetime ara verildiği sırada bazı mesajlar birikti, bunlardan şu üçünün öncelik derecesi acil."

"Dur bir dakika," dedi Forrester, şaşırmıştı. Ama işte oradaydı, düzgünce yerleştirilmiş şalvarlar ve tişörtler arasında hazvericinin asayı andıran şeklini buldu "Hey," dedi, "gene benimlesin, ha?"

"Evet, Adam Forrester," diye doğruladı hazverici. "Mesajlarınızı alacak mısınız?"

"Ah," dedi Forrester, sonra ihtiyatla, "Eğer içlerinde çok acil olanlar varsa alırım, seninle konuşurken birinin içeri girip beynimi dağıtmasını istemem."

"Böyle bir olasılık şu anda geçerli değil," dedi hazverici. "Gene de, Adam Forrester, çok önemli mesajlar var."

Forrester ılık bir bankın üzerine oturup iç çekti. Düşünceli bir şekilde, "Sorun şu ki, hazverici," dedi, "hiçbir sorunun

cevabını tam olarak alamıyorum, çünkü tam cevabı alırken iki başka soru ortaya çıkıveriyor. Bu yüzden şu anda yapmak istediğim şu: bana bu sıcak, emin, güzel odaya bir fincan sade kahve ve bir paket sigara getirmeni istiyorum. Sonra da kahvemi ve sigaramı içerken sana birkaç soru soracağım. Şimdi, başıma bir iş gelmeden bunu yapabilir miyim?"

"Evet, Adam Forrester, yalnız kahve ve sigaranın gelmesi için birkaç dakika beklemeniz gerekecek, çünkü bunlar, içinde bulunduğumuz tesisin stokunda bulunmadıkları için başka yerden getirtilecekler."

"Bunu anlıyorum, hemen getirt onları." Forrester ayağa kalktı ve pantolonunu giymeye başladı, bir taraftan da düşünüyordu. Sonunda başını salladı.

"Birinci soru," dedi, "biraz önce Adne Bensen ve birtakım başka kişilerin çamurda yuvarlandıkları bir yerdeydim, neydi o?– yani," diye aceleyle ilave etti, "birkaç kelimeyle, bunun adı ne ve ne için yapılıyor?"

"Eylemin adı, 'emekleme seansı,' Adam Forrester veya sadece 'emekleme.' Amacı da, tedavi gerekçesiyle gerilimlerin ve bastırmaların atılması. İki ana tedavi uygulanıyor. Birincisi odanın havasına katılan ve her türlü bastırmayı geçersizleştiren, böylece gerilimlerin ifade edilmesini ve dolayısıyla yok edilmesini sağlayan bir kimyasal madde var. İkincisi, etrafta emeklemeyi yeniden öğrenmenin faydalı olduğu düşünülüyor. Erişebileceğim, bu konuda yazılmış otuz sekiz kadar araştırma raporu var, Adam Forrester. Size bir listesini vermemi ister misiniz?"

"Kesinlikle istemem," dedi Forrester. "Güzel, bunu iyice anladım. Şimdi ikinci soru."

Tak diye bir ses oldu; Forrester'ın yanındaki duvarda bir delik açıldı; Forrester uzanıp ağzı plastik bir kapakla örtülmüş, dumanı tüten koca bir fincan kahve çıkardı. Kapağı kaldırdı, sonra uzanıp kahvenin yanında gelen sigara ve çakmağı da çıkarıp bir sigara yaktı, kahveden bir yudum içti ve "Adne Bensen bana bir isim seçmekten bahsetmişti," dedi, "bunu, işte, hamile olduğu, yani demek istiyorum ki, bebeğe bir isim seçmemiz gerektiği şeklinde yorumladım; ama aslın-

da başka bir şeymiş. Karşılıklı isimler? Karşılıklı isimler de ne demek?"

"Karşılıklı isimler, Adam Forrester," diye anlatmaya başladı hazverici, "genellikle iki kişi, nadiren de bir grup tarafından, özel tanımlama için seçilir. Sizin devrinizden bir örnek vermek gerekirse, sevgili, arkadaş veya çocuklara verilen takma isimler gibi; ama karşılıklı isim, ilgili kişilerin her biri tarafından öbürü için kullanılır."

"Bir örnek ver," diye kesti Forrester.

"Örneğin," dedi uysalca hazverici, "Adne Bensen ve iki çocuğunun evreninde, karşılıklı isimler, 'Tunt' –iki çocuk arasında– veya 'Anni', Adne Bensen çocuklarına veya çocuklardan biri ona hitap ettiğinde. Daha evvel belirtildiği gibi, bu pek olağan değil, çünkü iki kişiden fazlası için kullanılıyor. Aynı konuda daha uygun bir örnek Adne Bensen ile Dr. Hara'nın ilişkisinden verilebilir, aralarında kullandıkları karşılıklı isim 'Tip'. Bu örnekler tatmin edici mi, Adam Forrester?"

"Evet ama, bu Hara'ya ne oluyor? Adne ve onun arasında da bir takma isim mi var demek istiyorsun?"

"Evet, Adam Forrester."

"Evet, ama – neyse, boş ver." Forrester asık bir suratla kahvesini bıraktı. Tadı ilk başta düşündüğü kadar iyi gelmiyordu. "Karmaşık görünüyor," diye mırıldandı.

"Karmaşık mı, Adam Forrester?"

"Evet, yani, biz ikimiz de aynı isme sahipsek, hangimiz olduğunu nasıl– haa, bir dakika. Anladım, eğer ikimizin bir ismi varsa, eğer sen kullanırsan, açıkça beni çağırıyorsundur, ben kullanıyorsam da seni."

"Doğru, Adam Forrester. Kullanımda herhangi bir karışıklık olmuyor."

"İyi, onun da canı cehenneme. Dur bir bakalım." Forrester sigarasına ters ters baktı, onun da tadı iyi gelmiyordu. Sigara ve kahve içme zevkini mi kaybediyordu, bunlar kalitesiz ürünler miydi, yoksa kendi ruh hali mi kötüydü, bunu ayırt edemiyordu. Sigarasını kahve fincanının içine attı ve asabi bir ifadeyle, "Soru üç," dedi. "Şimdi artık sana gene sahip olduğuma ve bir sürü de param olduğuna göre, bunu, gene aptalca

kaybetmemi önlemenin bir yolu var mı? Seninle bütçe gibi bir şey yapabilir miyiz?"

"Elbette, Adam Forrester. Bir dakika. Evet. Beklediğiniz için teşekkür ederim. Yatırım ve olası getirileri için bir ön çalışma hazırladım. Varlığınızın büyük bölümünü Çorba Denizi'ne, gerisini de enerji, bilgi işlem ve rahatlatma hizmetlerine yatırırsanız, tahmini yıllık getirisi on bir milyon dört yüz bin doların üzerinde olur. Bu, haftalık veya günlük ödemeler şeklinde ayarlanıp, arzu ederseniz, harcamalara da bir sınır getirilebilir. Bu durumda– Adam Forrester!"

Forrester şaşırmıştı. "Gene ne oluyorsun?"

"Direktifleriniz, Adam Forrester! Acil öncelikli sapma: Daha önce yapılan, ölüm tehlikesinin olmadığı yolundaki açıklama artık geçerli değil. Adam Heinzlichen Jura de Syrtis Major, gerekli muameleleri tamamladığından..."

"Hayır!" diye haykırdı Forrester. "Gene o deli Marsh olamaz!"

"Evet, Adam Forrester! Şu anda emekleme odasından buraya doğru, silahlı ve zırhlı bir şekilde geliyor ve sizi arıyor!"

14

Forrester şalvarını sıkıca bağladı, kazağını düzeltti, sandallarını ayağına geçirdi ve hazvericisini beline taktı. "Dışarı!" diye haykırdı, "Ne taraftan?"

"Bu taraftan, Adam Forrester." Duvarda sanki bir parantez açılıyormuş gibi bir kapı oluşuvermişti, Forrester kendini dışarı attı. Bir salon, bir rampa, çift kanatlı bir kapı ve sonunda anayola ulaştı. Parlak bir güneş tepesine bastırıyor, tek tük minik bulutlar da adeta onu seyrediyorlardı.

Şöyle bir etrafına göz attı, evet, DR aracı oradaydı, tepesinde bembeyaz parlıyor, içindeki görevli de eli çenesinde etrafı seyrediyordu. "Heinzie nerede?" diye bağırdı.

"Takip ediyor, Adam Forrester. Onunla burada mı dövüşmeyi arzu ediyorsunuz?"

"Allah kahretsin, hayır!"

"Neresini tercih edersiniz Adam Forrester?"

"Seni aptal, onunla hiç dövüşmek istemiyorum. Ondan uzaklaşmak istiyorum."

Kalabalığın dikkatini çektiğini fark etti. İfadeleri artık ilgisiz değil, ama şaşkındı ve düşmanca olmaya başlıyordu.

Hazvericisi, müteredditi, "Adam Forrester," dedi, "kesin bir cevap istemek zorundayım. Adam Heinzlichen ile dövüşmemek arzunuz kalıcı mıdır?"

"Tam o dediğinden," diye acı acı cevapladı Forrester. "Ama gördüğüm kadarıyla bunun için artık çok geç." Çünkü Marslı salınarak emekleme binasından çıkmış, doğruca ona yönelmişti. "Pekâlâ," dedi Forrester "haydan gelen huya gider."

Marslı, nefes nefese, Forrester'ın karşısına dikildi. "Merhaba," dedi, "zeni bu kadar çok bekleddiğim için özür dilerim."

"Bana sorarsan, bu kadar acele etmene de gerek yoktu," dedi Forrester temkinli bir şekilde. Silahlarını görebilmek için Marslı'yı inceliyordu, ama anlaşılan adam silahsızdı. Kafasında peruğa benzer bir şey vardı; sık, sarı bukleler kafasını kaplıyor, kulaklarını da içeride bırakacak bir şekilde, çenesinin iki yanından ense köküne kadar uzanıyordu. Ama bunun dışında Forrester'ın onu son gördüğünden bir farkı yoktu; sopasını bile almamıştı anlaşılan. Hazvericisi beline takılıydı, boş elleri de gövdesinin iki yanında sallanıyordu.

"Eved," dedi Marslı, "zen Unudulmuj Adamlar'la birlikdeydin, biliyorzun, zonra benim de yapacak ijlerim vardı. Her neyze, ijde buradayız, onun için ju iji bidirelim, olur mu?"

Forrester dürüstçe, "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ki," dedi.

"Dövüjecekzin, apdal!" diye bağırdı Marslı. "Ne hald edmen gerekdiğini zanıyordun?"

"Ama ben kızgın bile değilim," diye itiraz etti Forrester.

"Köpek leji!" diye gürledi Marslı, "Ben kızgınım! Dövüj ardık!" Ama hâlâ kolları iki yanında sarkık duruyordu.

Forrester dikkatlice duruşunu değiştirdi, etrafını da şöyle

bir kolaçan etti. Kalabalık artık kesinlikle onlarla ilgilenmişti, etraflarında bir daire oluşmaktaydı. Forrester bahislerin yapıldığını duyar gibi olmuştu. ÖÇ aracındaki görevli de dikkatle onları izliyordu. En azından, diye düşündü Forrester, onun beni öldürmesine izin verirsem, alt tarafı beni gene dondururlar. Sonra da gene bir araya getirirler. Belki de şu aralar, Siriuslu krizi devam ettiği sürece, dondurucuda kalmak pek de kötü bir fikir değildir.

"Dövüjecek mizin, dövüjmeyecek mizin?" diye sordu Marslı.

"Bir şey sormak istiyorum, "dedi Forrester.

"Eee?"

"Şu senin konuşman. Geçenlerde bu konuyu tartışıyorduk da..."

"Ne olmuj benim konujmama?"

"Alman aksanını andırıyor diye düşünmüştüm, ama şu öbür Marslı İrlandalı'ydı ve senin gibi..."

"Alman? İrlandalı?" Heinzlichen şaşırmış gibiydi, "Bak Forrezder, Marz'da bazınç aldı yüz milibardır, anlıyor muzun, bu yüzden bazı yükzek frekanzları çıkardamayız, o kadar. 'Alman', 'İrlandalı' ne demekdir bilmiyorum."

"Bak sen, bu çok ilginç!" diye haykırdı Forrester. "Yani bunun aksanla bir ilgisi yok, öyle mi demek istiyorsun?"

"Çok vakdimi harcadın demek izdiyorum!" Marslı bir çığlık attı ve onun boynuna atıldı. Ve tam orada, aydınlık yolun ortasında, hareketli bitkiler gelip geçer, kalabalık da bağırıp tezahürat yaparken, Forrester kendini ölümüne dövüşür buldu. Marsh sadece Forrester'dan daha iri olmakla kalmıyordu, Tanrı'nın cezası kerata aynı zamanda daha da güçlüydü. Forrester birden çok kızmıştı: Marslı nasıl ondan daha güçlü olabilirdi? Düşük yerçekiminde insanların kaslarının zayıfladığını iddia eden kurama ne olmuştu? Neden bu dayanıksız, düşük yerçekimi mahluğunu bir vuruşta deviremiyordu?

Ama yapamıyordu işte; Marslı tepesine çıkmış, düzenli bir şekilde onun kafasını yolun zeminine vuruyordu. Forrester'ın şansına, yer beton değil, esnek, lastik gibi bir maddeyle kaplıydı, buna rağmen fena halde başı ağrımaya, duyuları kö-

relmeye başlamıştı. Ve sonrasında Marslı acılarına aşağılanmayı da eklemek için, "Kalk da dövüj," dedi, "böylezi eğlenceli olmuyor."

Bu sözler, Forrester'ın medeniyetin sınırını aşmasını sağladı. Öfkeyle bağırdı ve fırladı, Marslı uçuverdi. Forrester kalkmış kovalıyordu, yakalayıp üzerine çıktı ve bir dizini Marslı'nın boğazına bastırdı; o anda Marslı'nın hazvericisini gördü ve hemen kapıp asaya benzeyen geniş tarafıyla Marslı'nın kafasına vurdu. Metalik bir ses çıkmıştı. Bütün hiddetine rağmen, Forrester buna şaşırdı, ama sık kıvırcık peruk anlaşılan aynı zamanda bir zırhtı. "Alçak!" diye gürledi, bu onu daha da çok kızdırmıştı; Marslı kendini bu kavgaya daha iyi hazırlamak için bir miğfer giymişti! Darbelerini ayarladı ve bu sefer Marslı'nın suratına vurmaya başladı. Kanlar fışkırdı, dişler kırıldı; tekrar tekrar, arada Marslı bir şeyler bağırmaya çalıştı ama beceremedi; tekrar tekrar–

Arkasından ÖÇ aracı görevlisinin sesi, "Tamam, tamam, bu kadar yeter," dedi. "Artık ben onunla ilgilenirim."

Forrester kıçüstü oturmuş, boğuk boğuk nefes alıyor, Marslı'nın suratını soktuğu korkunç durumu seyrediyordu. Sonunda doğru dürüst nefes almayı başardı, "Öl– öldü mü?"

"Bundan daha ölüsünü görmedim," dedi ÖÇ görevlisi. "Biraz kenara çekilir misiniz? – Teşekkür ederim. Tamam, artık onu ben devralıyorum. Lütfen burada polisi bekleyin, bir rapor düzenlenmesi gerekiyor."

Daha sonra olanları Forrester hayal meyal hatırlıyordu. Karışık birtakım anılar vardı, emekleme odasının yıkanma tesislerine gitmesi, yeniden duş alması, yeni giysiler giymesi, canlandırıcı birtakım gazlar sıkılarak uyandırılıp aklının başına getirilmesi. Ama odadan çıktıktan sonrası sisler içindeydi; düşünmesini zorlaştıran şey, kavga süresince harcadığı enerjinin onu zayıflatması veya Heinzlichen'in yere vurduğu noktadaki şiddetli baş ağrısı değil, yaşadığı saf psikolojik şoktu.

Bir insan hayatını yok etmişti.

Tam olarak değil, dedi hemen kendi kendine. Şimdi de-

ğil. Dondurucuda kısa bir dinlenme, o kadar; sonra, eskisi kadar sağlam geri dönecekti!

Ama o bunu tam olarak idrak edemiyordu; hâlâ şoktaydı – ve şaşkındı. Karar veremiyordu: Ona mı öyle gelmişti, yoksa Marsh kendini korumamış mıydı?

Adne, Taiko'yla beraber onu bekliyordu; kavgayı görmüşler ve sonrasında ona yardımcı olabilmek için orada kalmışlardı. Ona veya Marsli'ya yardım edebilmek için, diye Forrester acı acı düşündü. Büyük ihtimalle hangisinin olduğu onlar için pek de önemli değildi. Gene de, yardımlarından dolayı onlara minnettardı. Adne onu kendi evine götürdü, kısa bir süre için yalnız bıraktı. Döndüğünde, Forrester'ın eski evinin gene hazır olduğu haberini getirdi ve ona oraya kadar eşlik etti. Sonra konuşmak isteyen Taiko'yla onu yalnız bırakıp gitti. "Güzel dövüştü, Charles. Seni biraz sarstı tabii, ama – Tanrım, ilk öldürdüğüm seferi düşünüyorum da. Bunda utanılacak bir şey yok. Ama, bak, eğer dernek için çalışacaksan kendini toparlaman gerekiyor."

Forrester doğruldu ve Taiko'ya baktı. "Neye dayanarak Lud Derneği için çalışacağıma karar verebiliyorsun?"

"Hadi, Charles. Bak, bir kuvvetlendirici alsan, olmaz mı? Şu saptaki yeşil düğme..."

"Buradan gidip beni yalnız bırakır mısın?"

"Öf, leş adına," diye sabırsızca haykırdı Taiko. "Bak, derneğin programına yardımcı olmak istediğini söylemiştin, değil mi? Tamam, kaybedilecek vaktimiz yok! Bu tam beklediğimiz fırsat be adam! Herkesin aklında Siriuslular var; donduruculara o kadar büyük bir hızla dalacaklar ki, ekipler başa çıkamayacak, tam bizim gibi Dünya'nın sorunlarına gerçekçi yaklaşabilecek kişilerin aradığı fırsat. Makinalardan tamamıyla kurtulabiliriz ve eğer biz ..." Taiko bir an için tereddüt etti ve yan gözle Forrester'ı bir süzdü. Sonra, "Neyse orasını şimdilik boş ver," dedi, "bizimle birlikte misin, yoksa karşı mısın?"

Forrester, bir an için Taiko'ya, Ned Lud Derneği'ne olan ilgisinin hayatını sürdürebilmek için paraya ihtiyacı olmasından kaynaklandığını, Siriuslu ona doksan üç milyon dolar bı-

raktığında da bu ilgisinin uçup gittiğini anlatmaya çalışmayı düşündü. Ama çabasına değmezdi, onun için sadece "Sanırım size karşıyım," dedi.

"Charles," dedi Taiko, "midemi bulandırıyorsun! O kadar insanın arasında sen! Sen ki bu devirden o kadar çok çektin. Makinaların hegemonyasına son verilsin istemiyor musun? İstemez misin ki..."

"Sana ne istediğimi söyleyeyim," dedi Forrester, ayağa kalkmıştı, "buradan gitmeni istiyorum – derhal!"

"Sen kendinde değilsin," dedi Taiko. "Bak, kendine geldiğinde beni ara. Bana ulaşman güç olacak, çünkü – neyse, nedenini boş ver. Ama senin için özel bir hat bırakacağım. Çünkü seni tanıyorum, Charles ve biliyorum ki sonunda bu pısırık devri sona erdirip insanlığa – Tamam! Gidiyorum!"

Kapı Taiko'nun arkasından kapandığında, Forrester bir saatten fazla boşluğa bakakaldı. Sonra kıvrılıp uyudu, tek üzüntüsü eninde sonunda uyanmak zorunda olmasıydı.

15

Forrester'ın anlayamadığı, tutuklanmasının bu kadar gecikmesiydi.

Bir suçlunun neden teslim olduğunu anlamaya başlamıştı. Beklemeye dayanmak çok zordu. Saatte on defa, hazvericisine uzanıp, "Siriuslu'nun kaçmasına yardım eden benim. Polise haber ver," demek istiyor ve saatte on defa da kendini frenliyordu. Şimdi değil, diyordu, belki yarın, belki birkaç dakika sonra, ama şimdi değil.

Hazverici ona arada bir mesajı olduğunu söylüyordu – ilk gün için kırk beş tane. Forrester da hepsini reddediyordu. Hiç kimseyi görmek istemiyordu, ta ki o an için kimseyi görmek istemiyordu işte. (Dünya'nın kendisi için ne zaman aydınlanarak yaşamasını mümkün kılacağını çıkartamıyordu; ama bu anın daha gelmediğini kestirebiliyordu.) Yaşadığı dairenin olanaklarını inceledi, hazvericisini inceledi ve kendi zihnini

inceledi. Muazzam yemekler yedi ve garip, köpüklü içkiler içti; bayatlamış bira tadında, tahıl gibi, fermante olmuş süte benzer içkiler. Müzik dinledi ve oyunlar seyretti, bir deste oyun kâğıdını çok arzuladı, ama hazvericisine derdini anlatamadı, böylece iskambil falından da mahrum kaldı; ama, eline geçirebildiği her şeyi okuyarak da aynı neticeye ulaştı, merhum karısının mektubunu neredeyse ezberledi; parmakları sayfaları çevirmekten yorulana kadar bu yüzyılın rehberini okudu.

İkinci gün yaklaşık yetmiş mesaj birikmişti, Forrester hepsini reddetti.

Onun talimatları çerçevesinde, hazvericisi görüntü duvarına seçme haber görüntüleri yansıtıyordu. Forrester'ın ilgilendiği tek şey, Siriuslular'la olan sorun hakkındaki gelişmelerdi. İlk günden sonra şaşırtıcı derecede az haber gelmişti – göğün her bölümündeki devriyelerden olumsuz raporlar gelmiş, Siriuslular'ın ne zaman saldırabilecekleri konusundaki haber programları da azalmıştı; genel kanı saldırının birkaç haftadan evvel gelmeyeceğiydi. Forrester bunu hiç anlamamıştı. Sirius'un elli ışık yılı uzakta olduğunu gayet iyi biliyordu, hazvericisi de ışıktan hızlı gidilemediğini doğrulamıştı. Sonunda Siriuslular'ın ışıktan hızlı haberleşme olanaklarının olduğunu öğrendi, Dünya da bu olanağa sahipti; böylece, kaçak Siriuslu, gezegenine ulaşamasa bile, bir mesaj yollamış olabilirdi. Ve civarda Sirius savaş gemilerinin varlığı, hiç olmazsa bir ihtimal olarak düşünülüyordu.

Ama hiçbiri görünmedi. Üçüncü gün Forrester'a sadece bir düzine mesaj geldi; hepsini geri çevirdi.

Vaktinin çoğunu uyuyarak geçiriyordu.

Doksan üç milyon doları ve kusursuz bir sıhhati vardı. Onları kullanacak daha iyi bir yol düşünemiyordu.

"Hazverici! Adne konusunda neyi yanlış yaptığımı söylesene."

"Ne konuda yanlış, Adam Forrester? Toplum dışı bir davranışınızı gözlemiş değilim."

"Bana laf ebeliği yapma. İlk birkaç günden sonra neden benden hoşlanmamaya başladı?"

Hazverici uzun uzun, hormon dengeleri, izlenimler, hislerin kaçınılmaz bileşenleri konularını anlatmaya başladı, ama Forrester'ın istediği bunlar değildi. "Bana bir bira getirt," diye emretti, "ve kesin cevaplar ver. Konuşulan her şeyi duyuyorsun değil mi?"

"Doğru, Adam Forrester. Aksine talimat olmadıkça tabii."

"Tamam. Onu incittim. Nasıl?"

"Derecesini kestiremem ama, Adam Forrester, diğerlerine göre daha önemli birkaç davranışınızı sayabilirim. Birincisi, karşılıklı isim önerisini reddettiniz."

"Bu kötü mü?"

"Toplumsal eğilimlere aykırı olması bakımından, Adam Forrester, evet."

Bir bardak bira koltuğunun kolunda belirmişti; tadına baktı ve suratını buruşturdu.

"Hayır, bu değil," dedi. "Öbürkü neydi, şu frambuaz şurubu ile olan?"

"Berlinerweisse, Adam Forrester?"

"Hah, bana onlardan getir. Saymaya devam et."

"İkincisi, Adam Heinzlichen Jura de Syrtis Major'ın öldürme isteği ile müracaat ettiği zamanki davranışınız bazı bakımlardan alçakça görülebilir."

"Bunun, bu devirde işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğimden olduğunu anlamadı mı?"

"Evet, Adam Forrester, anladı ama gene de davranışınızı alçakça buldu. Sonra, fakirleşmenize göz yumdunuz. Sonra, onu başka erkeklerle olan ilişkilerinden dolayı eleştirdiniz."

İçinde soluk renkli bira olan iri bardak belirivermişti, yanında bir de içinde koyu bir şurup olan küçük bir şişe gelmişti. Forrester şişedeki şurubu biraya katıp bir yudum içti. Bunun da tadı felaketti ama, artık seçecek bir şey de kalmadığından içmeye devam etti. "Bu sadece ona âşık olduğum için," dedi huzursuzca.

"'Aşk' denilen belirtinin kaçınılmaz birtakım özellikleri

var ki, biz bunları ayırt edemeyiz, Adam Forrester."

"Kahretsin, senin anlamanı beklemiyorum, sen bir makinasın, ama Adne'nin bir kadın olduğunu sanıyordum."

"Tepkisinden tahmin edebildiğim kadarıyla, davranışınızı onun da anlamadığını ve anlayış göstermediğini söyleyebilirim, Adam Forrester."

"Bunda haklı olduğunu kabul etmem gerekiyor," dedi içini çekerek kalkıp odada turlamaya başlayan Forrester. "Neyse, boş ver." Düşünceli düşünceli çenesini ovuşturdu, sonra elini salladı, bir ayna ortaya çıktı, o da burada yüzünü incelemeye koyuldu. Bir serseriye benzemişti; saçları bakımsızdı, sakalı uzamıştı. "Lanet olsun!" dedi.

Hazverici cevap vermedi.

Forrester asıl bilmek istediğini –Siriuslu'nun kaçışına yardım ettiğinden şüphelenen olup olmadığını– sormaya cesaret edemiyordu. Diğer taraftan sorduğu sorulara aldığı cevaplar aklını sorulardan daha çok karıştırıyorlardı. En basit sorular bile. Whitlow'un öldüğünü öğrenmek onu şaşırtmadı – bunun olduğunu görmüştü; canlandırılmasının problemli olduğunu öğrenmek de. Ama hâlâ hazvericinin Whitlow'un "yedeğe dönüştürüldüğü" konusunda söylediklerini anlamamıştı. Whitlow'un vücudu hammadde olarak, "Çorba Denizi" gibi dünyanın gıda kaynaklarının sağlandığı organik göllerden birine konulmuştu galiba; ama Forrester midesi kaldırmadığı için bu konuyu daha fazla kurcalamadı, buna rağmen Whitlow'un canlandırılmasının neden "problemli" olduğunu anlayamamıştı.

"Bugün ne kadar mesaj var?" diye, öylesine sordu.

"Bugün sizin için mesaj yok, Adam Forrester."

Forrester dönüp alete baktı, bu hoşuna giden bir sürprizdi –her türlü değişiklik hoşuna gidiyordu– ama aynı zamanda endişe vericiydi de. Herkes onu unutmuş muydu?

"Mesaj yok mu?"

"Daha evvel geri çevirdikleriniz haricinde yok, Adam Forrester."

"Kimse benimle konuşmak istemiyor mu?"

"Mesaj kayıtlarına bakılırsa, Adam Forrester, sadece

Adam Hironibi sizinle konuşmayı arzuluyor. İletişimin yönlendirilmesi yolunda özel talimatlar bıraktı, ama bu da altı gün önceydi."

Forrester şaşırmıştı, "Ben ne zamandır buradayım?"

"On dokuz gün, Adam Forrester."

Derin bir nefes aldı.

On dokuz gün! Sözümona dostlarım benimle ne kadar da az ilgileniyor, diye düşündü, kendine acıyarak. Ondan sahiden hoşlansalardı, gerekirse kapıyı kırıp girerlerdi.

Ama bu çok da kötü değildi. On dokuz gün ha? Fakat, eğer onu Siriuslu'ya yardım ettiğinden dolayı tutuklayacaklarsa, kesinlikle bu kadar gecikmezlerdi. Tehlikenin geçtiğini düşünmek doğru muydu acaba? İnsanların dünyasına geri dönmeye cesaret edebilir miydi?

Derhal kararını verdi ve fikrini değiştirmeye fırsat vermeden hemen harekete geçti. "Hazverici! Beni toparla. Tıraş, banyo, yeni giysiler. Dışarı çıkıyorum!"

Kararlılığı bütün hazırlanma faaliyeti süresince ve koridorlara çıkana kadar devam etti, ama o zaman zayıflamaya başladı.

Girişte kimse yoktu; hiç ses çıkmıyordu. Ama bu, Forrester'a her tarafı tehlikelerle dolu bir cangıl gibi geldi. Yola kadar gitmek üzere bir asansör-taksi çağırdı, kapı açılınca da içeride düşmanları bekliyormuşçasına çekinerek içeri girdi.

Ama o da boştu. Ve hemen sonra anladığı gibi Hoveryol da boştu. Ortalıkta kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Forrester inanmayan gözlerle etrafını seyretti. Ortalıkta hiç yaya yoktu – eh, bu o kadar anormal değildi, zaten sokaklarda pek yaya olmuyordu, üstelik günün hangi saatinde olduklarını da bilmiyordu. Hoverkraft da yoktu. Bunu kabullenmek daha zordu işte. Birkaç saniye için ortalıkta görülmeyebilirlerdi, ama hiç olmazsa şehrin başka bir yerinden seslerini duyabilmesi gerekiyordu. Uçak yok, hiç yaşam belirtisi yok – işte bu kesinlikle inanılmaz bir şeydi.

Herkes neredeydi?

Titrek bir sesle, "Bana bir taksi bul," dedi.

"İki dakika içerisinde gelecek, Adam Forrester." Ve geldi – standart bir otomatik hava taksisi; Forrester hâlâ tek bir canlı görmemişti. Aceleyle bindi, kapıyı kapattı, yukarı çıkmalarını istedi – herhangi bir yere değil, sadece mümkün olduğunca uzağı görebileceği kadar yukarı.

Ama, ne kadar uzağa bakarsa baksın, hiç kimse yoktu.

Kelimeler ağzından zorlukla çıktılar, "Hazverici, neler oluyor?"

"Hangi konuda, Adam Forrester?" diye sakince sordu hazverici.

"Herkes nereye gitti? Adne? Çocuklar?"

"Adne Bensen ve çocukları, Adam Forrester, şu anda Dokuzuncu Gölaltı Acil Tesisi'nde işleniyorlar. Ama orada onlara kalıcı olarak yer olup olmayacağı belli olmadığı için, bu bilgi, ek tesisler tamamlanana kadar geçici olarak görülmeli..."

"Yani onlar öldü mü demek istiyorsun?"

"Evet Adam Forrester, klinik olarak öldüler."

"Peki şeye ne oldu–" Forrester bir an düşündü– "diyelim ki, şu Marslı. Heinzie değil şu İrlandalı ismi olan, Kevin O'Rourke; o da öldü mü?"

"Evet Adam Forrester."

"Ya şu Unutulmuş Adamlar'ın takıldığı restoranda tanıdığım İtalyan balerin?"

"O da ölü, Adam Forrester."

"Peki ne oldu?" diye bağırdı.

Hazvericinin cevabı dikkatliydi, "Objektif olarak bakılırsa, Adam Forrester, dondurma tesislerine tahminin çok üzerinde müracaat var. İnsan ırkının doksan sekiz nokta birinden fazlası şimdi kriojenik tesislerde. Sübjektif olarak bakıldığında ise, sebepler tam tespit edilemese de, Dünya dışı canlıların, yani Siriuslular'ın istilası ihtimaliyle ilgili gözüküyor."

"Yani herkes intihar mı etti?"

"Hayır Adam Forrester. Birçoğu başkaları tarafından öldürülmeyi seçtiler; örneğin, Adam Heinzlichen Jura de Syrtis Major. O, hatırlayacağınız gibi, kendini size öldürttü."

Forrester koltuğuna çökmüştü, "Hey koca Tanrım," de-

di kendi kendine. Ölü! Neredeyse tüm insan ırkı, ölü! Bu, bir defada hazmedemeyeceği kadar fazlaydı. Orada, gökyüzüne bakarak kalakaldı, ta ki hazvericisi özür diler gibi bir tonda, "Adam Forrester, bir yere gitmek istiyor musunuz?" diyene kadar.

"Hayır – bekle bir dakika, evet! Belki de isterim. İnsan ırkının yüzde doksan sekizi öldü demiştin değil mi?"

"Doksan sekiz nokta bir, evet, Adam Forrester."

"Bu demek ki, hâlâ birileri canlı, değil mi? Aralarında tanıdığım var mı?"

"Evet, Adam Forrester. Bazı sınıflar hâlâ yüksek oranda canlı vaziyette, çünkü uzmanlıklarına gerek duyuluyor – mesela dondurucu istasyonlarındaki tıp uzmanları. Başkaları da var. Tanıdıklarınızdan birisi Adam Hironobi. O sadece canlı vaziyette değil, aynı zamanda, bildiğiniz gibi sizden alacağı mesajlar için özel talimat da verdi."

"İyi," dedi Forrester. "O zaman beni derhal Taiko'ya götür! Canlı birisini görmek istiyorum."

Çünkü –bunu söyleyememişti– ölüler tarafından bırakılan yıkıntıları görmek istemiyordu. Hele onları öldürenin kendisi olduğundan kesinlikle emin olduğu sürece.

16

Ama sonunda görüldüğü gibi, taksi onu Taiko'ya götürmedi.

Elinden geleni yapmıştı. Hazverici onu doğru programlamış, Forrester da kendini, yakut rengi bir binanın üst katlarından birinde, NED LUD DERNEĞİ yazılı bir kapının önünde bulmuştu. İçeride, bir büronun o devirdeki karşılığı olduğunu düşündüğü şey olmalıydı, her ne kadar içerisi sıcak, rutubetli ise ve ortadaki bir çeşmenin etrafında füjerler olsa da. Ama içeride hiç kimse yoktu.

"Sana da ne oluyor, hazverici?" diye sordu. "Taiko nerede?"

"Adam Forrester," dedi hazverici, "burada bir anormallik var, kayıtlarım Adam Hironibi'nin burada olduğunu gösteriyor, ama bu bariz bir şekilde yanlış. Kayıtlarım evvelce hiç yanlış olmamıştı."

"Peki, o zaman onunla konuşayım. Bu konuda özel talimatları olduğunu söylemiştin."

"Evet, Adam Forrester." Duraklama. Sonra Taiko'nun sesi duyuldu, "Charles, sen misin? Sesini duyduğuma sevindim. Şimdi meşgulüm, ama fırsatım olunca seninle temasa geçeceğim – ama bu sefer çağrımı geri çevirme, olur mu?"

Bu kadardı. "Dur bir dakika," diye haykırdı Forrester, "Taiko!"

Hazverici müdahale etti. "Adam Forrester, bu bir kayıttı."

Forrester kötü kötü hırladı. Büroyu dolaştı, inceledi, ama Taiko'yu bulmasına yardımcı olacak bir şey göremedi. "Lanet olsun," dedi. "Dur bakalım, tanıdıklarımdan başka yaşayan var mı?"

"Adam Forrester, Edwardino Wry da yaşıyor, onu da tanıdıklarınız sınıflandırmasına dahil ediyor musunuz?"

"Sanmam, çünkü orospu çocuğunun adını hiç – dur bir dakika. O beni dövenlerden biri değil miydi?"

"Evet, Adam Forrester."

"İyi, onu görmek istemiyorum, boş ver hazverici," dedi Forrester, "Sanırım Taiko'yu bekleyeceğim."

İki üç defa insan gördüğünü sandı, ama sadece bir tanesine yaklaşabildi, o da, kibarca, "Biz insan değiliz, Adam Forrester," dedi, "biz sadece kriojenik tesislerde çalışmak üzere özel görevimizden ayrılan servis üniteleriyiz." Bikinili güzel bir sarışın gibi duruyordu. Herhalde bir yerlerde garson falandır, diye düşündü Forrester; ama daha fazlasını soramayacak kadar morali bozuktu. Bunlardan başka Shoggo'da hiç kimse gözükmüyordu.

Kafasını sallayarak, amaçsız bir şekilde dolaştı.

Kendi kendine uyguladığı o kadar günlük sürgün hayatı

içindeki suçluluk duygusunun dağılmasını sağlamıştı. Artık yakalanma korkusu ve utanç duymuyordu; Siriuslu onu kaçışına alet etmişti, ama o olmasaydı başkası olacaktı. Her hâlükârda Dünya'nın şu andaki durumu onu daha çok ilgilendiriyordu. 2527 senesi onun için büyük bir düş kırıklığı olmuştu. Halkın ölüm tehlikesine tepkisinin toplu intihar olacağı başka bir devir düşünemiyordu. Bunun adı kısaca delilikti.

Tabii, diye kendine hatırlattı, ölümün bu devir insanları için onun kendi devrindeki insanlara ifade ettiğinden çok değişik bir anlamı vardı. Ölüm artık her durumda geri dönülemez değildi. Bu, savaş süresince tarafsız bir ülkeye kaçıp orada sonucu beklemeye benziyordu ve 20. yüzyılda da kim bilir bunu yapan kaç kişi olmuştu.

Ne olursa olsun, onun gözünde M.S. 2527 dünyası ödlekti.

Forrester ciğerlerini doldurdu ve haykırdı, "Hepiniz korkaksınız, Dünya siz yokken daha iyi bir yer." Sesi yüksek binalardan boş boş yankılandı.

"Adam Forrester," dedi hazverici, "bana mı seslendiniz?"

"Hayır, sen sus," dedi Forrester. "Hayır, bunu iptal et, bana bir taksi bul." Ve taksi geldiğinde, Jerry Whitlow ile iki Unutulmuş Adam olarak saklandıkları geniş hoverkraft yoluna gitti. Ama baktığı hiçbir yerde, ne kadar bağırırsa bağırsın, hiçbir Unutulmuş Adam gözükmedi. "Beni Adne Bensen'in evine götür," dedi ve taksi onu birlikte oturdukları binanın orta kule seviyesindeki girişine bıraktı, ama orada da kimsecikler görünmüyordu. Sokaklarda, binanın salonlarında ve hazvericiye kendini içeri almasını söyledikten sonra gördüğü gibi, evin içinde de kimse yoktu.

Kendine bir yemek ısmarladı ve çocukların odasındaki, divana benzer şeyin kenarına oturdu. Kendini kullanılmış ve hüzünlü hissediyordu. Yemeğini bitirdiğinde, "Hazverici, bana Taiko'yu bulmayı dene," dedi

"Evet, Adam Forrester... Yeni bir haber yok, Adam Forrester."

"Bana bunu yapma! Öncelikli olduğunu söyle, bana her zaman yaptığın gibi."

"Sizin mesaj önceliği belirleme yetkiniz yok, Adam Forrester."

"Eğer onu öldüreceğimi söylersem var," dedi kurnazca Forrester. "Ona niyetimi bildirmek zorundasın, değil mi?"

"Öyle, Adam Forrester, ama ancak gerekli garanti ve teminatları yatırdıktan sonra. Bunu yapana kadar bildiriniz geçerli olmaz. Başvuruda bulunmak ister misiniz, Adam Forrester?"

"Pekâlâ," dedi, doldurulacak formları ve imzalanacak belgeleri düşünen Forrester. "Sanırım hayır, istemiyorum. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yok mu?"

Hazverici, "Onun bir konuşmasının kaydı var, isterseniz görüntü-duvarına yansıtabilirim, Adam Forrester. Ama, doğrudan size yönelik bir konuşma değil."

"Göster bakalım it oğlu it," dedi Forrester. "Ama çabuk ol!"

"Evet, Adam Forrester."

Emirlere uyan görüntü-duvarı aydınlandı; ama görüntüye gelen Taiko değildi. Uzun boylu, iri yapılı, emreder ifadeli bir kadındı görüntüdeki; "Altın Bukleli Kız ve Ayıların Terörü!" diye anlatıyordu.

Hazverici, özür diler gibi, "Bir arıza var, Adam Forrester. Araştırıyorum," dedi.

Forrester şaşırmıştı, "Ne oluyoruz!" diye haykırdı. Kadın sürdürüyordu. "Ayılar! Ayıları düşünün. Kocaman, ısıran mahluklar, kaba tüylü, hayvan teri ve çürük kokulu. Bir ayı bir insanı öldürebilir – çatır, kafasını ezer; çutur, belkemiğini kırar; cart, kalbini söker." Her seferinde kadın ezme, kırma ve sökme hareketi yapıyordu.

"Hey," dedi Forrester, "ben masal istememiştim!"

Hazverici, aynı özür diler tonda, "Adam Forrester," dedi, "teknik arıza araştırılıyor. Şimdilik bunu izlemenizi öneriyorum."

Bu arada kadın anlatıyordu.. "Bir kız çocuğu, sizin kadar. Daha küçük. Küçük olduğunuz zamanki kadar küçük. Kızı adlandırın... ona bir isim verin... Ona, hah, Altın Bukleli Kız deyin. Altın saçlar; altın bukleler. Tatlı, küçük, korumasız kız."

Forrester kızdı, "Şu Tanrı'nın cezasını susturur musun?"

"Adam Forrester, yapamıyorum," diye itiraf etti hazverici. "Lütfen sabırlı olun."

"Bu kızın kötü bir şey yaptığını düşünün!" diye bağırıyordu kadın. "Farz edin ki gitmemesi gereken yere gitti, ebeveyninin gitmemesi gerektiğini söylediği yere. Onların akıllıca önerilerine uymadığını farz edin."

Forrester asık bir suratla divana çöktü, "Madem bunu kapatamıyorsun bari beklerken bana bir içki getir. Skoç ve buz."

"Evet, Adam Forrester."

Görüntü-duvarı şimdi gerçek ayılar gösteriyordu, iri ve yırtıcı boz ayılar, bu arada kadın da anlatmasına devam ediyordu, "Ve, Altın Bukleli Kız ayıların inine gider – gürleyen, ısıran, parçalayan ayılar! Ama evde yokturlar.

"Evde yokturlar ve o, onların yemeklerini yer. Onların oturdukları yere oturur, onların yattıkları yere yatar ve uyur.

"Uyur ve ayılar evlerine dönerler!"

Forrester'ın içkisi belirmişti; tattı ve ters ters baktı, çünkü gelen Skoç değildi. Tadından anlayabildiği kadarıyla, bir çeşit tuzlu elma suyuydu.

"Ayılar eve döner! Ayılar eve döner ve burunlarından dumanlar çıkar; ayılar eve saldırmaya hazır dönerler, ayılar dişleri keskin eve dönerler!

"Gözleri kıpkırmızı parlayarak (kız, habersiz, uyur.)

"Parçalayan pençelerle (bu son mu?), kıran pençelerle (uyanmaya başlar), ısıran dişlerle–

"Ve Altın Bukleli Kız gözlerini açar, yüksek sesle çığlık atar, ayağa fırlar ve kaçar."

Görüntü-duvarındaki kadın durmuş, üzgün üzgün Forrester'ın gözlerinin içine bakıyordu. Anlatı heyecanı dinmişti; gözleri o dramatik parıltılarını kaybeder gibiydiler ve normal konuşma temposunda devam etti: "Şimdi, görüyor musunuz? Küçük bir kızın başına gelebilecek ne büyük bir felaket; bunların hepsi de ailesinin önerilerini reddettiği için. Koştu, koştu, koştu, koştu; uzun, çok uzun bir süre, sonra da annebabasına geri döndü ve bir daha onların sözlerinden çıkmamaya söz vererek güzel bir değişim yaşadı. Lütfen şimdi konu

hakkındaki soruları cevaplandırmaya hazır olun: 'Ebeveyninizin onaylamadığı yerlerde şansınızı denemek akıllıca mıdır?'" Kadın gülümsedi, selamladı ve yok oldu.

Hazverici, "Adam Forrester," dedi, "beklediğiniz için teşekkür ederim. Bazı program tekrarı arızaları oluşmakta, aksaklıklardan dolayı özür dileriz."

"Bu neydi? Adne'nin çocuklarının masallarından biri mi?"

"Öyle, Adam Forrester. Özür dileriz. Taiko'nun kaydını göstermeyi tekrar deneyeyim mi?"

"Sanırım," dedi Forrester, kötü bir önseziyle, "kendimi yalnız hissetmeye başlıyorum."

"Bu, bizim arızamızdan dolayı oluşan bir durum değil, Adam Forrester. Bunun nedeni..."

Sessizlik.

"Ne diyordun?" diye sordu Forrester.

"Bunun nedeni.. bunun nedeni... ouk," dedi hazverici, boğuluyormuş gibi. "Bunun nedeni, birçok kişinin dondurucu tesislerine koşuyor olması."

"Bozuluyormuş gibi bir halin var," dedi, Forrester, endişeli.

"Hayır Adam Forrester! Bazı program tekrarları çalışmıyor, bazı algoritmalar da döngüye girdi. Bu küçük bir teknik problem."

Makina bir an durakladı, sonra, değişik bir tonda, "Bir başka küçük teknik problem de bazı öncelikli programların çalışmamasına neden oluyor. Özür dilerim, Adam Forrester."

"Ne için?"

"Derhal tutuklanmanız hakkındaki acil mesajı ulaştıramadığım için."

Forrester sarsılmıştı, "Atıyorsun!"

"Hayır, Adam Forrester. Bu gerçek bir mesaj. Polisler şimdi geliyorlar."

17

Kapı bir tak sesiyle açıldı ve iki polis içeri daldı. Bir tanesi onu, biraz sertçe tuttu ve gözlerine baktı. "Adam Forrester!" diye haykırdı. "Yeterli suçlamalarla tutuklandınız, bir açıklama yapmak zorunda değilsiniz!"

Sanki yapabilirmişim gibi, diye Forrester kendi kendine düşündü. Ayakları yerden kesilmiş, iki polis tarafından yarı taşınıp yarı sürüklenerek odadan dışarı, sonra koridorlara ve merdivenlerden aşağı bir polis aracının beklediği uçuş pistine götürülmüştü. "Durun!" diye bağırdı, "Bu da ne demek?"

Cevap vermediler, onu içeri itip kapıyı da kapattılar. Şu Siriuslu işi olmalı, diye düşündü, uçağın onu götürmesini seyreden polislere bakarken; hasta olur gibiydi. Ama, neden şimdi? Yalan olsa bile, "Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdı.

"Bu sonra belli olacak, Adam Forrester," dedi, başının üzerindeki bir ızgaradan çıkan ses. "Bu arada, lütfen bizimle gelin."

"Lütfen" tamamen anlamsızdı tabii ki; Forrester'ın yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. "Ama ben ne yapmışım ki?" diye yalvardı.

"Tutuklanmanız emredildi, Adam Forrester," dedi, merkez bilgiişlem ünitesinin sakin, heyecansız sesi. "Aleyhinizdeki suçlamanın ayrıntılarını öğrenmek ister misiniz?"

"Soruyor musun?" Forrester korku içinde etrafına bakıyordu. Aracı kullanan kimse yoktu ama, buna gerek de görünmüyordu; araç hızla göl kıyısına doğru uçuyordu.

"Tutuklanmanız emredildi, Adam Forrester," diye tekrar etti bilgisayarın sesi, "Aleyhinizdeki suçlamanın ayrıntılarını öğrenmek ister misiniz?"

"Allah kahretsin! İsterim dedim ya!" Mavi suların üzeri deydiler ve hızla ilerliyorlardı. Forrester sırf denemek için yumruğunun etli tarafıyla bir pencereye vurdu. Tabii ki, cam kırılmadı. Zaten fark etmezdi, gidilecek bir yer de yoktu.

"Tutuklanmanız," dedi sakin sakin aletin sesi, "emredildi, Adam Forrester. Aleyhinizdeki suçlamanın ayrıntılarını öğ-

renmek ister misiniz?"

Forrester, kızgın ve ümitsiz, küfretti. Gölün ortasındaki metal bir adaya yaklaşıyorlardı ve uçak da alçalmaya başlamıştı. "Bütün öğrenmek istediğim," dedi, "neler olup bittiği. Hazverici! Bana bunun ne demek olduğunu söyleyebilir misin?" Ama kemerine takılı olan alet de aynı cevabı verdi, "Biz hepimiz aynıyız, Adam Forrester. Aleyhinizdeki suçlamanın ayrıntılarını öğrenmek ister misiniz?"

Uçak indiğinde, Forrester kendini kontrol altına almayı başarmıştı. Açıkça görülüyordu ki, merkezi bilgiişlem tesisinde bir aksaklık vardı; onun bu konuda bir şey yapamayacağı da belliydi. Uçuş pistinde uçağın inmesini bekleyen iki polis onu kollarından yakalayıp aracın kapısından dışarı çektiklerinde hiç direnmedi. Zaten, polislerin gücü onunkinin çok üzerinde olduğu için kurtulamazdı.

Bir sığır gibi sürüklenerek gölün altına doğru uzanan yeraltı koridorlarından sürüklendi ve bir odaya atılıp, kapı üzerine kilitlenene kadar ne bir insan ne de başka bir robot görmedi.

Bir hücredeydi. Bir yatak, bir iskemle, bir de masa vardı, o kadar. Veya görünürde başka bir şey yoktu; en azından duvarlarda o elektronik sistem vardı, çünkü bir ses, "Adam Forrester, mesaj," dedi.

"Geber," dedi Forrester, "hayır, aleyhimdeki suçlamanın ayrıntılarını öğrenmek istemiyorum."

Ama bu bozuk makinaların habire tekrarladıkları mesaj değildi. Bu Taiko'nun sesiydi, aynı zamanda duvarlardan biri aydınlandı ve Taiko'nun yüzü göründü. "Selam, Chuck," dedi, "beni görmek istediğini söylemiştin."

Forrester sertçe nefesini boşalttı, "Tanrı'ya şükür," dedi. "Bak, Taiko, makinalarda bir bozukluk var ve ben de hapisteyim!"

Taiko'nun sakin yüzü bir gülümsemeyle bölündü. "Birincisi," dedi, "makinalarda bir şey yok – aslında, düzeldikleri bile söylenebilir! Ve ikincisi, tabii ki hapistesin. Seni oraya kimin getirttiğini sanıyorsun?"

"Dur biraz, yani sen..."

Taiko sırıttı ve başını salladı, "Elli metreden daha yakınımdasın, dostum. Bilgisayarların bu durumu göz önünde bulundurulduğunda, seni buraya getirtmenin en basit yolu tutuklatmaktı. Ben de öyle yaptım. Şimdi artık konuya gelelim. Ned Lud Derneği'nin yanında mısın, yoksa karşı mısın? Çünkü bu bizim şansımız. Her şey Sirius istilası korkusundan o kadar karışık ki, işleri doğru yoldan halledebiliriz. Doğru yoldan ne kastettiğimi anlıyor musun?"

"Makinaları kırarak mı?" diye tahmin yürüttü Forrester. "Yani, sen ve ben merkezi bilgisayarları bozalım mı demek istiyorsun?"

"Ah, sadece sen ve ben değil," dedi Taiko muzaffer bir eda ile. "Daha evvel sahip olamadığımız bir sürü yardımcımız var. Onları görmek ister misin?"

Taiko hazvericisine dokundu ve görüntü genişleyiverdi. Forrester şimdi hayli geniş ve kalabalık bir odaya bakıyordu.

Sahiden de Taiko bir sürü yardımcı bulmuştu. Forrester'ın gördüğü kadarıyla, bir düzine kadardılar, ama tam sayamadı. "Yardımcı"lardan sadece bir veya ikisinin insan olduğunu görünce, hayretten donakalmıştı.

Gerisi insan değildi. Forrester'a daire şeklinde yeşil noktalardan oluşan gözleriyle bakıyorlardı. Bunlar Siriuslu'ydu.

"Görüyorsun ya, dostum," dedi rahatça Taiko, "bu bir vefa sorunu. Buradaki arkadaşlarımızın biraz garip görünüşlü olduğunu kabul ediyorum. Ama onlar organik."

Forrester fal taşı gibi gözlerle bakıyordu. Koni şeklindeki basınç elbiselerinin içinde Siriuslular, tıpkı eski dostu ve hamisi S Dört'e benziyorlardı. Onlarla ittifak kurmak, zor kabullenilebilecek bir fikirdi. Sadece tehlikeli düşman adayları olmalarından değil, ama Forrester'ın S Dört ile olan teması, onda, Siriuslular'la Dünyalılar'ın anlamlı bir iletişim kurmaya çok uzak olduklarına ilişkin kuvvetli bir yargı oluşturmuştu.

Taiko güldü. "Eskiyi hatırladın, ha? Ama bu çok barizdi – Sadece benim gibi birinin ortaya çıkıp bunun nasıl işleyebileceğini görmesi gerekiyordu. Bu tipler elektronik aletler konusunda birer dâhi, tam birer dâhi. Bize Ned Lud Derneği'nin ideallerini eyleme dönüştürme şansı verdiler, bir anda, kesin

olarak... Bak, ilgileniyor musun, ilgilenmiyor musun? Çünkü seni geldiğin yere, buraya getirdiğim kolaylıkla geri yollayabilirim."

"Tamam, ilgileniyorum," dedi Forrester.

Taiko bundaki çift anlamı sezecek kadar zekiydi. "Bize yardım etmekle mi ilgileniyorsun yoksa mani olmaya mı çalışacaksın?" Ama cevabı beklemedi. Güldü ve "Uzun vadede bir şey değiştirmez," dedi neşeyle. "Ne yapabilirsin ki? Buraya gel de konuşalım..."

Hafif bir ses duyuldu ve Forrester'ın kapısı açıldı, soluk yeşil ok başlarından oluşan bir çizgi ona yolu gösteriyordu.

Adne'nin burada olup benimle konuşmasını isterdim, diye düşündü.

Ama Adne derin bir sıvı helyum uykusundaydı, çocukları ve Forrester'ın bu devirde tanıdığı hemen hemen herkesle beraber. Ona ne yapması gerektiğini söyleyebilecek hiç kimse yoktu.

Önünde, sanki bir dansın ritmi gibi düzgün aralıklarla yanıp sönen okları takip etti. Bir dünyanın düzenini, başka bir yıldızdan gelen yaratıkların yardımıyla değiştirmek doğru değil, diye kendi kendine düşündü. Bütün eşitlik ve insan hakları prensiplerinin ihlaliydi bu.

Diğer taraftan Taiko haklıydı. Dünya'nın geleceğini bir sürü bilgisayara emanet etmek doğru muydu?

Ama bu arada, diye düşündü, geç de olsa ev ödevini ne kadar eksik yaptığını fark eden Forrester, acaba bu tanım doğru muydu? Dünya'nın hâkimi bilgisayarlar mıydı? Temel kararları kim veriyordu?

Kararların bir yasama organı tarafından değil de, bağımsız kişiliklerin eylemlerinin kütlesel olarak değerlendirilmesi sonucu, kendi kendilerine alındığı bir aşamaya gelinmiş olması mümkün müydü?

Başını salladı. Bu geniş kapsamlı soruları, hele şu içinde bulunduğu durumda, değerlendirmeye çalışması anlamsızdı. Gölün yüzeyinin yüzlerce metre altında olduğunu kendi kendine hatırlattı, üstelik, kendisini defalarca dışlamış, şu anda da dağılmakta olan bir dünyada.

Ok uçlarının bittiği yerde, o yaklaşınca açılıp, görüntü duvarında görünen odayı ortaya çıkaran bir kapı vardı.

"Zamanıydı!" diye haykırdı ona doğru yaklaşıp sırtını sıvazlayan Taiko. "Biliyor musun, Charles, bana sırrını açmalıydın. Bu arkadaşlar olmasaydı..." Konik giysileri içindeki Siriuslular'ı gösteriyordu, "başarımıza ne kadar katkın olduğunu öğrenemeyecektim. Vay! Derneğe alınırsan yardım edeceğini söylemiştin. Ne kadar olacağını hiç tahmin edemezdim!"

"Yani, S Dört'ün beni nasıl oyuna getirdiğini biliyorsun," dedi Forrester.

"Mütevazı olma! Asil bir davranıştı – yani sana bunu yaptırmak için biraz baskı yapmış olsa bile. Şaşıyorum," diye tevazu ile sürdürdü Taiko, "acaba bunu ben nasıl düşünemedim. Besbelli ki, Ned Lud Derneği'nin ideallerini gerçekleştirmek için en uygun yol, insanları, dondurucuya koşmalarını sağlayacak kadar korkutup, geride kalanların Dünya'nın geleceği üzerinde karar vermelerini sağlamak. Yalnız, geride kalanların sayısı önemsenmeyecek kadar az. Bu arada işler karışmışken, biz harekete geçeceğiz.

Siriuslular'dan biri huzursuzca kıpırdandı, Dünya'nın zehirli havasını dışarıda tutan kristalin ardında biraz parlaklığını yitiren gözleri yanıp sönüyordu. Konuşmamıştı ama, Taiko ne düşündüğünü anlar gibiydi.

"Seni burada pek de istemiyorlar," dedi, başparmağını geri döndürüp Siriuslular'ı gösterirken. "Minnettar olmadıklarından değil. Veya onların düşüncesinde minnettarlığın karşılığı her ne ise. Ama onlar için bu çok önemli, ve tehlikeye atmak istemiyorlar."

"Karışmayacağıma dair söz vermemi mi istiyorsun?" diye sordu, merak içindeki Forrester.

"Hayır! Böyle bir sözü tutacağına kim güvenebilir? Zaten gerekli de değil. Ne yapabilirsin ki?"

"Bilmem."

"Hiçbir şey! Zaten merkez bilgiişlemin devrelerini değiştirdik – hiçbir yerde, hiçbir şekilde iletişim yok. Polisler hariç – onlar bizim kontrolümüzde. ÖÇ araçları da. Bu konuda ısrar ettim," diye belirtti, "çünkü tabii ki elimden gelirse hiçbir

insanın incinmesini istemem. Leş! Onları kurtarmak istiyorum ben!"

"Ya bu arkadaşların ne olacak?"

"Unut onları, Charles," dedi rahatça Taiko. "Endişelenmene gerek yok, onlar sadece teknik danışman. Bu gösteriyi ben yönetiyorum. Makinalarla işimiz bittiğinde evlerine dönecekler."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Forrester.

"Of, leş! Charles," diye içini çekti Taiko. Hüzünle Siriuslular'a baktı, başını salladı, Forrester'ın koluna girdi. Onu görüntü-duvarına götürüp gösterdi.

"Görüntü biraz karşık ve bulanık," diye özür diledi, "çünkü, tabii ki merkez bilgiişlem artık devreleri kontrol etmiyor. Ama bak, Dünya'nın ne durumda olduğunu görüyor musun?"

Forrester baktı, bir duvarda bir hoveryol görülüyordu, ortasında bir tek araç, o da ters dönmüş, yolun ortasında hareketsiz yatıyordu; ortalıkta kimsecikler yoktu.

Öbür duvar o baktığında griden bir şehrin orta kısmını kaplamış bir yangın görüntüsüne dönüştü. Shoggo'ya benzemiyordu.

"Siriuslular'ın, merkezi bilgiişlem olmazsa Dünya konusunda endişeleneceklerini mi sanıyorsun?" diye sordu Taiko, "Leş, hayır! Bir kere bilgiişlem merkezi tesisleri etkisizleştirilsin, evlerine dönmekten mutluluk duyacaklardır. Dünya artık bir tehdit oluşturmayacak. Ve onlar tabiat olarak savaşı sevmiyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Öf, hadi Charles! Bazı şeylere güvenmek zorundasın!"

Forrester, ihtiyatla, "Siriuslu karakteri konusunda kendini bu kadar yetkin mi hissediyorsun?" diye sordu, "Bak, niyetim seninle kavga etmek değil. Bilmek istiyorum. Nasıl emin olabilirsin?"

"Mantık öyle gerektiriyor!" diye sertçe karşılık verdi Taiko. "Öf, biliyorum Charles, beni, eski davranışlarımı düşünerek yargılıyorsun; bir palyaço, bir aptal, yüz bin kişiden birinin bile desteklemediği bir fikri savunan, insanların zevk olarak gördüklerini tehlike gibi gören bir kişi... Ama ben aptal

değilim. Fırsat elime geçtiğinde yeteri kadar hızlı davranabildim, değil mi? Bir fırsat doğduğunda hemen onu değerlendirebilecek kadar zeki olduğumu göstermedim mi? Artık inan bana. Siriuslular'ın Dünya'yla savaşmak için hiçbir nedenleri olmadığını görebilecek kadar zekiyim. Bunu neden istesinler? Burada özel elbiseler olmadan yaşayamazlar. Etrafta onlar için bir değer ifade edebilecek binlerce gezegen var; Dünya bunların arasında değil."

Siriuslular'dan birinin konuşma kutusundan bir ses duyuldu. Taiko yerinden sıçradı. Dönüp cevap verdi, "Tamam, bir dakika." Ve, Forrester'a dönüp, "Evet, bu kadar. Ben duygusal bir hödüğüm. İsteyerek veya istemeyerek, bize bir iyilik yaptığın için seni aramızda görmek istiyorum. Karar sana kalmış. Bizle misin, değil misin?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe, Forrester.

"Zaman senin," diye sırıttı Taiko. "Hapishane de senin. Yalnız şunu düşün, bizi engellemek için hiçbir şey yapamazsın. İletişim yok. Araç yok. Ve lanet olası bir kişi bile yok."

Forrester geriye, Shoggo'nun sualtı hapishanesinin aydınlık koridorlarına döndü. Onu hiç kimse durdurmadı.

Onu yönlendirecek yeşil oklar yoktu. Gelirken soldan geldiğine göre, sağdan geri döndü. Düşünmek istiyordu. Taiko haklı mıydı? Kendi deneyimlerine göre, bu, en azından şaşırtıcı bir toplumdu; hiç beklenmeyen gaddarlıklar ve korkaklıklarla doluydu. Ama Taiko kimdi de Dünya'nın kararlarını kendi başına vermeye kalkıyordu?

İleride parlak bir ışık gördü ve oraya doğru yürüdü. Bir bacadan gelen güneş ışığıydı parlayan, dibinde de bir ÖÇ aracı, durduğu yerde sessizce vınlıyordu.

Başında bir görevli vardı ama, insan gibi gözükmesine rağmen Forrester'ın gözlerine, gözlerini parıldatarak bakıp, "Adam Forrester! Tutuklanmanız emredildi, aleyhinizdeki suçlamanın ayrıntılarını öğrenmek ister misiniz?" dedi.

"Makina, sen kırık bir plaksın," dedi Forrester. Sonra aklına bir fikir geldi. "Beni buradan götür!" diye emretti, bir taraftan da ÖÇ aracına binmişti.

"Adam Forrester! Tutuklanmanız emredildi, aleyhinizde-

ki suçlamanın ayrıntılarını öğrenmek ister misiniz?"

Ümitsizdi tabii ki. Ama gene de ümit etti ve aracın içinde birkaç dakika oturdu, bu arada, insana o kadar benzeyen makina hareketsiz gözlerini parıldattı ve ÖÇ aracı da hareketsiz durdu. Sonunda Forrester içini çekti, araçtan indi ve uzaklaştı.

"Onlara katılabilirim de," dedi yüksek sesle.

Ama istemiyordu. Sadece istememekle kalmıyor; etkin bir şekilde, ihtirasla Taiko'nun planlarını bozmak istiyordu. Açıkça tek bir seçenek kaldığını gördüğü anda, bu seçenek ona çok itici geldi.

Ama yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Tek tek olasılıkları değerlendirdi. Hiçbiri işe yaramıyordu. Hazvericisi sessizdi. Hapisten çıkmanın yolu yoktu. ÖÇ aracı bile onu buradan sadece ölürse çıkarırdı, canlıyken değil...

Ya ölürse?

Derin bir nefes aldı ve gerisin geri, DR aracına yürüdü. Düşündüğü gibi, yanında BATI YAKASI MERKEZİ işareti vardı.

"Makina, sahiden Batı Yakası Merkezine mi bağlısın?" diye sordu.

Robot gözlerini parıldattı, "Adam Forrester! Tutuklanmanız emredildi, aleyhinizdeki suçlamanın ayrıntılarını öğrenmek ister misiniz?"

"Tek istediğim bir sigorta poliçesi," dedi gergin, Forrester, "ama sanırım bu sefer onsuz idare edeceğim. Umalım ki sadece konuşma sistemin bozulmuş olsun!"

Ona gereken şeyi aracın içinde bulacağını biliyordu. İçeri girip ilkyardım aletlerini karıştırmaya başladı.

Aradığını ilk açtığı kutuda buldu: on santim boyunda, jilet gibi keskin bir bisturi. Asık bir suratla alete baktı, tereddüt etti, aramaya devam etti ve bir kalemle bir karton parçası buldu. Dikkatle bir uyarı yazdı:

> BENİ HEMEN CANLANDIRIN!
> Size Siriuslular'ın ne yaptığını söyleyebilirim.

Bunu dikkatle gömleğinin önüne iğneledi. Sonra...

"Makina!" diye haykırdı. "Görevini yap!" Ve sert bir hareketle kendi boğazını kesti.

Acı hayret vericiydi, ama ancak bir an sürdü. Sonra, dünya üzerine kapandı ve kendinden geçti.

18

"Rüya görüyordum," diye etrafındaki ılık ve rahat karanlığa mırıldandı Forrester, "intihar etmişim. Gırtlağımı kesmiş olmam gülünç, ben yaşamak istiyorum..."

"Yaşayacaksın, Chuck," dedi tanıdık bir ses. Forrester gözlerini açtı ve Hara ile göz göze geldi.

Doğruluverdi, "Taiko!" diye bağırdı. "Siriuslular! Size ne yaptıklarını anlatmam gerekiyor!"

Hara onu yatağa geri itti. "Anlattın bile, Chuck. Gereği yapıldı. Hatırlamıyor musun?"

"Hatırlamak mı?" Ama o zaman hatırladı. Gırtlağında kâbus gibi bir acıyla uyandığını hatırladı, hareketler ve işaretlerle bir şeyler anlatmaya çalıştığını, sonunda birinin aklına kâğıt kalem getirmenin geldiğini ve bir mesaj yazdığını. Yüksek sesle bir kahkaha attı. "Komik! Boğazım kesikken herhangi bir şey anlatmamın zor olacağını hiç düşünmemiştim."

"Ama becerdin, Chuck. Siriuslular kişisel gözetim altındalar, her biri hareketsiz ve iletişimsiz durumda. Ve Taiko da bir bilgisayarcı grubuna, konuşabildiği kadar hızlı ne yaptığını anlatıyor ki düzeltebilsinler. Şimdiden tüm temel hizmetler geri geldi. Hara kalktı, ceplerini karıştırdı ve gururla bir paket sigara çıkarttı. "İşte," dedi. "Bak bakalım gırtlağının yeni düzenlemesi bunlara uygun mu?"

Forrester minnetle bu ikramı kabul etti. Dumanı içine çekerken kendini gayet iyi hissetti, gırtlağına uzandı ve elledi; yumuşak bir plastik tabakasıyla örtülüydü.

"Yarın çıkacaksın," dedi Hara. "İnsanların arasına dönebilecek duruma gelmek üzeresin. Son dondurulanların yakla-

şık yüzde yirmi beşini canlandırdık. Sana gerçekten ilgi duyacaklar."

"Ah," diye kesti Forrester, "herhalde ilgilenirler. Siriuslu'nun kaçmasına sebep olmanın cezası nedir?"

"Bize Taiko'nun yaptıklarını haber vermenin armağanını karşılayacak kadar," dedi neşeyle Hara. "Bu konuda endişelenme."

"Peki eğer Siriuslular'ın yapacakları konusunda endişeleniyorsam?" diye sordu Forrester.

Hara bir el hareketi yaptı. "Kim bilir," dedi. "Yalnız, şunu bil ki, Taiko'yla merkez bilgiişlemi sökerken bayağı iyi olan küçük arkadaşları, şimdi bayağı kötü durumdalar. Bizi kolay bir hedef olarak bulacaklarını sanmıyorum."

Kapıya doğru döndü. "Taburcu ol," diye buyurdu. "Sonra seninle konuşmak istiyorum."

"Gırtlağım hakkında mı?"

"Hayır, kız arkadaşın hakkında," dedi Hara.

Saatler sonra, Forrester daha önce de durduğu yerde, Batı Yakası Taburcu Merkezi'nin ana girişinin önünde duruyordu. Eski günlerin anısına yere bir sigara attı ve minik, parlak temizlik robotunun onu kapıp götürüvermesini seyretti.

Gerçekten, merkez bilgiişlem işe geri dönmüştü.

Hara yaklaşırken ona doğru döndü. "Ne olmuş kız arkadaşıma?" diye sordu.

"Ee..." Hara tereddüt ediyordu. "Kamikaze devrinden gelenlerle konuşmak zor iş," dedi. "Çok garip konularda duygusal olabiliyorsunuz. Mesela, Adne çocuklarından birisinin benden olmasına içerlediğini tahmin ettiğini söyledi."

"Biri mi?" diye şarladı yeni gırtlak düzenini zorlayarak, Forrester. "Yüce Tanrım! Ben hiç olmazsa babalarının aynı kişi olduğunu düşünmüştüm!"

"Neden, Chuck?"

"Neden mi? Ne demek, neden? Bu kız bir sürtük!"

"Sürtük nedir?" Forrester tereddüt edince, Hara bastırdı, "Sizin devrinizde belki bu kötü bir şeydi. Bilemem; eski tarih

uzmanı değilim. Ama artık kendi devrinde değilsin, Chuck."

Forrester düşünceli düşünceli Hara'nın sabırlı, yoğun yüzüne baktı. Ama bu, kabul edebileceğinden fazlaydı. "Umurumda değil," dedi öfkeyle. "Belki de Taiko'nun haklı olduğunu düşünmeden edemiyorum. İnsanlık bir yerlerde yanlış sapağı dönmüş."

"İşte," dedi Hara, "aslında sana söylemek istediğim de buydu. Chuck, yanlış sapak diye bir şey yok. Bir rkın tarihini baştan yazamazsın; olan oldu, sonucu da bu. Sonuç hoşuna gitmediyse, insanları yön değiştirmeye ikna etmeye çalışmaman için bir neden de yok. Başka bir yöne – herhangi bir yön! Nasıl istersen. Ama geri dönemezsin."

Forrester'ın omzuna vurdu. "Düşün," diye önerdi. "Bırak beynin neyin doğru, neyin yanlış olduğuna karar versin, çocukluktan kalma alışkanlıkların değil. Çünkü bütün bunlar öldüler... Ve bir şey daha var," diye belirtti. "Programı kontrol ettim. Onları artık bayağı süratli canlandırıyoruz ve Adne'nin sırası iki güne kadar geliyor."

Ve uzaklaştı.

Forrester, Hara'nın arkasından bakakaldı. Zor olacak, diye düşündü, ama olmayacak şey değildi. Ve sonuç olarak pek de seçeneği yoktu.

Böylece Forrester, geleceği göğüslemeye kararlı, bir taksi çağırdı ve Shoggo'da uygun bir konut bulmasını istedi. Bunun doğru karar olduğu ortaya çıkacaktı, çünkü önünde uzun bir gelecek vardı – birkaç gün veya birkaç sene değil, dondurucuya yapılacak birkaç ziyaretin de yardımıyla canlı, sıhhatli ve aktif olacağı birkaç bin yıl.

Ve bundan sonra mutlu yaşadı. Hepsi de mutlu yaşadılar.

—

Yeniden doğmayı kim istemez. Ama ölümünüzle yeniden doğumunuz arasına yüzlerce yıl girerse, bazı "uyum sorunları" yaşamanız kaçınılmaz olacaktır.

Sıvı helyum ısısında kimya durur. Bu gerçeğe ve mantıklı bir varsayıma dayanılarak yirminci yüzyılın en büyük endüstrisi doğmuştu.

Mantıklı varsayım şuydu: Tıp geçmiş yıllardaki mucizevi ilerlemesine gelecekte de devam edecek ve günün birinde, ölüm nedeni ne olursa olsun, bunun tedavisi, telafisi veya tamiri yolu bulunacak veya hiç olmazsa hayatın fazla etkilenmeden sürdürülmesi sağlanacaktı (tabii dondurmanın etkilerinin giderilmesinin yöntemi de buna dahildi). Önemli olan nokta dondurma işleminin zamanı durdurmasıydı.

Ve sanayi de Ölümsüzlük A.Ş.'ydi.

Bilimkurgu Roman
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-193-1

